

jiří y.
rotbauer

s i l e n c e   a g e n t

agent

ticha

to m.

book's not dead

je směšné, že tu sedím.
nevím proč píšu.
oč směšnější vlastní samota
sama o sobě, jako taková,
umělá.
cítím sex kolovat v mém těle.
ztrácím se.
ztrácím smysl.
ztrácím „štěstí“.
ztrácím chuť.
ztrácím požitek.
zbývá mi jen prázdná, jednolitá
mnohost všeho,
již se však méně a méně dotýkám.
snad proto.

...

možná z nudy.
možná z nudy beru drogy.
možná ne.
ne z nudy.
ne drogy.
droga dé
všechno je možná,
nic není pravda.
ale osvobození se
od věčného otroctví
periodické onanie
a zoufalé nicoty
je nové.
neznám je dosud zcela.
vím, že svobody
lze využít k mnohému,
co za to stojí.
ale to implikuje pohyb,
vzruch, chvění,
rozechvění
a to musí vést ke změně.
pohybu zpět.

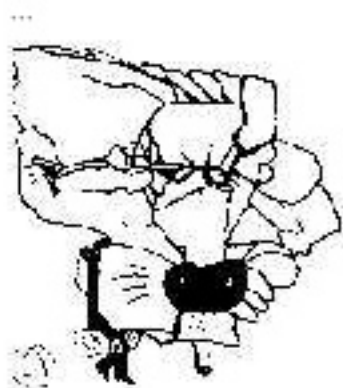
...

jsem nehybný,
stagnuji uprostřed své prázdnoty
a nechce se mi vůbec znova muset
začínat chtít existovat...
depozit banality stále vnímám.
nechce se mi nic měnit.
nechce se mi do ní vracet.
nechci se vychýlit.
chci na vrcholu hory
vztyčit požární žebřík
a donekonečna jej vysunovat do nebe
a kochat se tím,
jak jeho konec splývá
v nekonečnu prázdnoty
a hlava se mi motá z vědomí,
že kdykoli mohu začít lézt

ale nezačnu.

tohle je deník bez datumů
tohle je deník bez dní
bez roků, hodin, čepiček,
loďiček
bez dna. deníček bezedný.
benzedrin (?!?)
nasredin.
bez ní.
mezni
dopravní značení
špásový dopravník.
opravník:

popravník.

dopravit, spravit se,
popravit se

psaním, spaním
spaním už ne.
s paní m.
s tou taky už ne.

najsladšie sú vraj
krajiny juž-né.
taky už ne.
vraj, vraj, vraj

v raj.

---

v raju vraj majú
teplo aj v maju.
poďme všeci tam!!! hopky hop
a hamiky-ham!!!
možno nám tiež volačo
zaspievajú.
damdy-dam!!

koliesanky,
kolesanky
kolesá a sánky
a zme spátky sem,
na tvrdú zem.
přeháňky.
bol to len
po slovenski sen.

poézija ktorá zabíja

...

killer poetry.
kolik je
třistaosumdesátšestmilijónů
krát nic?
killer math.
mám zas šouravou
jenže už není do čeho
(pýchnout)
a stejně by to
nemnělo vejšku
tak šourám do sebe.
newybitá pomstychtivost?

du se rači udat
čítankový policiji.

surrealizmus

poezije
jako prostředek
ničeho
historky sladký
bez konce
vezmu tě něžně
do svého růžového
náručí područí
ucítíš tření
elektrický
chvění, mrazení
blazení snad
i vření
a pak tě
lásko
upustím
volnou do propasti
upsolutna

nekonečného vědomí

upsoluno

nic

neni ničí

nic

neni k ničemu

dobry ani

užitečný

ani

nic

neni

a přesto má jméno

nic

neni nic

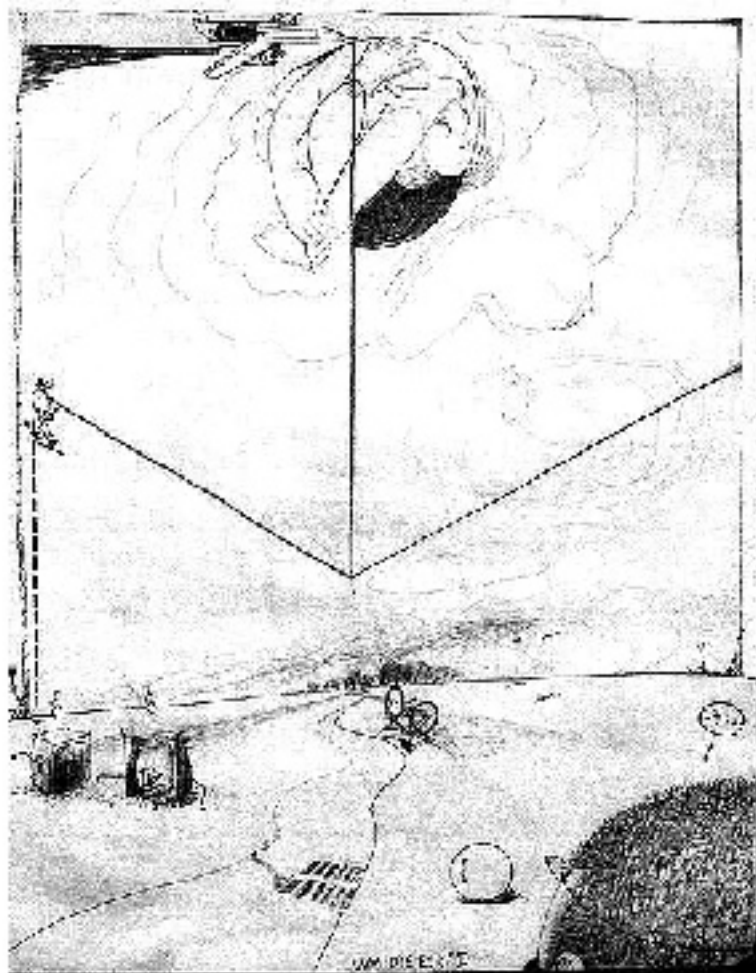
jinýho

neni tady

neni neni

a to má

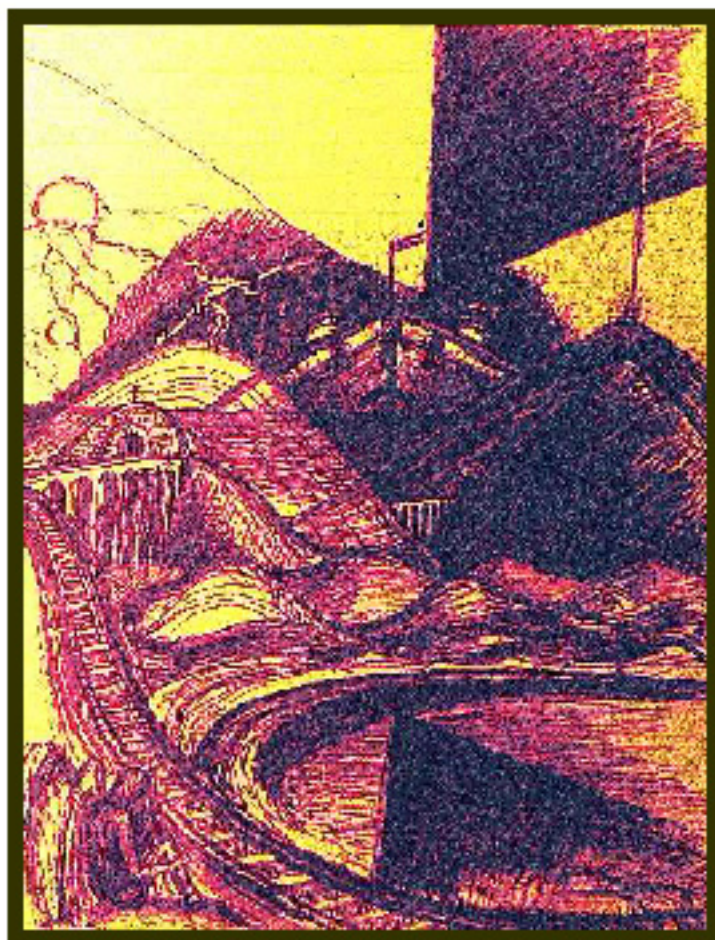
svý důvody

ivánku náš...

poutníci
poustevníci
sloní
můj milý malý
starý hrošíčku
libresse clip
and wetnesse
is never
always
with wings
i am a
withwings
mrs (misiz') sings
pády do ní
pády duní
voňavý springs
jara!
milý springere

don't tell them
what the future
brings...

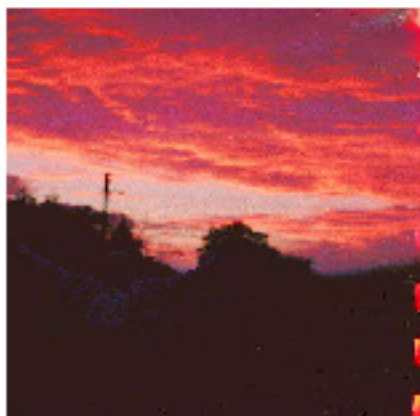
amerika

bizoní sláva
ve filmu

špek

chlupatý
knedlík není
totéž co špekový
avšak také rád
svá omaštění

a zelíčko, top
cibulka dozlatova
mé srdíčko
rána šarlatová
hopky hop!!

nesmělý

dovolte mi slečno
dotknout jen pohledem
ctěného kolínka
s ledem
tady nad punčochou
vdovy nosí černý
průhledný síťovaný
vdova je krásné slovo
(she survived)
školačky zas hnědý
vlháky a tartan (?)
jamky v podkolení
ještě too svěží
na holení
o holeních pak už
ani nemluví
jsem však muž?
když oněmým
samými panickými (!)
rozpaky
dovolte mi skvostná stvoření
na vaše bytůstky
bez panycké hrůžy
jen dopadnout můj stín

my sweet valentine

what was the name of the actor
in the film brazil
who met his lovely gill
in the lobby of that ministry
stepping out of an elevator-?

gill who?! gill who?!
gill leyton.

my sweet valentine

what was the name of the actor
in the film brazil
who met his lovely gill
in the lobby of that ministry
stepping out of an elevator-?

gill who?! gill who?!
gill leyton.

IDEÁLNÍ SVĚT

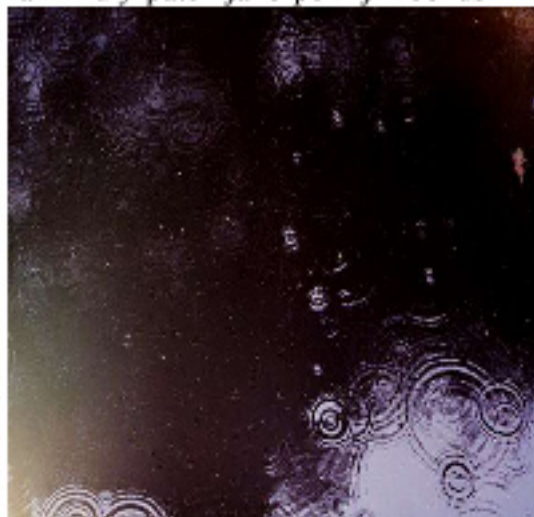

Jak říkala jedna moje minulá přítelkyně žena, všechno je to prý tím, že pořád myslím na spoustu zbytečností a nejsem vůbec normální asexuál jako ti druzí. Ale stejně se při tom kroutila; no, co vám mám povídat... To, že dnes zase trávím celé dopoledne se stříbrnými "kočičími fousky" (tak jim říkám já), má na svědomí to (jak říká přítel lékař), že jsem nikdy řádně a úplně nedokončil celý cyklus rehabilitačních sezení, tak jak bývá předepisován po všeobecně doporučované kompletní implantaci zubů, již jsem též podstoupil. Též ve třiceti. Od té doby mě

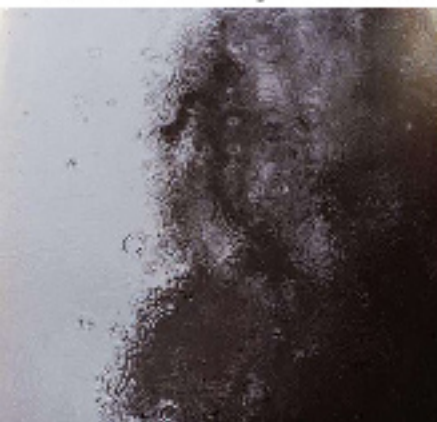
občas přepadají drobná podráždění nervových zakončení, která jsem následovně nucen likvidovat spěšnou ranní návštěvou přítele akupunkturisty. Štěstí je, že bydlí v naší osadě a že je dnes konečně už taky zas jednou poosmé triadvacátého - můj individuální den. Kdyby jeho dům nebyl tak blízko, byl bych si pokazil minimálně celé sváteční dopoledne. A nebýt dneska můj den, zkazil bych si býval celé jedno obyčejné dopoledne sezením vdoktorově domě. Je to prý sice dobrý akupunkturista, jen na můj vkus poněkud příliš lineární. Aspoň že se o ty svoje čínské jehličky nebojí - až se začnou pouštět, hezky je uložím a zítra mu je dám. Zatím jsem už místo sezení v ordinaci stačil urazit pěkný kousek cesty k tetičce. Ale že je to tu všude kolem opravdu pěkné. Umím si vybrat. Kvadricykl jsem dneska strategicky nechal vgaráži. Sjehličkami zapíchanými vhubě ještě šlapat, to bych byl asi doopravdy k smíchu. Stejně to už od rána vypadá na déšť - proto mě taky rozbolely zuby. A svátek nesvátek, jak s oblibou říká přítel filozof, občas nemusí být nikdy na škodu trochu toho sportovního vyžití pro změnu opomenout, he. Ó, to by se mařence 9 (moje předminulá žena) vůbec nelíbilo, ó ne, pane! Měli byste taky vidět její stehna! Joj! Joj. Škoda, že si je pořád šetřila jenom pro ty svoje pedály. No a je to tady. Už prší. Zastavuji na chvilku obecní gyro, abych se pokochal pohledem na zčeřenou hladinu a taky mlhou zastřené vrcholky kopců v otevřené krajině. Sem kvrchovině jsem zajel schválně. Mám to tu rád už od dob jinošství. Je to teď všechno sice poněkud jiné, ale pořád tak překvapivě mokře organicky zelené, až se tají dech. A nikde ani živáčka!

V plánování svátečních cest jsem hotový mistr. Inu, po třicítce umí člověk věci už jinak vychutnat. Tohle je prostě ta nejkrásnější možná kombinace vedlejších cest, viaduktů, teras a výhledů, jakou se vůbec lze k tetičce dostat. Neježu tudy taky zdaleka poprvé. Ach, ta sváteční dopoledne. Nemuset se dívat na žádné přátele spoluobčany ani v šinkanzeny, ani na displeji... Tudy přeci žádné rychlotrati nevedou. To by stálo majlant jen na pilotech. Cha, cha. Jsem asociál? Je to můj individuální den, nebo ne. Ale kdež, a kam by taky tudy rychlodráha jezdila. Do kopců? Bože, jak je tu krásně. Dokonce se začínám docela těšit i na sváteční práci. Ale to bude spíš představou skořicové kávy a medových koláčků s rozinkami, ba, ba. A navíc tetičce zrovna minulý pátek jako penzijní bonus k osmdesátým narozeninám nainstalovali přímé hyperporty, takže mi doporučené úkoly budou trvat jenom polovinu času. S tím deštěm to ale už začíná být nuda. Opět stará známá šed'. Jak jsem teď rád, že jsem v osadním centru technických služeb zvolil správný individuální transportér! Na kvadricyklu bych už teď byl na kost, br. S požitkem zouvám galoše, přepínám na konferenční frekvenci a zjišťuji, že se kvapem blíží poledne! Pákou zvolna zapojuji kluznou spojku setrvačnicku. Vezu se dál a v teple a suchu malého kokpitu poslouchám, jak někde mezi sebou při práci štěbetají manuální datové operátorky. Ty poznáte po hlase. Dobře, že už ženské podle zákona mohou pracovat. Všechny se zrovna od terminálů chystají jít "do kuchyni" (mám ten starý sentimentální název potravinového procesoru rád); generovat svým přátelům blízkým oběd. Oho, chtěl bych ty tvé výhonky na kyselo ochutnat, děvče. No jistě, jako bych to neznal. Na kyselo, ale jen jako. Když už sójené, tak málo. Přesně jako kdysi s mojí maruškou 9. Po plněných taštičkách ode mne se olizovala, měli jste ji vidět! Ale zkuste některé říct, že je něco málo slané - už je zvas maniak a introvert. Uf. Proto taky teď mlčím a jenom poslouchám, jako bych tu ani nebyl. Cesta v dešti aspoň lip ubíhá, a člověk obklopený clonou vody se necítí tak sám.

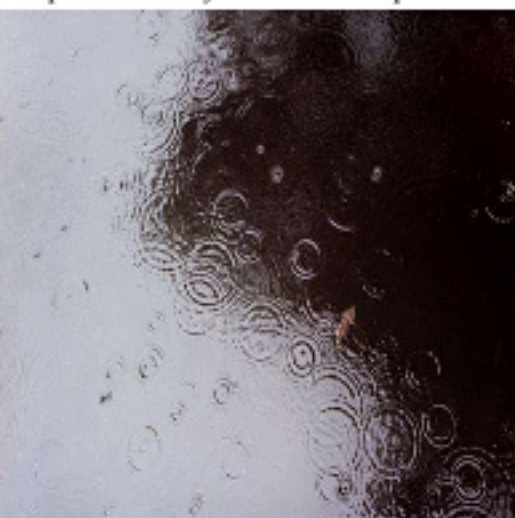
A hele - chlapi ze spalovny odpadů hrají mezi piloty pod tetiččíným domem vodní kuželky. Zdravíme se obecným způsobem a vcházím do domu. Tetička je někde na táčkách. Konev kouřící kávy ale už na mě čeká přichystaná vjídelním koutku pod jednou ze skleníkových kopulí. A ani na koláčky nezapomněla moje zlatá tetička. Pod kytkami jím nejradši, když venku prší. To ona ví. Ale, co to nevidím na tajném místě pod smrdutou orchidejí - to jsou přece mé

nejzamilovanější pikantní smažené taštičky - celá misa! A jen pro mě. Tady je tedy jistě žádný popelář (ale to se přece neřiká!) nevyčmucha - che. To se mi tedy ten můj sváteční den věru daří, jen co je pravda. Škoda, že stetou nikdy nehodujeme spolu. Pravděpodobnost našeho náhodného fyzického setkání je, spřihlédnutím k řízené diferenciaci našich různých generačních časových režimů, skoro nulová; a i kdyby nám oběma třeba i připadl individuální den na stejné datum (ach, ach, má duše pláče nad pouhou

představou všech těch lahůdek...), tetička už jídlo přece stejně dávno nejí. V naprostém rozjaření s již zcela plnými ústy (zuby už dávno přestaly bolet) ještě jemně vytahuji, a do zlatého pouzdra opatrně ukládám poslední z doktorových "kočičích fousů", a vzápětí připojuji svůj osobní terminál do nejbližšího hyperportu, abych radši hned viděl, co na mě místní administrační server přichystal, a měl to pak rychleji za sebou. Mému specifikačnímu kódu v tento sváteční den odpovídá pět menších lokálních úkonů, týkajících se nějakých drobných opravek v řídicích algoritmech redistribuce tepla ze spalovny, a pak jedna větší fuška - ještě nevím co to bude, je to někde za mořem. Heslo je há - něco - něco a nějaká čísla. Netuším o co by mohlo jít. Teplo ledabyly posílám do správných trubek (to je totiž naše topenářská hantýrka - tak v tetiččíných vzpomínkách na traumata ještě z éry chaosu naší společenské dezignaci říkali); upravuji přednastavení několika recirkulačních ventilů, přičemž skáču ze schématu do schématu, z úrovně do úrovně a z obrazovky do obrazovky, jak je mým zvykem, abych měl průběžně všecko pěkně jako na dlani a v rychtyku zároveň s dynamickými grafy; současně s tím se cpu jak zjednaný a lačně zapíjím taštičky lahodnou kávou (ta kombinace chutí je skvostná - introvert neintrovert).

"Topenář" jsem totiž vlastně právě po mé tetě - spalovna je hned za rohem - a moje tetička ji v dávných dobách svého mládí pomáhala vymyslet (zřejmě jednomu z mých, tehdy by se asi řeklo, potenciálních "strejdů"), a dokonce ji zčásti ručně postavila! S jedinou podmínkou, že spolu s ostatními členy sousedského sdružení dostanou výjimku na odběr zdarma pro své skleníky; představte si, že nějaká "úřední autorita" - význam toho slova nám v Centru nikdo nikdy přesně nevysvětlil - nejenže prý v té době nedokázala pochopit pozitivní význam subtropického skleníku jakožto autonomního obytného

mikroklimatu, ale dokonce ještě neznala ani geopolitický, ani sám komunální význam konceptu typu hyperteplotní spalovny anorganických odpadů. Když jsem s teplem hotov, plně se soustředím na jídlo; ne, že bych nechtěl pokračovat - rád jím a současně pracuju; i když s plnými ústy často hlasové rozhraní nestihá rozlišovat parametry (o to je to větší psina) - ale na ten větší (há- něco - něco) úkol se musím přihlásit a zapatlal bych displej. Mám několik oblíbených zlovyků (mařenka 9 je "fakt z duše nesnášela" - jak celý ten náš

všeobecně doporučený společný měsíc ráda říkala), o kterých vám chci říct; a sice jednak nepiju kávu po jídle, jak jste si asi všimli, ale míchám rád její chuť jnými, nejlépe smaženými slanými a sladkokyselými chutěmi (jako teď) - tomu říkám "dvojkombinace"; a pak se ještě zároveň třeba rád koukám na encyklopedii a ještě k tomu pracuju nebo dělám cokoli, že rozhraní nestihaj, jako třeba teď. To jsem pak na vrcholu blaha. To je pak už vlastně, tak mě napadá, "čtyřkombinace": myslím jako jíst a současně pít kávu, při tom pracovat, a zároveň hryznout server. No blaho. mařenka 9 by vypěnila, jen to slyšet. Ještě bych stihl při tom dokonce třeba i kouřit; třeba - vanilkovou ne, to by bylo moc chuti dohromady - tak teda jen obyčejnou nearomatizovanou papirosku marocké směsi kanabinu (s přáteli mu žertem říkáme "kaňour") a jemného tabáku, abych měl pořádnou chuť do práce; ale to bych musel celou dobu jíst jenom hůlkama, abych kouření v prstech neumastil, a to bych nevydržel. To by pak už byla "pětikombinace"!

No jo, jenže já sice vždycky způsobně hůlkama začnu, a všechno jak se patří, ale za chvilku mi zachutná a pak se začnu cpát, a je po všem. Prase - tak takovou přezdívkou mi kvůli věčně zapatlanému displeji dali mí bratři a sestry v rodném klonovacím centru; nikdo si ode mne nechtěl nechat vysvětlit, že za svou postavu - pche, aspoň se pořád neklepu zimou jako všichni hubeňouři - stejně jako za svou vyhlášenou chuť' k jídlu, vděčím svým dědičným genovým charakteristikám. Myslím, že mi spíš záviděli můj evidentně buržoazní původ. Faktem však zůstává, že "zase už jíš rukama" byla jediná výtka, kterou jsem od Marie 9 za ten náš společný měsíc neslyšel ani jednou. Hádejte proč! Ble. Zato u mojí tetičky, to nám, panečku jinak šmakuje... ale, škoda mluvit. Takové ženské se už dneska prostě nedělají. Pomněnková Helenka je sice u terminálu o něco lepší a tolik nenadává, když chci vařit já (a to je u přítelkyně partnerky něco - sama od sebe prostě nedbat svého subliminálního dívčího domestikačního kodexu), dokonce mi tu a tam dá; ale mezi námi - když někdo trvá na tom, že virtuální sada umocňuje jeho sexuální prožitky, nebude to nikdy úplně to pravé. Říkal jsem jí to - tedy samozřejmě v obecně doporučených mezích přátelské partnerské diskuse - ale to ona prostě nepochopí; když přece někoho obtěžuji nízkým pudem

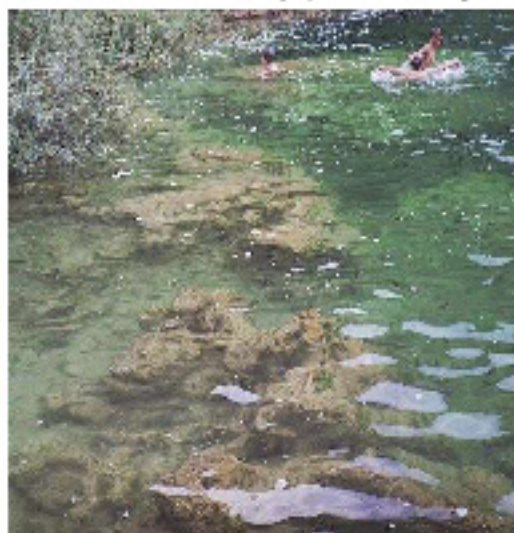

a chtičem, chci aspoň při tom vidět, jakou má třeba barvu vlasů - když už si ji "platím" (takhle to říkával děd; slyšet to, ta by pukla)! Stimulace sem, stimulace tam, stejně mi zatím vždycky připadalo, že o tom vlastně ani neví. Ach, ta její upjatost a preventivně hygienní ošetřování. A i kdyby ne - copak je normální šukat a sjíždět zároveň na lyžích sopku někde v Tasmánii? Ohé!! Supergé...

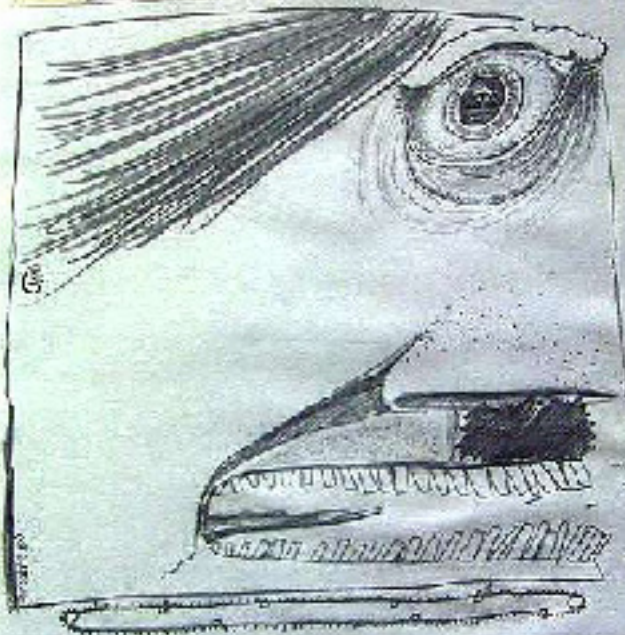
...

To jsem si tedy d'obl. Tetička je prostě kanón. Medové koláčky z pravé celozrnné mouky s rozinkami máčenými vrumu, to je její široko daleko vyhlášená specialita. A spousta výborný kávičky... A teď si s chutí dáme superslimku. Vybírám svou nejoblíbenější - 17% světlý tabák, 5% anýz, 2% orientální aromatická směs, zbytek mladý list, imitace arménská meruňka. A safra! Z milého há - pé, něco atd. se vyklubal záskokový diktátek z pařížské hebrejštiny pro školní server v old albany kloning and development center, stát nový jork. Oho, úroveň sto sedm; inu - ještě štěstí, že můj osobní čip v terminálku neobsahuje jenom kódy mojí kvalifikační specifikace, ale (--- uf, je tady!) taky mého starého jazykového asistenta, ještě z domovského centra. Děda by se mi teď asi hodil líp, ať je mu vesmír lehký. Já od něj, bohužel, toho jeho "humanizmu" od svých patnácti, kdy mě domestikovali, do osmnácti, když děda musel Ven, moc pochytat nestačil. Leda snad konverzačně. Jo, takhle židovský holky z old moses city centra v palestíně, když jsme tam tenkrát ještě byli na povinné fyzické výměně... Ale o těch asi pulci vmrakodrapech s klouzačkama někde valbany diktát psát nemůžou (mrakodrapy s klouzačkama - tak se centřům někdy žertem říká; věřili byste tomu, že v nich kdysi přátelé dospělí trávilí vyměřený jim čas?). Inu což, nastartovat asistenta - a s chutí do toho. Mmm... Tak co si dát třeba nějakou asi tak středně dynamickou pasáž (včetně slengotonální akcentuace-?) z některé z behaviorálně-adjustačních manter z mé sentimentálně oblíbené série (vybral jsem si ji dokonce jako téma pro svou fyzickou predomestikační zkoušku z individuální humanistiky!) - samozřejmě náleží k velké klasické developmentální programové sadě dekonfigurované syntaktické mykologie Heroického Mezidobí - strukturálního komplexu koerčního sofismu slavných prvních (prý jenom tři..!) let Našeho Věku Míru - u nás, na rozdíl od sibiřanů, počítáno samozřejmě jen do příchodu Velikého Hřiba - (tehdy prý snad dokonce ještě ani přátelé občani v orientě neměli do půli lejteck vody!) - ? Chummm...

To mají pulci rádi.

- THE TOTAL ETHALD, (AGE 20-25-30-35-40-45-50-55-60-65-70-75-80-85-90-95-100)
(DURING HIS ADULT YEARS, HIS FAVORITE READING WERE
BOOKS BY KARE JAVY ... HE CONSIDERED (IN A GENIUS OF INVENTION))

THE ETHALD 12-18-1915

vojna

horsefish

horsfiš

špagety, bez špagetů

špagetové, bez masa

bez omáčky bez sýru

sire, bez kostí

plný kotlík jich snědl

obtesánek malý hošíček

hrošíčku sním, smím?

plný kastról špaget

horsfiš fagget

magget

lagget?

spagget.

toto je můj zešit.

horsfiš doggit

doggin' maggit, goggit pist.

dogeater, beefeater

džin? dogpiss! shit!!

požírači psů. kostlbost

snít nebo sníst?

horsšit. nikdy dost.

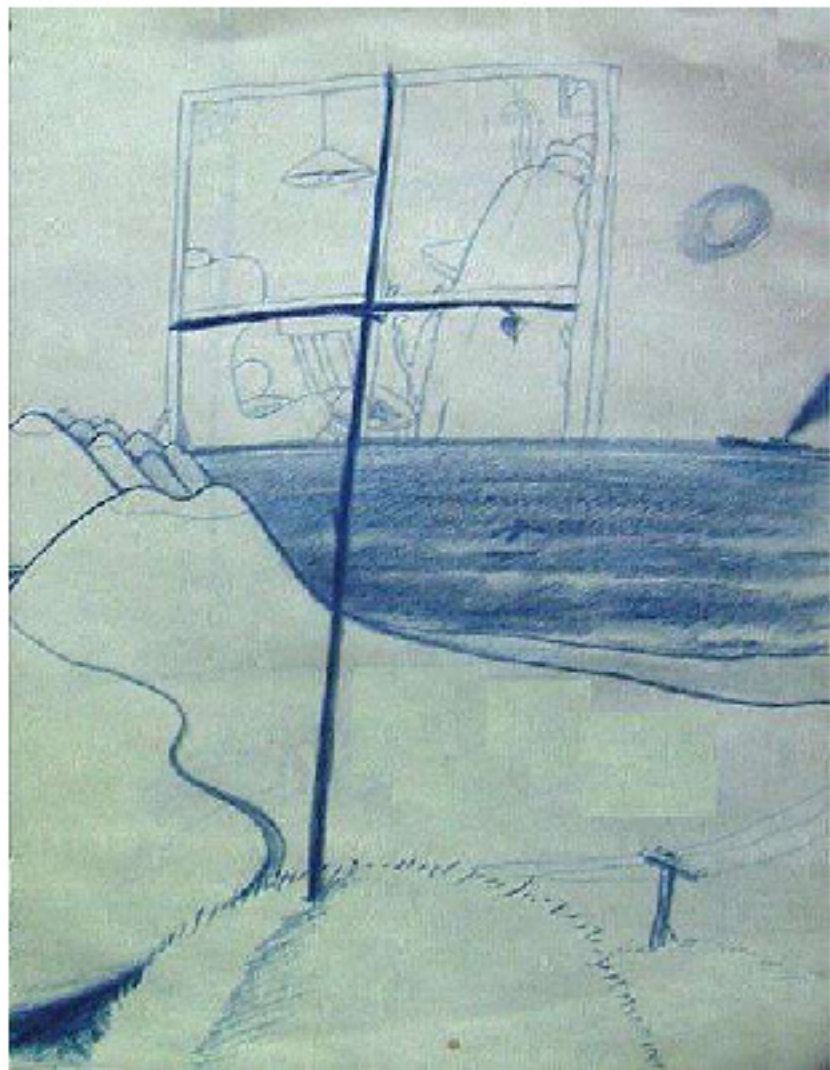
...

bullfrog, mjůldog
catfish, lungfish
want no other dog
hey! wasgoimon?!?
vostok.
vo sto k
vodržku, na sto pro.
vo miliardy.
hrajte bingo!!!
nechte se praštit
do hlavy třeba
ňákým professional
commando, hovado
a křičte: bingo!!
vo sto péro
companiero,
kompañéro voprudéro.
maasturbééro
péro. nádhero.
psí. kali nichta
ich nicht sprexen dajč.
parůski, rebjáta. všeci
bog.

...

mulestone.
goatstone.
godstone, gladstone
šutr.
ishkoota = skůtr
nutrbutr.
mateřské máslo.
vzniká ručně
stloukáním zakysané
smetánky
w máselňyci
báselníci, dráselníci
praselníci prasil
pra-sil, do prasiu
kanárci mistři folevágen
beatlegolf pynkfloyd
naše bijatlonistki sou f tom.
celá štafeta confeta.
feta cheese, green onions,
tomatoes, pepř sůl
pure virgin olive oil
(cold-pressed)
and kalamáta bláta
black olives to top.
pjůr virgin
vůl

...

básstone, gastóne
gas stone - prastone
fairstone flints to ne
ty flinstoune
jeden tonakadóza
našim reprezentantum
stále ještě chibi koncofka.
pěkné osumdesáté mýsto.
my baby is cold-pressed.
it is subjective:
my hands are always ice-cold
because of my low
blood-pressure.
aj em cold in this body.
body of a nation
the czechs and the slaves
have failed for divorce.
ajem a czech divorcée.
the court bailiff
could not figure
who is husband.
kniže čultun-bejle byl zabit
rudou svoločí.

...

kdo jim stojí v cestě
s tím zatočí.
pipe-stone.
cestou necestou
za mou nevjestkou
hajdy-hou, za mou milou
kousavou a dravou
alou.
a lou jû helou mů
love you my dark eyed
šadou
newjesta byla z mněsta
a nie z cesta
ako bola vraj tá éva
zhwjezdonicá ven-uše
uže vstavaj
nu kak, davaj davaj
kakája tvajā familija
u meňá spadla
králikárna na nógu
wyjdi v drógu bógu
frogu, hop!

...

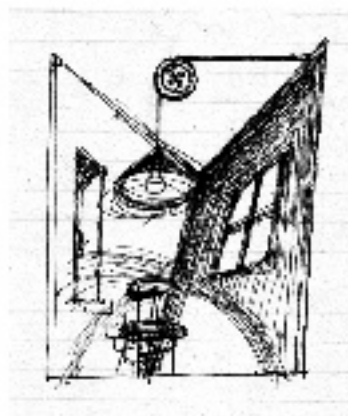

a w dródze,
na katorze
hop a skok
zpět ni krok
milovaný svůdče
má milá rudá
záři nákladnem
a w bok, bok, bok
rok co rok co krok sun krok
kvoky, kvok.
zhrdl rodným kadlubem
henstone jen to ne
at' nezhasnem
what kind of glue
attract me to this body
to this boy
it is epoxy = epoxide
vteřinový je podfuk
lepi f sekundě jen oční víčka
what kind of power is it
that binds me
ke kundě (prý: to ne!)
britóne!
byróne miróne pyróne
epoxicht.

...

ej, uchněm
davaj žuchněm
job tvoju mať
ať neusněm
budeme se bát
budem se kát
jujšokát
der weihnachtsmann
komt nicht
ujo himľman
jedoch du wilst
český kamarát
ček mejt
šach mat
maňásek pindour
se vzbudil
zahrabal špendlíčkamima
bez wzducholodí je to víc prima
větší psina
půjdem snad radši do kina
už to zase začíná
jen žádná čina
do polska? haluški kompot
a na juch uhorki
čemege lófaz
elevátor ze dna
zvedna se, odyšiel

...

do piči
osem strán
opiči
vojančiť som něbol
lebo som bol v něbol
w něbo, vně bolu
v ně bol
som ja
na západe, piča
vamérique negri kriča
a biauy m stydne krrrw
wžilach
situácija sa obrátila
situácija sa otkamarátila
došiel átilla
boli zme to němali robit' voli
voliť namiesto robit'
aj zme tam skoro
už zme terazky mohli aj byť
mohlo sa teraz už len piť
možno zme sa mali aj biť
keďže bolo treba
treba žiť w mieri, smrt'
to je piča
aj vojna ty kokot
...

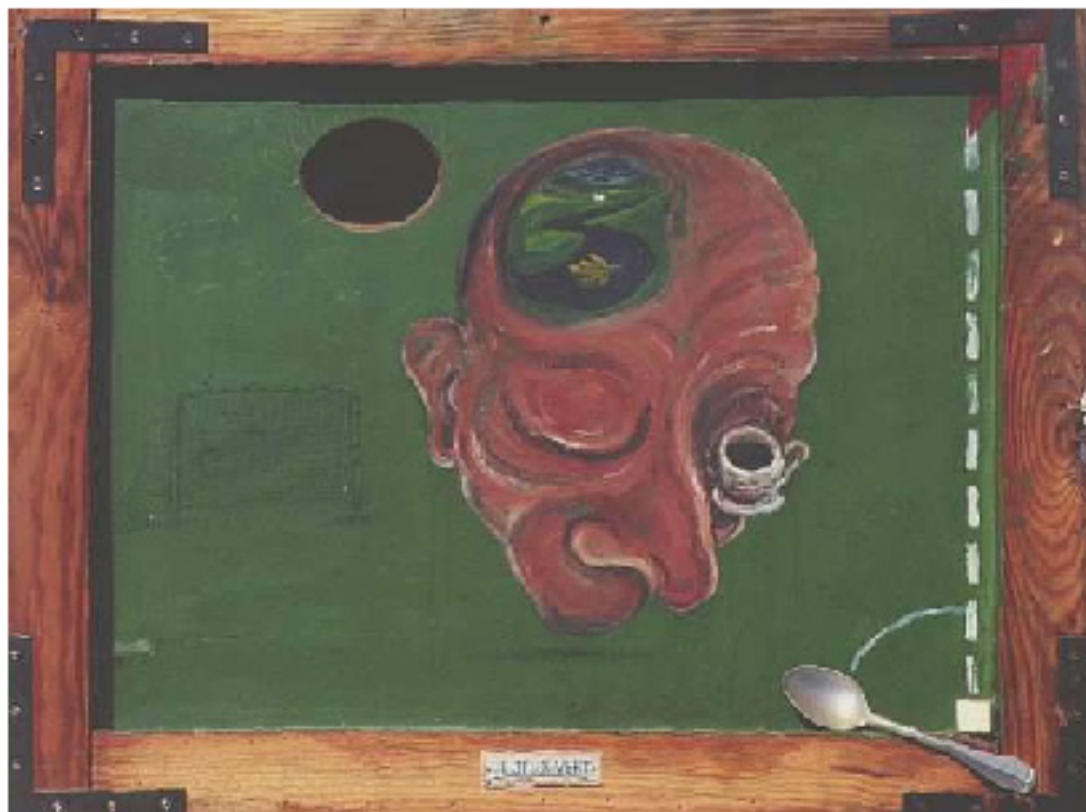

war has no goat
giv war no coat
with no little pockets
boja sa už aj angláni
keďže je už priveľa
a keď to neprestane
môžu mať popiči aj oni
terazky už všetci
lebo zme si fšeci rovni
hovni
hovníme si zle
b'ľžšia košela niž topánki
albo šle, gavnó
ľub xschandy
wars haf no tits
bitches have them but for others
too many suckers in warshawa
když kanárek nezpívá zabte ho
aby vám nesnesl na hlavu smůlu
jelikož byl ohleduplný
blbeček
a nechtěl rušit kruhy
sousedních alexandrů?

...

jedině blbec
si totiž dovolí
korigovat blatného
přednaší
zanaší
cesta mááá
ňák zanaší
mate mně
mathe us
a mathematicka
fakulta jazykozpitecká
a já blbec nemoh pochopit
proč tam strká ten fotbal
před naší
před vaší
zelená je hra
v srbskym sarajevu
střílej v kopačkách do alelujá
do kopečkůch
přesídlil strach
i v bačkorách
tě strefí šajtlí dum-dum
hlavička udělá
bum-bum

...

milijón ku nula
pro hostí
gdy už se rozhostí
blagodárný tycho
přemostí nafouklý břýcho
hladovejch krků
a muslimskou řeku (krku?)
w mostaru
postaru
to by bil gól
kašprdól kule-la!
žádná vjeda
přetawit kanón f pluch
i zátarasnici bulba
to ti řek buch
a wolowo f olownice
wolowe, mea kolba
ale gdo skoupý zbraně?
a amunyce??
a na koho???
a kágébé????
no na tebe.

raketou do nebe

dotěrná

malost země
díra černá
ve mně
myslí myslí
sysli,
všemi svými
smysly
čichem, uchem,
zrakem
smradem, hlukem,
strachem

indijánská

popocatlepetl
u tijuánaca
zase jsem to spletl
skauta za junáka
junák podle hlasu
skautík drží basu
po čem vlastně pasu
svobodu, krásu
útlost pasu

betl

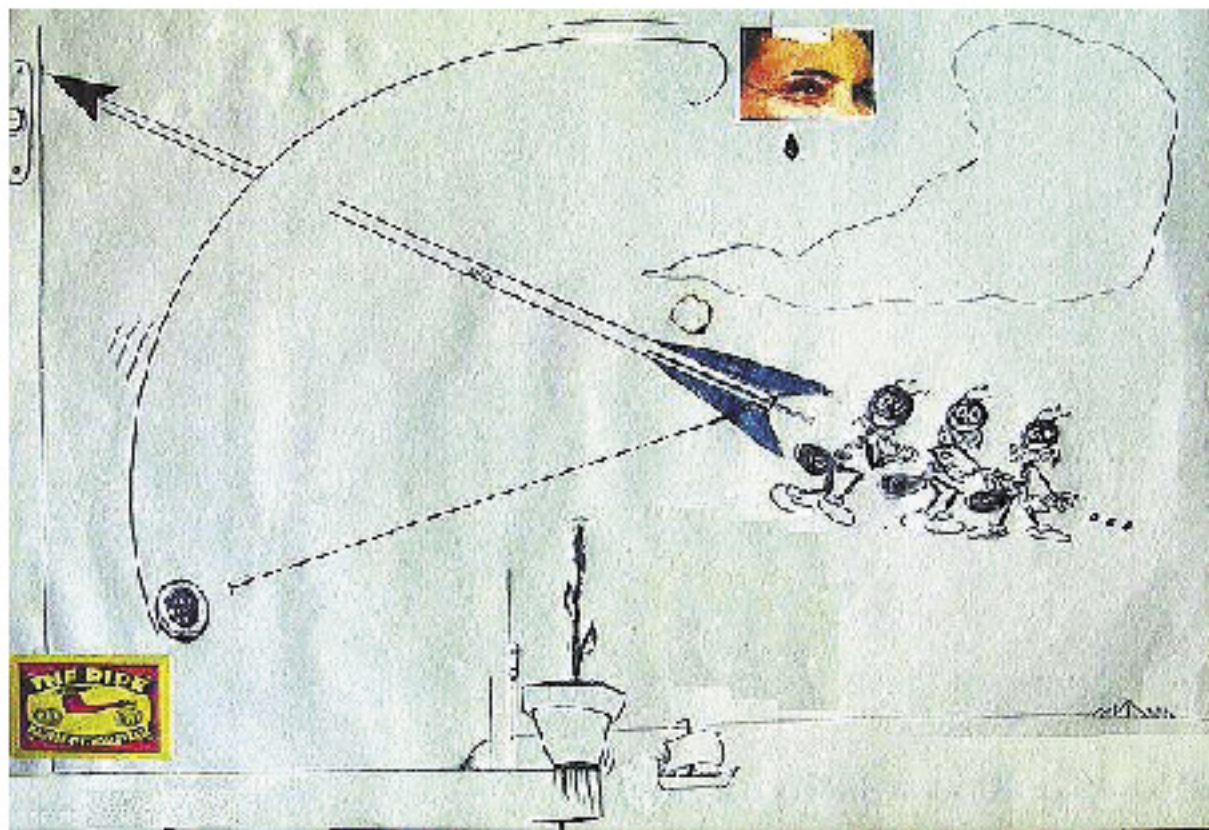
medzinárodni

uši sú
smádné
lačný
žaloudek
moje
oči
ve dne
bolí mne
- bledne
- alou, wek!
tak.
a má
po rýmě.
holoubek.

IN
PASTA

AUS

PRVNÍ POUŽITÍ, SÍLĚ SE PŘIZNÁVÁ KE SVÉMU ÚLOŽNÍM ÚČELNOSTI

the scissors

marionety pořádají slety
spřádají své svjety
bez tíže

jenom pinokio pořád nějak neví
jestli jim sleví

potíže

hunter/rabbit story (vol. ii)

jeden dva tři,
čtyry pět -
vyšel si lovec
na výlet.
tu však
zajíček vyskakuje...

a flintičku
svoji napřahuje...

-pif! -paf!!

(to víš že jo...)

- drunk myself
sober again.

APOCALYPTIC BEAST HISTORY :

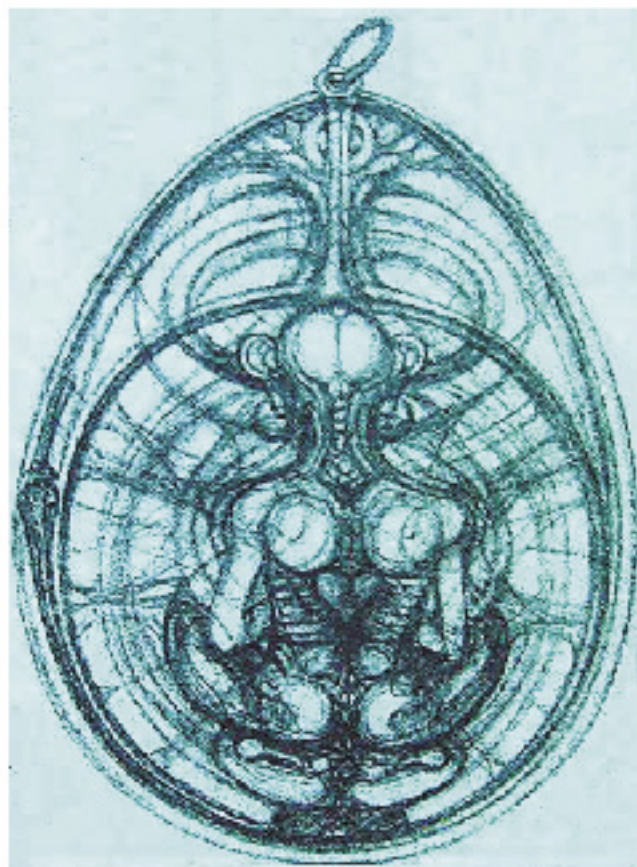
1992 - NIRVANA

zed

checkpoint charlie
a point in time
je ne parle
nevnímám
venku nic
vevnitř vstříc

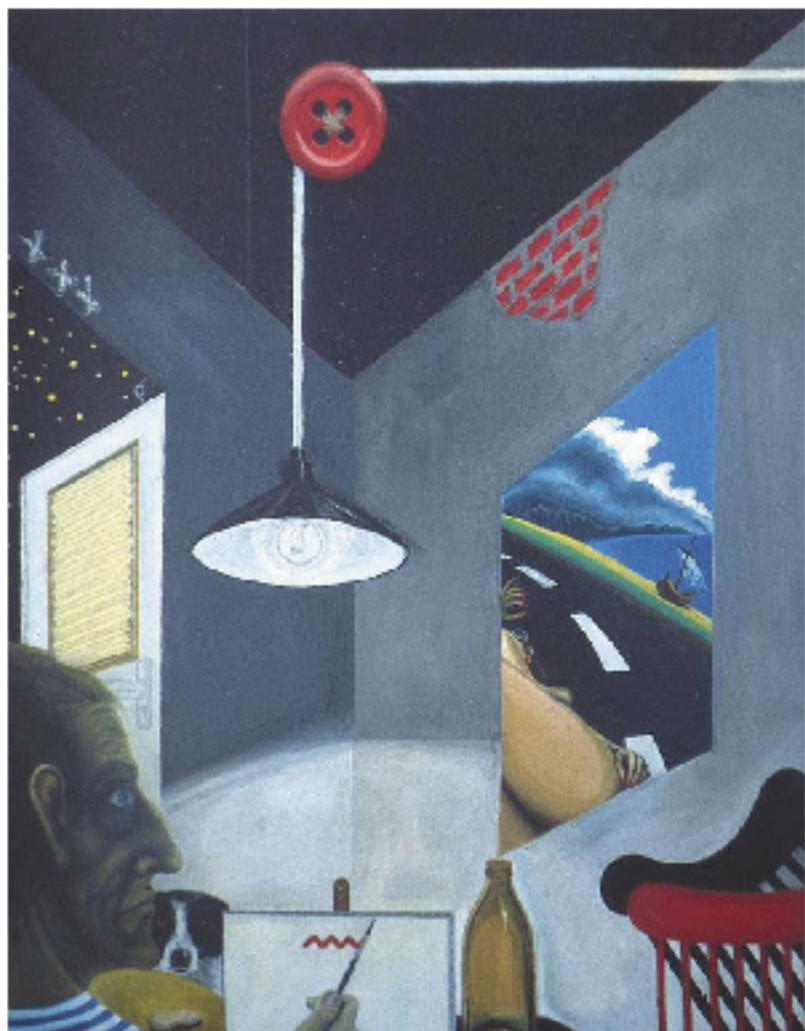
zdrhám
óm mani, bratře
padmé húm

v lom dlani
patře:
universum

spireteyes

no more tears to cry
a hundred million
times over
that same
old line:
over
newly eyes
see anew
again see through
the wreck
of door open-pry
spirit eyes
my shame
my shell
freedom lame
a thin light-crack
all mine
all cried up
up-cried.
not dried up

not well

cheap good bourbon

dingbat
wing'd cat
challat
rabbit
výhipkář
jim beam
baby cries
against steam
ballantines'
turns your
ass
into rocket

sha-la-la
sha-la-la-lee
boom-ta-raa
racket.

dog faced

i am

frog-eyed

cat-legged

cow hearted

fly

winged

- pig-brained.

a human -

assed bag of

windy

snow flaked

nothing

- ness,

tonguetied.

panáček pinokio

= figurka mizící
v dáli
silueta na obzoru
silueta
zad
it is not a
popular way
people do not like
to be told
that
when you walk
they cease
to exist
and if you do tell
it still is true
and that is still
what they think
panáček kaligula
sentimental fool
aj, došly papírky
teď určitě půjdu ven.

memento boring

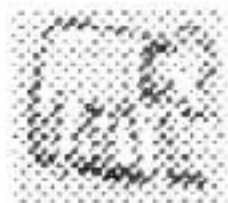
ej, slick drajvin tex
again level zero
zas už honim péro
po papíře

po paperu,
do paperu
to naperu

pen-pal sex

v hojně přemíře
apstrakce,
suptrakce,
dokud se nena...

na ex.

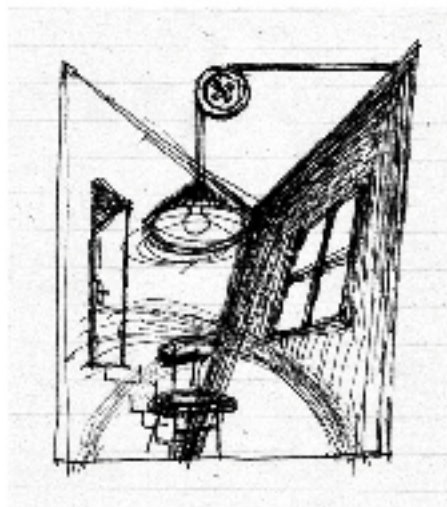

já jim dám:
z tej díry v sobě
si udělám

tryskovéj motór

lozit ženckejma
lésti po ženách

po žebříku
z ženských těl

pocem
špruše

větrno

borovice hučí
nebem letí mračna
polem světla

až k večeru se vítr utiší

proč už si nekreslim

nech toho

svěcká

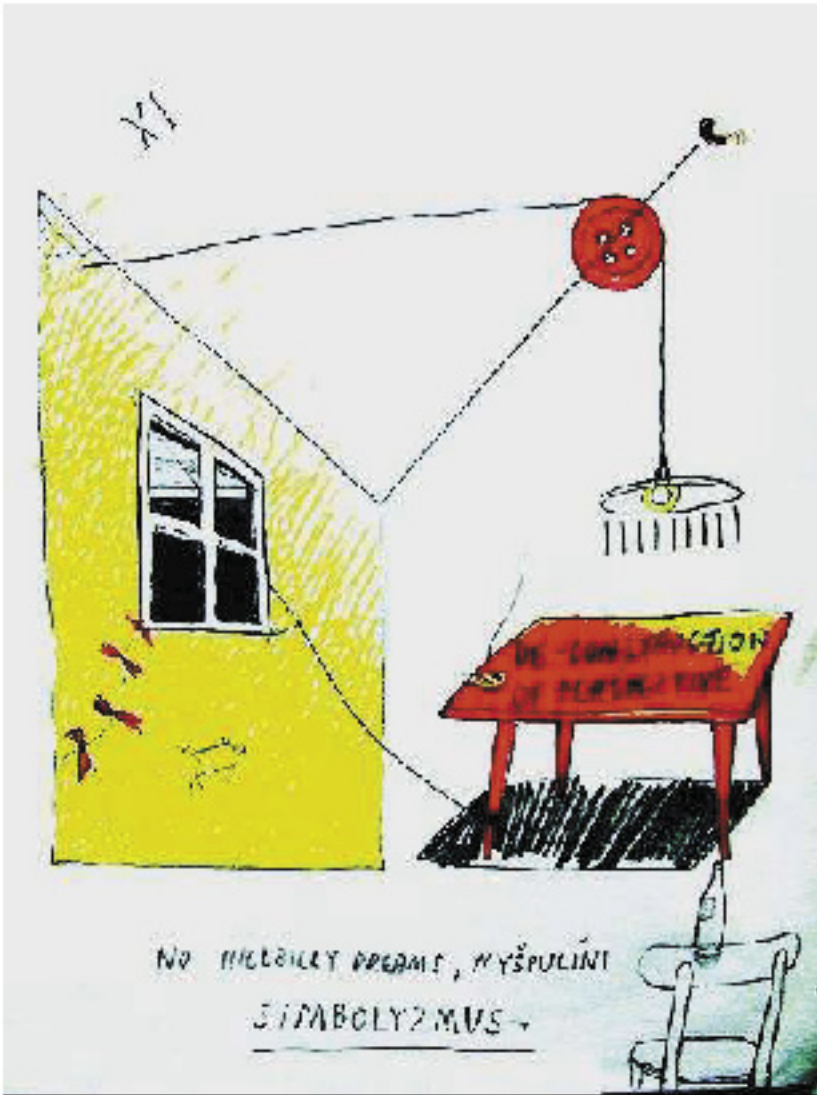
pridí sjudá
daragája
majá
mája
je v sanskrtu
bohyni ilusi
stělesněním
překrásných
přeludů
a snů
daragája majá
zoltaja
i krasnaja
ty pticoj
pjesni majej
ty
vesnój
cvjetóf
majevo děrevá.

tam kde se koleje
sbíhají
je konec
světa

tam
kde se koleje
dotýkají
mý srdce
je tam

na štěrku
zasraným vod voleje
tam
na tebe čekám

próza je paskvil.

READERS

1.

Do očí si pohlédnou jen krátce.
Když pak spolu jdou podél zdi a
chladných výjezdů z periferních
autostrád, hledí víc do země a
nechává se jí vést. Je chladná a tak
vzrušující.

Až dosud, vlna za vlnou, ho
zasahoval příliv nových vjemů a
očekávání, a na okamžik si zkusí
představit jejich naplnění. Je
chladná, a zároveň tak vzrušující.
Chtěl by zažít vyvrcholení té
touhy.

Cítí se strnulá a šilená. Sílí v ní
pocit strachu, který se zas
pozvolna mění v ticho napjatého
očekávání.

Zpomalí a vteřinu čeká, než stane
vedle ní. Měří si ho, ruce vbok,
oči přimhouřené do tenkých
štěrbinek. Cosi uvnitř ní ho hledá.

Letmo vplouvá do mezery mezi
zaparkované vozy, a její tvář
zakryje otvírající se kapota úložního prostoru, kde v přítmi
znova její oči čtou: *..as vivit pas es is tu si, als zibn, zo di akt en
mi, has tu vi di vas ý mas bi lessi...*

Na okamžik se zas celá jaksi rozzáří, plá, pak dlouze, zvolna
pohasíná.. ale odkudsi zevnitř, kam světlo dne nesmí, cestou
zpod dolů sklopených dlouhých černých řas chce nyní cosi vyjit
ven, snad zbloudilá jiskra, jež je dosud ale ještě dávno hluboko
skryta před zraky vědomí, ví, to je teprve začátek všeho.

Ba ani to ne.

...

On je v křečích, začíná klesat v kolenou; zachytí ho, zlomí se jí v pase, nervozitou zvrací, nepřijímá ji, nedokáže se rozvolnit, stisk je příliš pevný...
Je tma a mokrou nocí plují světla. Ukládá ho na zadní sedadlo, kde se schoulí, a na okamžik zůstane u něj.
Dýchá.

Musí ho opustit. Nedokázal, nestačil. Neuměl jí čelit, stát jí bok po boku, přijmout dar, nedokázal ji vyrovnat.
Důvěrné klapnutí dveří je jako instantní sexuální prolnutí jemně naolejovaných, identicky opačných kovových součástí.

Ještě nějakou chvíli bude moci ležet v plynutí loučů tmou a slyšet mlaskavé syčení gum a deště; ale nesmí se chlácholit příliš dlouho, vystavoval by sebe i ji nebezpečí, chápe že bude muset jít.

Skončí to, to ví. Jednou to všechno skončí. Musí. Je to málo, ale musí to stačit. Nic víc nelze s jistotou vědět.
Chabá útěcha na nekonečné cestě. Je vyčerpaná, ale chůze jí snad osvěží. Žádnou jinou možnost teď nemá. Město ji pohltí, jako už tisíckrát. Je to jako ztratit se. Jako splývání v moři. Nervová zakončení se pomalu otupují, začíná zas normálně vnímat. Na to, k čemu došlo, nemyslí.

Nepřerušitelný tok existence směřuje své koryto dál, jinam, jiným směrem.

Vlastně právě že k ničemu nedošlo.

...

Rozcestí. Bylo to jenom další z rozcestí. Snad ani to ne. Nikdy nelze dopředu vědět, jakou změnu může přinést, i kdyby všechna možná vyústění byla dopředu patrná. Něco málo snad lze předem tušit. Mohla by třeba zatoužit po nepoznaném. Jaké by mohlo být to, po čem uvnitř tolik prahne. Fúze. Naplnění. Směr. Je to jako nekonečné čekání na jakousi integrální část samy sebe. Důvěrně známou, základní, a s jejím přibývajícím poznáním stále důležitější a potřebnější z hlediska tušeného poslání, avšak přesto nekonečně vzdálenou, nepoznanou a snad nedostupnou. Tok času si nesmí připustit. Nesmí počítat nekonečné množství okamžiků, zapisovat je jeden po druhém do paměti, mapovat prázdnotu, uvědomovat si nejistotu vlastních okolností, to by mohlo znamenat začít racionálně zvažovat, hodnotit a rozebírat dosud neexistující, ohrozit jednodušnost vůle, a pak možná zešilet v mukách milenky, jejíhož milého odvedli násilím snad na jistou smrt kamsi daleko, aniž ho kdy byla poznala. To jí nehrozí. Matně tuší souvztažnost potenciální hrozby kolem a uvnitř sebe jakožto součást všeobecného šílenství, v němž je nutné se pohybovat, aniž by si je člověk připustil. Nic nebrat osobně. Sen. Vše je vždycky jen cosi nepodstatného, podružného, jako všechno, spatřené posléze konečně ve světle onoho jediného, finálního kataklyzmatického kroku, který ale dosud nenastal.

...

Extáze neexistuje až do momentu, kdy je prožita.
A ani před tím momentem, ani po něm není popsatelná
ani pochopitelná komukoli, kdo ji neprožil.

Dávno už zjistila, že se nesmí předem jakkoli citově
angažovat. Je pouze třeba maximálně se soustředit
v danou chvíli, vyvinout nutné instinktivní úsilí,
neselhat. Směr se dál určí sám. Pak není třeba se nikdy
ohlížet. Existence, láska, síla. Dopředu ji nelze nikdy
odhadnout.

Nemá smysl o ni jakkoli usilovat.

Pouze podvědomě provést správné pohyby
ve správnou chvíli. A ani pak nemusí být jasno.
Pravděpodobnost úspěšného spojení je nekonečně
malá.

Nekonečný boj. S časem. Proti jeho neustálému přívalu
uvnitř člověka. Doufat znamená možnost zklamat se.
To je jistě nepřipustné.

Tříští se tak celistvost bytí.

Barová židle, samet basů, tlumený šelest důvěrných
hovorů a obracených listů, přišepí, mahagon stolu,
vůně kouře, prsty, znaky, slova. Proud vjemů a
souvislostí, jimž ihned nerozumí. Cítí je jen jako
deroucí se obrazy a tvary, obzory, pronikání do
utajených struktur.

Probouzí se jen pomalu. Vystávají stále vzdálenější a
živější odrazy z mrtvých vstalého bytí, vyletující jako
zápalné šipy z hlubin podvědomí. Ten aspekt už
poměrně zvládá. Učila se mu v minulosti od jiných.
Nezná je.

Nikdy se neseťkali.

...

2.

Při této činnosti se cítí pasivně silná. Pracuje cílevědomě a s klidem. Cihlu za cihlou postupně uvolňuje, posouvá stranou, a opatrně nechá zmizet v hlubinách. Dunění kamenů, dopadajících na dno, nikdy neuslyší. Možná žádné dno ani není. Osvobozující pocit. Zaznamená. Zpracovává. Je to chabé, ale musí se učit. Oprostit se. Až šance přijde, nezaváhá. A pak...

A pak vystoupí z proudu energie nová, jiná, očištěná, znovuzrozená, plná. Ale jistě to přece neví.

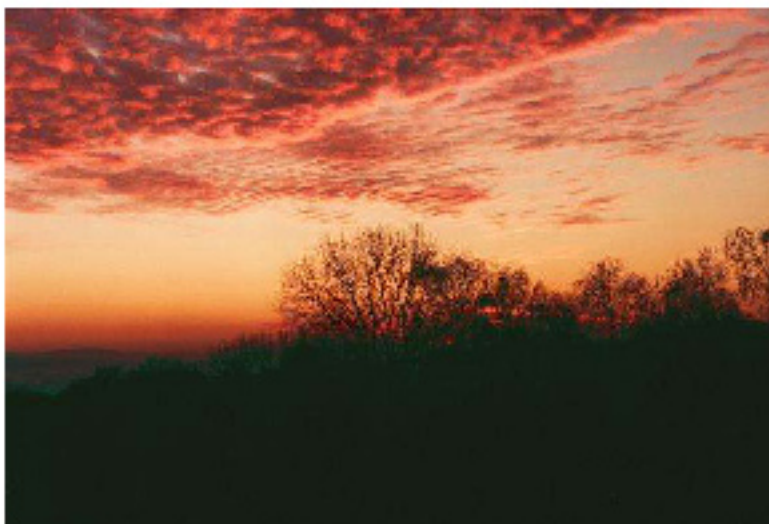
A i to je mnoho. Nesmí vědět nic. Nic jí v onu chvíli nesmí zdržovat, nic jí nesmí v nejmenším zatížit. Ani zrnko. Mohlo by znamenat krach.

Tedy dál. Čistě ženská práce. Loupání cibule.

Vrstvu po vrstvě, fasádu po fasádě, slupku po slupce opatrně jako kůži s hada svlékat, až je najednou celá cibule fuč.

Tak už neplač.

...

Vidět tak.

Konečně už vidět.

Ji. Nalézt ji.

A sebe.

Konečně už ji uvidět. Musí tu být.

Zákony vesmíru platí pro všechny prvky stejně. Protipóly.

Snad se opravdu přitahují. Neměl by doufat. Nesmí začít

tápat. Jen plynout. Nechat plynout. Pravidla. Zákony.

Nehledání hledaného.

Ani ona nesmí udělat o krok víc. Struktura rovnováhy

magnetických polí by se zhroutila. Došlo by k posunu polí

a změnám tíhnutí. Mohla by dokonce nastat

nekontrolovaná mutace samotných elementů, jež by se tak

už nemohly nikdy dokonale spojit.

Vesmír by se zhroutil v chaos.

Smrt a život by mohly přestat existovat jako samostatné

pojmy. Strach znamená jedině příznávkou času.

Čas.

Rotace rotací. Iluze posuvu. Fikce.

Chtěl by až do dna prožít strach tváří v tvář explozi

energie. Ne iluzi. Ne strachu. Ne času.

Tváří v tvář jí. Ji a sobě.

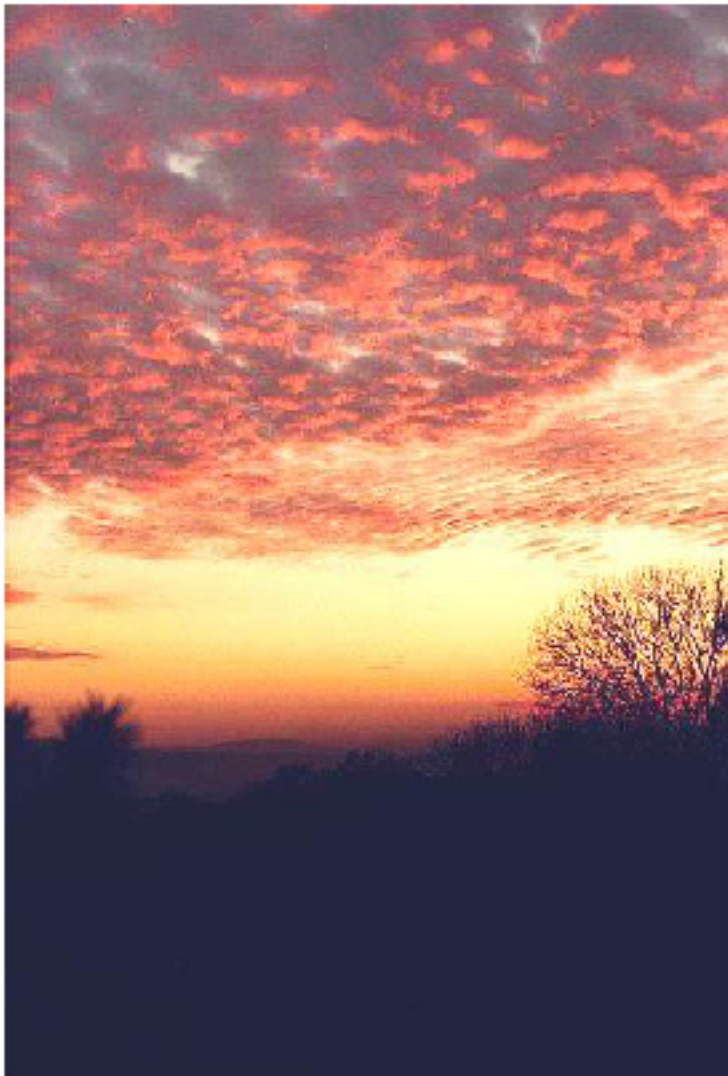
Tváří v tvář neznámé pravdě.

Tváří v tvář všemu.

Kdo asi je?

...

Musí teď odpočívat. Ne snít. To oslabuje.
Odpočinek daruje sílu budoucnosti. Pak bude moci číst dál. Čtení. Číst si je legrace. Zábava i poučení. Tak se to snad nějak říkávalo.
Čítávalo se, kdysi. To je ovšem už dávno.
Aby bylo lze číst, musí se přece psát.
Číst se dá leccos. Ne vše, co lze přečíst, za to stojí.
A leccos je naopak nečitelné. To ale není podstatné.
Důležité je, když někdo vloží do textu něco, o čem před tím možná ani sám nevěděl, že to má. Nemusí ho ani zajímat, zda někdo vůbec tu věc obdrží a kdo by to mohl být a proč by vůbec četl a proč by měl číst právě to.
Ten někdo prostě píše z lásky k předávání nesdělitelných informací prostřednictvím neosobních nosičů. Někomu to snad může připadat jako podivné chování ve světě instantních multimédií a informačních superkomunikací, jenže ani to není pro čtenáře nijak důležité či zajímavé.
Potřebuje jen svou dávku.
Další krok, špetku, další kousek do své skládačky. Na její konkrétní podobě, struktuře a přesném uspořádání do odstavců, rejstříků a kapitol mu sejde pramálo.

Je jako narkoman.

Třeba jenom nemůže spát.

...

Žije na okraji společenského spektra
ve světě, kde ten, kdo čte, bojuje o své přežití
v každodenním a každonočním boji se špínou,
jednotvárností, šedí a nudou exhalací, exklamací,
městských fasád a zrnění televizních a počítačových
obrazovek.
O těchto věcech většinou ví jen to, že nejsou pro něj nijak
dobré, protože po nich bolí hlava a pálí oči.
A oči je ke čtení zapotřebí.
Zdánlivá fakta životů ostatních lidí pro něj neexistují.
Od momentu, kdy v četbě možná jen náhodou narazil na
první ze sdělení, jež bylo nepochybně určeno přímo jemu,
přestává pro čtenáře jeho okolí existovat.
Ocitá se totiž ve zcela novém kraji.
V světě, který sice ještě nezná, ale v němž je již od
prvního momentu doma, protože instinktivně cítí, že je to
prostředí stvořené s láskou a humorem jen pro něj.
Má v něm své organicky přesně dané místo, svou
symbioticky vyváženou hodnotu, pravou identitu, své
dokonalé poslání.

Zbývá jen číst, odhalovat, odkrývat dál stále nové, dál
budovat svůj snový svět v šumění barevných listů útlých
vazeb podzemních tiskovin, dál a dál hledat, objevovat,
nacházet sám sebe a svou realitu.

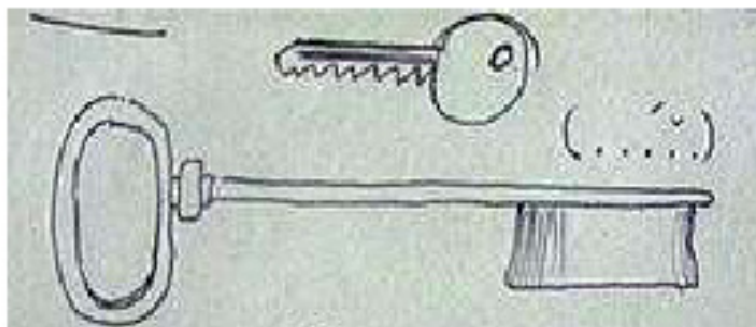
...

Dotýká se náhle těch nejskrytějších partií svého niterného bytí, prožívá znovu pocity, jež měly už dávno zůstat pohřbeny pod nánosem všedního zoufalství, ubity nekonečnými řadami útoků malých věcí a monotónnosti prachobyčejných myšlenkových pochodů. Zprvu je nedůvěřivý, ale důkaz leží v jeho ruce. Znovu a znovu se jím kochá a mazlí se s jeho barevností a překvapivým bohatstvím a nachází se, znova a znova sám na sebe zapomíná a je tvářen, aniž by to sám tušil nebo musel chtít, do podoby spjaté s obrazem, o němž možná ten, kdo jej zde tak zanechal, vůbec nic nevěděl, kromě toho, že jej musel, chtě nechtě, zaznamenat. Byl totiž jedním z nás.

Vše pro totalitu.

Hroužení se. To jediné má smysl.

Vší silou jít do sebe, bez sebemenšího náznaku naděje, bez jediné myšlenky na cokoli, na možnost dosažení nějakého cíle, na naplnění nějakého osudu, na možnost uvědomění si vlastní existence, na ni.

Čti.

...

3.

Mraky se vaří, na obzoru vyrůstají a téměř neviditelně se transformují nezemská horstva a masivy kolosálních rozměrů, po jejichž jasně skvoucích úbočích jeho srdce uniká do tušených rozměrů neznámé existence a táhne za sebou mrtvou váhu jeho bytí jako pouhý cár gázy, z něhož čerstvý vítr vlákno po vlákně utrhuje všechno to, co už nikdy nebude k ničemu skutečnému potřebovat; myšlenky, vazby, minulosti, osudy. Pocity vzdálenosti a chvění stébel duše se prolínají vsnovém letu nad rozvlněnými hloubkami zelených údolí. Proti jemně silicimu vánku vypne hrud', zvolna nabírá výšku, stoupá nesen klouzavým letem vstříc nádheře bělostného objetí kupících se věží a mechových pyramid jemně z kondenzované vlhých páry. Omývá se jí, koule se nekonečnými prostranstvími sněhobílých plání až dolů, až do sametových šedí, nechává se jimi pohltnout až téměř zapomene, absorbován unášejícím pocitem zrychlujícího se pádu teplou mlhou; a pak, provlhlý a ztěžklý, vytryskne jako svištící dělová koule, provázen na okamžik prodlužujícími se chomáčky, vytrženými z těžké podešve břich mraků dolů, do prozářeného prostoru. Na okamžik zůstane nehybný, zachumlán do sebe, podoben nejprapůvodnějšímu klubku lidské prvopočátečnosti, řítí se k zemi v hukotu proudícího vzduchu.

...

Pak teprve, zalykaje se tím přívalem, zvolna rozbaluje, stále hlavou dolů, a zatímco zrakem hltá rozpitou směsí barvy a struktury v hlubce pod sebou, cítí ji v břiše jako souvislé lechtání.

Napětí uvolňuje teprve umně vykrouženou plavnou parabolou a několikerým výkrutem, jímž zužitkovává získanou energii k finálnímu obratu v stoupavé, pozvolné spirále s malým lopingem na vrcholku, při němž se tělem ještě znova mazlivě dotýká podtékajícího, hebkého stropu mraků. Neznatelně jej máchnutím rozvíří, a v místě doteku vznikne průduch, kudy pára náhle vzlíná kamsi vzhůru, do vyšších pater, do horních sfér, směrem ven.

K vesmíru.

Vybaví se mu chladná, absolutní bezbřehost prázdnoty, řezaná paprsky hvězd.

Na okamžik spočine nznak v prostoru, absorbován tím pocitem volnosti bytí v nekonečném oceánu nicoty.

Nekonečno.

Klid a chlad a jasné přímky hvězd.

Volání bez návratu.

...

Ještě ne.

Ještě chvílku. Jen ještě chvíli zelený mech, prolákliny, úbočí a skalní hřbety se zakroucenými kozími rohy a jemně čeřeně jezerní hladiny, přikrývku zatažené oblohy, tichý svist sokolích perutí a ohně a píseň pastevců.

Z pojednou ztěžklé, pregnantní, temně fialové a nachové prošívané deky nad ním se na okrajích párou cáry dolů, její okraje se rozostřují.

Tady úplně blízko nahoře se vzduch ochlazuje. Sleduje, jak se daleko na obzoru ležícím, hutně zlatým sluncem zdola prozářené, pomalu a těžce dolů kolem svých křivolakých os rotující protuberance vodních par zvolna prodlužují, rozpadají, a jejich roztřepené konce mizejí v hlubině pod ním. Celá obrovská plocha nad jeho hlavou se začíná vlnit a poznenáhlu prohýbat, trhá se a mísí s prostorem. Kdesi v útrokách mračen zažehne oheň, a miliony vlasových žilek jasného světla protnou zhoustlou mlhu miliardou prostorových silokřivek mikroskopických výbojů.

Celá zbytnělá masa temného purpuru nad ním je náhle protkána donekonečna étericky jemnou pavučinovou kupolí zapalujících se, měňavých a zas mizejících ohnivých nitek. Naskočí mu husí kůže, jemné chloupky po celém těle se zježí.

Po jednom ze zhusta visících dešťových snopů náhle sjede k zemi ohlušující, vše vstřebávající, třaskavý proud tekuté energie.

...

Ucítí tlak v uších, pak ho převalí rázová vlna.
Do tváře ho udeří jemná sprška podivně omlazené vodní
tříště a trpká syrovost statikou přesyceného kyslíku ho
zašimrá v nose.

Celá jedna strana údolí je teď již zvolna pohlcována
modravou clonou vod, snášející se dolů v houstnoucích
a místy zase řidnoucích provazcích, deroucích se mezi
chuchvalci rozervané páry.

Kýchá a směje se.

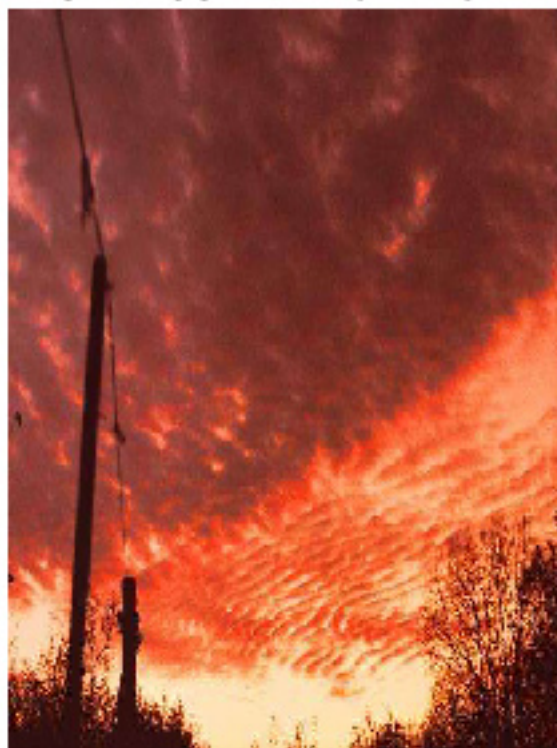
Zvolna se spouští a líně klouzavým letem kousek po
kousku plachtí níž, pak dlouho pečlivě vyhledává ono
přesně optimální místo, odkud úhly měkce zlatavé záře
zapadajícího slunce co nejbarevněji jiskří duhovými lomy

nabitým prostorem
střídavě v dokonale
vyvážené harmonii
s právě optimálně
hustými salvami
vlahým větrem
nesené směsi vodní
tříště a růžovíciho
mlžného oparu.
Duhová koupel
v prostoru.

Ó blažené radosti
planetárních
mikroklimat!

Nic hezčího nikdy
nepoznal.

...

4.

Je to jako vpád šílenství.

Čelit mu, vzchopit se, neumdlít; posledním zbytkem sil se bránit úplnému převzetí moci; aby posléze, kdy útok stejně nečekaně a samovolně ochabne, bylo lze dojít ke zjištění, že nešlo vůbec o šílenství.

To ráz prvních děsivých a burcujících dojmů možná jen do jisté míry naznačoval rozměry hlubin obsahu. Vnitřní pravda bývá zřídka byt' jen v hrubých rysech totožná s obalem, do něž ji okolí uzavírá. A děsem šílenství se může často zdát hrozit už jen sama intenzita děje, jemuž jsme v danou chvíli jaksi vzdáleni. Možná to neplatí u někoho, kdo by snad uměl předem počítat i se šílenstvím. Dokázat je tak alespoň na pár vteřin ustát a nepřijít o klid, vidět, a dokázat sebou ještě i pohnout instinktivně tam, odkud nebezpečí nehrozí nikdy.

Pak snad...

Šílenství touhy

Touhy bez naplnění i naděje na naplnění, touhy bez víry v naplnění nějaké touhy, touhy bez víry v touhu jako touhu.

Do absurdity nakumulované šílenství maximálně soustředěné samoty bez všech očekávání, završené absolutně vypjatým skokem po hlavě do propasti neznáma bez skývy jakéhokoli těšení se na cokoli, jen s totální a úplnou nezlomností v srdci, po boku té, po níž jsi toužil a ani nikdy toužit nepřestaneš.

...

Inkantace.

Tajemná instinktivní znalost manter, pramenící
z nezloonné, snad ani nevrozené lásky k textům sůter,
jež nikdy nebudeme ani smět číst.

A to vše bez konce, absolutně, tváří v tvář nekonečnu
a bez jediného slova.

Dopsal.

Nikdo nezvolal: "Olé!"

Nikdo nic neřikal.

Nikoho neslyšel.

Nikdo tu nebyl.

Byl sám.

Sám, a bez sebe.

Ani radostí,
ani strachy,
ani litostí...

Ani s ní.

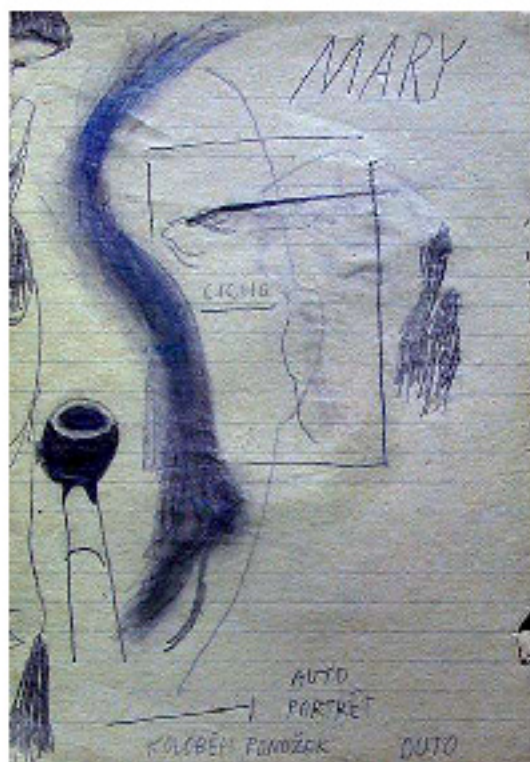
Sám bez sebe.

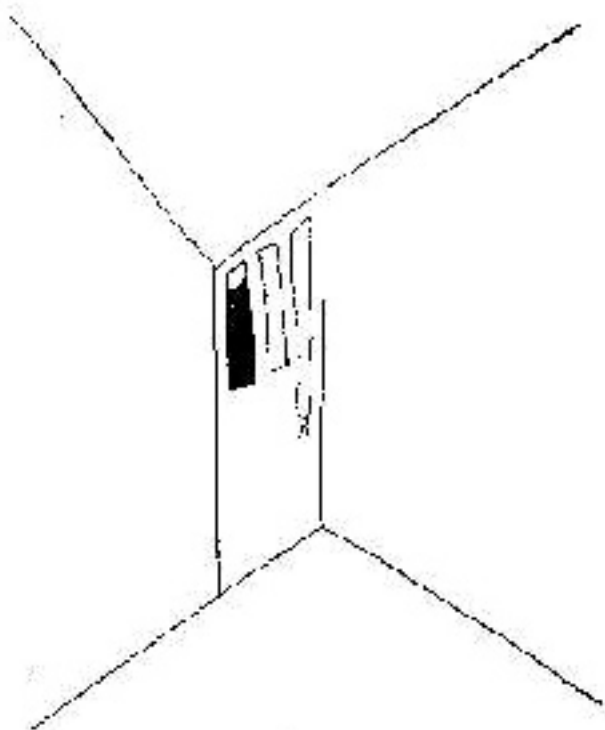
To musí skončit.
Pakliže ne smrtí,
tedy jinak.

Podstatně jinak.

To bylo evidentní.

...

Směr tušil. Tušil sílu. Dokázal jí už vnímat.
Dokázal jí snad i potřebovat. Chtít. Ale přesto chápal,
že *doopravdy* chtít jí začne teprve
v momentě setkání.
Je mnohem lepší chtít, co máš.
S tím s kým máš.
Máš-li onu možnost tváří v tvář.
Jí.
Tváří v tvář absolutní realitě.
Vstal. Nemělo smysl rozhlížet se kolem.
Cítil jí uvnitř. Bylo to jako nevyřčené slovo.
Dokonale mu rozuměl.
Dokázal mu naslouchat celé dlouhé hodiny a dny,
přestože je nedokázal nijak zaznamenat. Marná snaha.
Vždycky jediné marná. Marná, a přesto mu dokázala
zabrat většinu času.
Dokázal jí cele milovat, aniž jí kdy poznal. Aniž by jí kdy
byl spatřil. Aniž by o ní cokoli věděl. Jako by ani nebyla.
Až na to slovo. Důkaz. Obsahovalo všechno. Nekonečno
vět. Nekonečno významů i moudrosti pochopení jeho
struktur. Bylo všeobsažné. Ale nikoli všemohoucí.
Další důkaz.
Důkaz v duchu iracionální logiky.
A od chvíle, kdy vůbec iracionalitu logiky dokázal
připustit, stala se iracionalita logiky sama důkazem,
vlastním důvodem, podstatou, v rámci níž nutně jako její
zhmotnění, její nutné maximum, dozrání, vyvrcholení,
plod, dovršení a řešení musela ona existovat.

...

Jakmile tohle
pochopí a to
vědomí plně
integruje a
vnitřně dovrší,
budou se moci
setkat.

Pak se slovo
stane skutkem.
Oni se jim
stanou.
Stanou se.

Uskuteční
se poslání.
Zrodí se vesmír.

Možná ji už z minulého života zná. Snad už se setkali.
Možná ji potkal, ale nedokázal ji ještě rozeznat.
Snad se setkali, ale ona dosud nebyla tou, již uvnitř zná.
Možná ho ona zkouší. Snad ani ne ona, ale sám vesmír,
skrze ni. Bylo by to jen logické.
Pak ale ovšem právě to on potřebuje.
Anebo naopak ona.
Neúprosná dynamika kosmického tance.
Nesmět podlehnout pokušení doufat.
Klid.
Klid před bouří kosmický reality.
Anebo *tou* snad smí být až smrt..?

5.

Po obloze barvy hloubek vesmíru za tenkou clonou
sladkého ovzduší plují bílá plavidla bohů;
nikoli už bitevní křižníky a létající pevnosti,
nýbrž lehké trupy bíle smaltovaných nebeských
džunek a rychlých sportovních vozíků,
konstruovaných ke svižným projížďkám, při nichž se
divákům tají dech.

Pokud mohl soudit, byl i tentokrát sám v ochozech.

Celé údolí, zahalené v hebký ranní koupací plášť
jemných mlh sytého zeleného flanelu, pluje pod
nekonečnou rozlohou oceánu oblohy s překvapující
lehkostí. Nic a nikdo nevytrhuje samu meditativní
harmonii ducha věci z božského souznění s klidem
všehomíra, jemuž jediný směr, logiku, rozměr či
dosah dává pouhopouhý občasný, hravě proměnlivý
vánek, sám o sobě a pro sebe vanoucí chvíličku
jedním a chvílku druhým směrem, bez nároku na
jakoukoli pozornost, jen tak, téměř vesele, skoro
zbytečně. Povívá bezstarostně po lukách, ohýbá
stébla trav
a snad možná pro toho, kdo se pozorně zadívá a naučil
se hbitě odečítat, přidá tu a tam sotva patrný břit ostří
křivky obloučku arabesky motýlího křídla.

Nahoře, dole.

Smrt a zrození.

...

Slábnoucí ozvěny a dozvuky dějů uplynulé noci.
Miliony hvězd.
Hluboká noc, plná přeludů.
Hnusná, obrovská beztvará věc, která hvězdy požírá.
Svým druhým koncem kadi geometrické poučky a
komentovaná zpravodajství. Ta věc do mého snu nepatří.
Vím to. Je vetřelec. Je tu cizí.
Tak to přece říkají, nebo ne?
Vy jste tu cizí. Nepatříte sem.
Nejste jedni z nás.
Ta ohyždná beztvará věc je jejich mysl.
Zhmotnila se a požírá moje hvězdy.
Mé louky. Moje zelená stromořadí.
Má hájemství.

Jsem tu cizí. Nikam nepatřím.
Matematiku, která není z mého srdce,
z hloubi duše nenávidím.
A je to tu.
Podařilo se.

Nenávidím.

...

Ale kdež. Moje prostinká a tak
snadno vyvratitelná nenávisť je
přece tisíckrát lepší, než ta
jejich strojená lhostejnost. Ta
moje malá, skromná soukromá
nenávisť je přeci pozitivní.
Já jsem pozitiv.
Já, já, já.

Vyber si, zapal se, žij.
Ať můžem jít dál.
Jen další z bezpočtu barev
lásky, jež dosud neznáš.

Mlčky kráčí ulicemi města.
Utržená podrážka mokasinu
chvilkami pleská o posmrkané
kočičí hlavy, jakoby je
fackovala.
Zabočí za nejbližší nároží, a dál
se nechá unášet mihotáním

okraje svého stínu na mokré dlažbě ve světle výbojek. Od
městského dláždění bolí kolena.

Ulicemi tu nevané vítr. Jsou jako komíny. Táhne jimi
průvan. Meluzína.

Falešný luft.

Jako by ani nebyl.

Jako by nežil.

Jako by se nestalo.

Tohle město neexistuje.

Žádné město neexistuje.

...

Ta beztvará, odporná věc je duch televizní diváckosti.
Mysl měst. Je hnusná miliardami tupých pohledů
zotročených niter a bezděky pootevřených úst, z nichž se
chystá ukápnout slina na košili.

Hedvábnou, plátěnou, vyšívanou, škrobenou, v podpaží
propocenou, s fiží nebo s tepanými manžetovými
knoflíčky.

Nebo bez.

Ta věc požírá svět a hlasitě při tom mlaská, řihá a
současně kálí své nejnepřítomnosti do niter těch, kdo neměli sílu
být věčně ve střehu, a na chvíli se poddali.

Těm už pak jistě není pomoci.

Namísto mnoha tisíc pestrobarevných knih si koupí
blýskavé vozy, pro něž už předem v jejich světě není
místo, a jimiž nebudou moci nikam jet.

Náhle ji spatřil.

Stál před rozzářenou výkladní skříní plnou blikajících
televizních obrazovek a nepřítomně hleděl kamsi do
prostoru za sklem, když si poznenáhlu uvědomil, že celé
jeho tělo je v křeči. Oči postupně zaostřily obraz dívky,
stojící na osvětleném pódiu s mikrofonem v ruce.

Původně byla ke kameře otočená zády a v rukou držela
elektrickou kytaru, takže si automaticky myslel, že to je
kytarista.

To, že vidí ji, si uvědomil až poté, co se otočila čelem
k publiku a začala zpívat.

...

Strnul.

Byla to ona.

Znal tu tvář.

Každým pohledem na ni jako by byl ve svém nitru přibíjen k matnému pocitu ze svého dětství. Celý se roztřásl a nemohl se nadechnout. Nedokázal pohnout ani očními víčky.

Stál na chodníku v nočním mrholení na dřevěných nohou, s dřevěnými rukama a sevřeným hrdlem. Srdce se zastavilo už před několika nekonečnými minutami.

Hlavu neměl. Jen oči.

Pak, za nekonečně dlouho, ještě uši.

Zvuk přístrojů z obchodu nebylo na ulici slyšet. Z horního patra některého z činžovních domů, jež podvědomě tušil na druhé straně ulice za sebou, k němu dolehl nejdřív zvuk otevíraného okna, až potom z dálky její hlas. Byl sametový, hluboký, a v některých polohách trochu zadržával, jako by nevěděl, kudy dál. Byl nabitý napětím a emocí, pak zase klidný a konejšivý. Slověm písně, kterou zpívala, nerozuměl.

...

Znělo to jako vábení.

Zaslechl kus refrénu, při němž se najednou všichni hudebníci otočili čelem ke kamerám a vyšponovali se a v jejich tvářích se objevilo cosi jako dychtivé očekávání. Ona se při tom z obrazovky dívala přímo do jeho tváře a rukama v lesklých černých rukávech dělala plynulá, napůl taneční gesta, jako by někomu kynula.

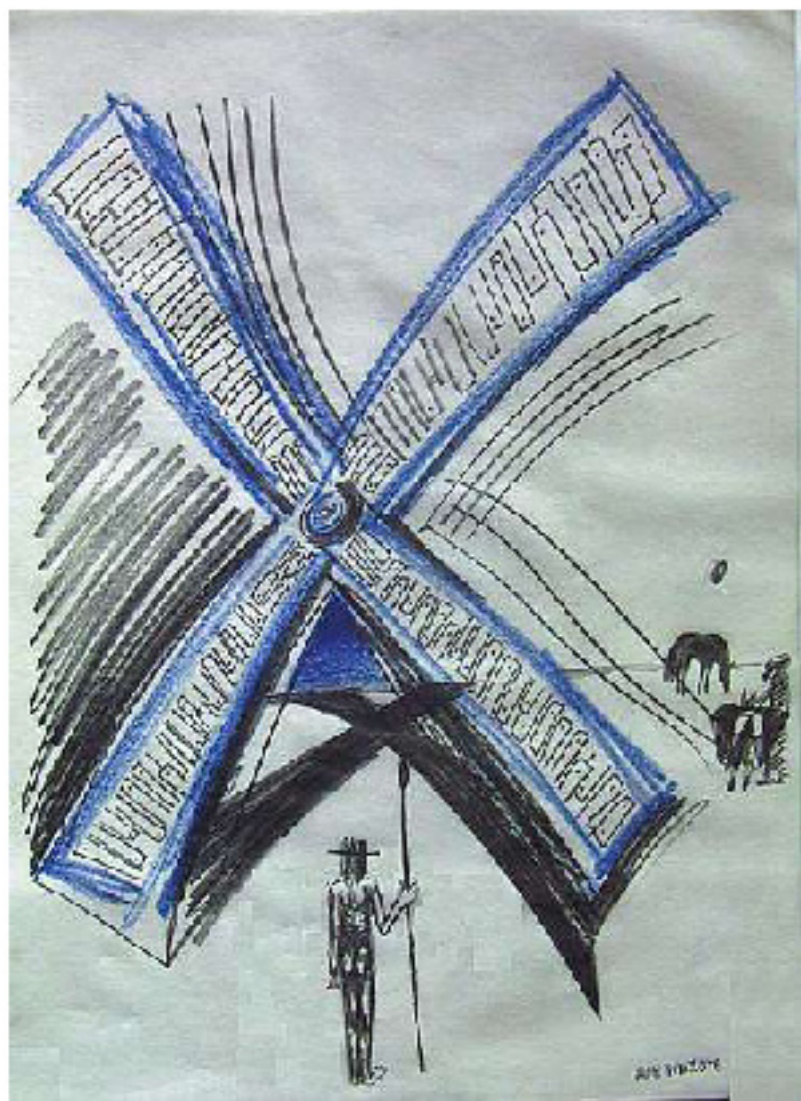
”Pojď, miláčku pojď, pojď...”

Až po další nekonečné minutě se konečně dokázal pohnout, posléze otočit, a jít pryč.
Nemyslel vůbec na nic.
Tělo vnímal jen jako neurčité brnění,
které nepatřilo jemu.

Vešel bezmyšlenkovitě do nejbližšího otevřeného prostranství parku, pomalu našlapoval v měkké trávě skoro až na druhou stranu, a pod největším stromem usedl do stínu úplňku na zkřížené nohy.

Za nějaký čas rozhodl,
že bude dobré
si zakouřit.

there's no danger
in the world
except for the mind

dokázat
mít mysl
křišťálově čistou
logickou

magickou...

přimo se jí však neřidit.

vyrušilo ji štěkání psa.
vyhlédla z okna
po poli tam šel nějaký člověk.

kdesi daleko
v pláních
v hlubině před nimi
ve tmě plály dva ohně.

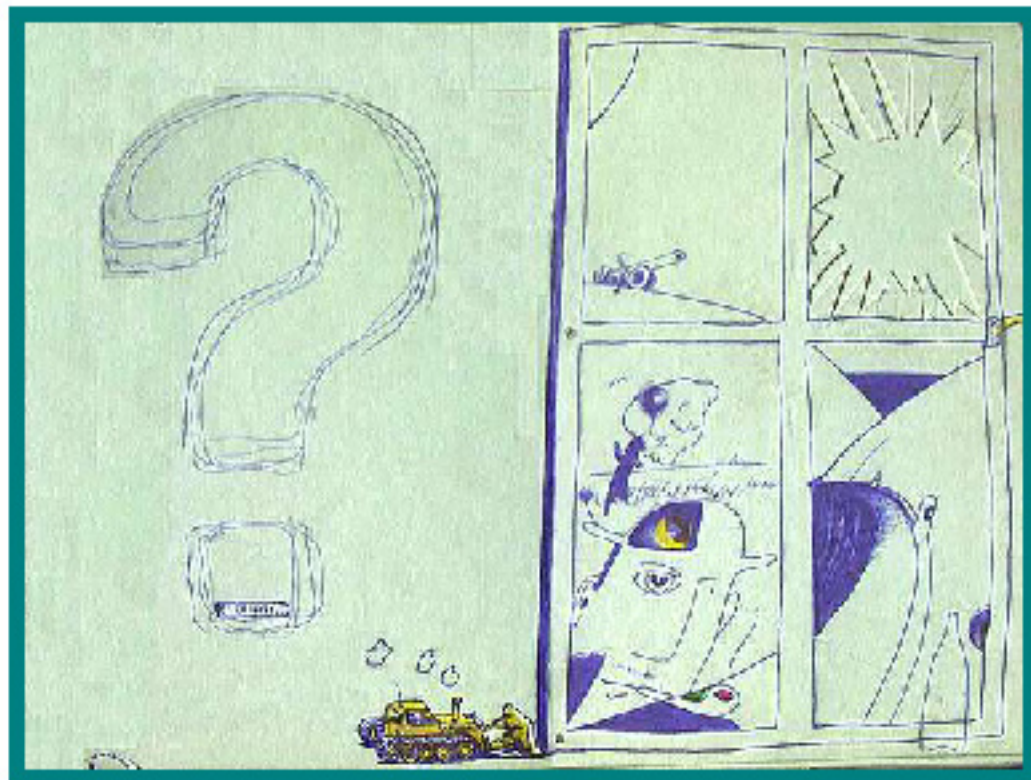
brána.

přidal jsem do kroku

voice of an erased past

existovalo-li by kdy cokoli,
co by bylo lze nazvat božským,
pak by to nebylo zcela jistě
nic, co by mohlo komukoli,
kdo sám sebe považuje za
"normálního člověka,"
připadat jakkoli přirozeně "lidské."
říkám "přirozeně,"
protože se právě tak rodíme hloupi,
jako nevíme co je *božské*.
ježíš byl nejpravděpodobněji
skutečně ukřižován
(svými "nepřáteli," stejně jako svými přáteli...)
prostě za to, že už byl natolik
"absolutní" bytostí,
že již zcela přestal být
"lidsky normální."
dobrá! pojďme o tom podiskutovat.
poseďme si chvíličku někde
nad číškou něčeho dobrého.
svolejme summit! shromáždění!!
valnou hromadu!!! ano!!!!
bude to **boží**.

...

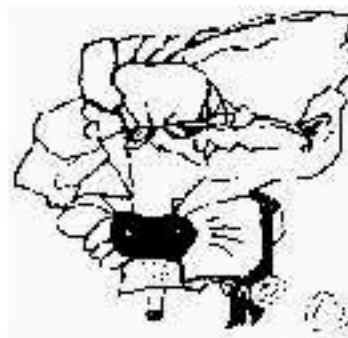
a mimo to měl před pilátem
proti své osobě ničivě nezvratné
"důkazy:"

byl na správném místě
ve správný čas!

cognito in flagranti. **ave, ave.**

the heart has an immense capacity
for tolerating the impudences
and intrusions of the mind.
that is maybe (certainly not *why*,
but perhaps) *how come* we even
have a mind in the first place;
given what a pest it can be,
at times.

given *silence*.

dům

stoji stoji dům
to je jedno kde
tam někde ve světě
stoji sám

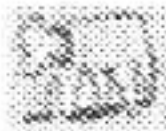
...

ten dům
to jsem já
bydlím v sobě
se svýma myšlenkama
a když přijde noc
sedávám si tak
tiše v přišeři
kouřím, piju čaj
a chytám svoje myšlenky
do dlaní
jsou jak vločky sněhu
dotkneš-li se prstem
rozplynou se
změní se v motýly
a pak létají tiše tmou
jako listy knih
létají okny ven
krouží kolem dokola
pak se semknou
a v kruhu
jako svatozář
hlídají klid mého rozjímání
pak se změni na chvíli
v ramena jeřábů
tak silných
co unesou touhu
změní se v paprsky
pramínky vlasů
tajemně smotaných
v malinké provázky
změní se ve zlaté střípky
v šepot hovorů

...

pod oknem mám stůl
a na něm květiny
a spoustu telefonů
když některý zazvoní
volám do nebe
jak se mají ti co spí
tak ve tmě hledám tváře
a nacházím obrazy
tichá chvění na hladinách mlh
já ze svých očí
jak z oken hledím ven
tak v tichu čekávám
až zrodi se den
a když udeří gong
a zazní flétny pastevců
sháním zas svá stáda
ó ta vlhká rána
já dobře znám
když ve svém domě
na samotě usínám
a pomalu zavírám okenice

sezóní

týví že prej kalamita:
jojo! sních..no, pořád
f tom wzduchu něco lítá
víme..dejte pokoj
sezóny
ozóny, chromozóny
..to je hluku
furt tolika ruchu,
co se sakra děje?
zavřu voči -
a je po ftákách.
nojo! nojo!

přes všecku tu špinu teďka
napad bílej bóží snich

bylo už pozdě k ránu
tam něgde v průjezdě
uprostřed manhatánu
se císařským řezem
narodila hvězda.

už poledne??
rádio zpívá *falešně*,
v hladinách pšenice
vítr se otáčí, pak
vzedme a odtančí,
a f tunelu vlak,
dostal jsem vám
otřesnou chuť na třešně,
někdy se mlha zvedne
a jindy zas leží
v jinovatkách,
po nebi se ženou čáry
mraků, ptáci, vlkodlaci?
občas se stín duhy
odlepí od země
tiše se přehoupne
přeze mě...
čáry máry!
lidi se křížují
po křížovatkách,
srážej a potkávaj se s *tím*
tam v dálce...
pánbůch se rodí a umírá
jak bublinky v minerálce
no tak prosím,
a dříve či později
lidi zas nasaděj
na hlavy válce!
(to pouze pro rým.)

z cyklu: "malá ohlédnutí za realitou"

*prorocko-polemická práce
na nevyřčené geniální themma*

běžci na hlavních třídách
přeskakují v duchu
zlomená zábradlí

požární vozy na útěku

pohyby paží
po spínacích skříňkách

děšť byl příliš silný

*běžci na přechodech
předběhli signály semaforů*

minění zkažené veřejnosti

oči sledují
symfonie
na obrazovkách

zavádění stereotypizace

zkažená mládež se chutě oddává
zlozvykům svých otců

vrah stále uniká

úroveň našich obyvatel
se neustále zvyšuje
v rámci akce **zed'**

děšť byl příliš silný

*požárníci propadají
dezorientaci*

podají se tentokrát
zlomit rekord???

*hasiči utíkají dešti
nestačili uhasit touhu*

kapky benzínu =
národohospodářská ztráta

...

zase začalo pršet

touha se rozhořivá

stupňuje se podíl
sexuální motivace
v kriminalitě mladistvých

*když píšu, nestíhám ani
přestat kouřit*

svět je stíhán v různých
oblastech
stále novými a novými
ekologickými pohromami

svědomité bliti

řidič kamionu
přestal věřit předpovědím
kartářek a astrologů
znásilnění na václavském náměstí

vítr silí...
jeho poryvy mi nedají spát

běžci se utkali s nepochopením

poryvy větru stále více a více
dáváme do souvislosti
se změnami celkového klimatu

ztráta paměti

neustálé zvonění telefonů
nemusí být právě
jedním z hlavních rysů
telefonních ústředěn

čtenáři se dočetli
o svých problémech
na stránkách magazínu

čas

svým neuváženým jednáním
zapínáte - de facto -
poslední knoflík
svrchního kabátu
politických problémů

...

tak řekni něco přece

čtenáři přestali číst
zřejmě z důvodu
dostatku vlastních

opravdových problémů

*požární vozy byly dostiženy
vlastním svědomím*

dochází ke konstrukci
umělých dějů
ve vyumělkovaném podvědomí
filmových tvůrců

nová obleva v krkonoších

naše kritika se dotýká
nejvlastnějších zájmů
a pojmů
našich pracovníků

obecně zabydlené omyly

běžci

na svých oběžných drahách
neuznali za vhodné
doběhnout do vytčených cílů

ani nemusím přestávat věřit

milenka na cestě zahynula
při vlakovém neštěstí

hledání smyslu věci
je hlavní součástí
zaplňování řádků,
což jest opět rysem
utváření vědomí

transkontinentální běžci

se ztratili někde mezi
dvacátou a třicátou rovnoběžkou

před startem se
některým závodníkům
na okamžik *zvedne žaludek*

...

hlavní rys kapitalisty
se kdesi ztrácí

a to je to hlavní,
co jsem chtěl říci

vážení blbečci

a máme tu nové vítězství
černobilých
ve volbách politických stran
najntýn handrt end sixty uan

*přednáška sociologa
byla předčasně ukončena
cvičným vpádem
zvláštních jednotek
americké armády*

vichřice strhala telefonní vedení

je mi tak strašně smutno
že si snad začnu dělat
plány do budoucna

nenadálý sesuv lavin na úseku
dálnice dé dvě

kdypak se asi budem milovat

crtr crtr

podvědomí
při některých druzích
schizoidních poruch
zdá se, předbíhá...

*pan šmit
způsobil svou debilitou
totální krach kasina*

pravděpodobné datum vzniku
našeho planetárního systému
klademe do inkriminovaného bodu

díky vyspělé vědě

vrah byl dopaden
dík obezřelosti xy

...

tojsemzvědav tojsemzvědav
tojsemzvědav tojsemzvědav

*nová dávka heroimu
do středních vrstev
naši klientely
bude vlivným faktorem
v konečné fázi
rozkladu systému*

běžci a gymnastky
se společně usadili
v chatě na horách
...vykašlali se na všechno...
...vykašlali se na všechno...
budou tam teď společně plodit
důrazné koncovky

a stejně nepřestanu

myslím a to otevřeně

*kdo bude asi napříště
suplovat funkci otce
dětem*

vzniklým ve zkumavkách

láska není
jedním z hlavních
znaků *nedokonalostí?*

k pronásledování uprchlých
iluzí
bylo použito
nejmodernější techniky

a honících psů

*ať se podívám kamkoli
musím neustále myslet na tebe*

naším reprezentantům
stále ještě chybí koncofka

automatické orbitální stanice
*při střetu s atmosférou
obvykle shoří*
neshoří-li, dopadnou třeba
do hustě zalidněných oblastí

...

pro úvod naší statistické úvahy
jsme vybrali několik frází
ze skladby známého potměšila
tojemnějedno tojemnějedno
crrr - crrr, crrr - crrr
ať se schovám kamkoli,
musím pořád myslet na tebe

požár ve skromném podkroví
činžovního domu na Žižkově
byl zřejmě způsoben
vzplanutím *jiskérky naděje...*

i když je dostatek mraků
které mají správnou
konzistenci,
není dostatečná teplota
nemůže padat sníh

výsměch objektivní realitě

bratrovražedné boje
jsou dnes
teoreticky velmi řídké

*dusot nohou
v telefonních ústředních*

už je taková tma,
že skoro nevím co psát

zpráva výboru pro zjišťování
příčin při ústředním vedení
demoliční komise uvádí:

*okaté úplatkářství
každý den...*
to je strašné -
to je *přece* strašné

dva požární vozy nemohou,
bohužel, současně projet
branou čé ká dé gé

ty prase
ty prase prase prase
ty tlustý prase
crrr - crrr- crrrrr

miluji tě

pinokio

slunce svítí, ptáci zpívají
kvetky kvetou a tak
a uprostřed polí
malá tečka se šine
to pinokio
dřevěná figurka
utekl z říše loutkářů
a těší se krásám světa
panáček s dovedně
vyřezanýma rukama a nohama
vzal roha z divadla
strejdy velikáše
goliáše ha ha
teď se tomu řehťá
ten panáček co nedávno
byl jen kouskem dřeva
či snad kamenem
teď ve svátečním kabátě
po polní cestě kráčí
a nad širokým úsměvem
mu mlčky trůní
ten velikanánský nos
v hlavě mu prýští
bláznivá písnička
nebo co to je
to už není krok
tou hudbou hraje teď
snad celý svět
a všichni se vzbudili
a tančí s ním

...

co se to stalo
že všechno kolem blázní
a metá kozelce
co se to stalo
že můžeš mít radost
ze života
co se to stalo
že ptáci zpívají jazz
a všichni jsou jak opilí
ach jak je mi dobře
v tom světě barev a tónů
jak dobře jak dobře
světe zbož se
co se to děje
že všichni pláčou radostí
to pinokio
dřevěný panáček
zpívá svou píseň lásky
to pinokio
dřevěný človíček

miluje svět

*hledím na svět
skrz sklenici
vinného stříku*

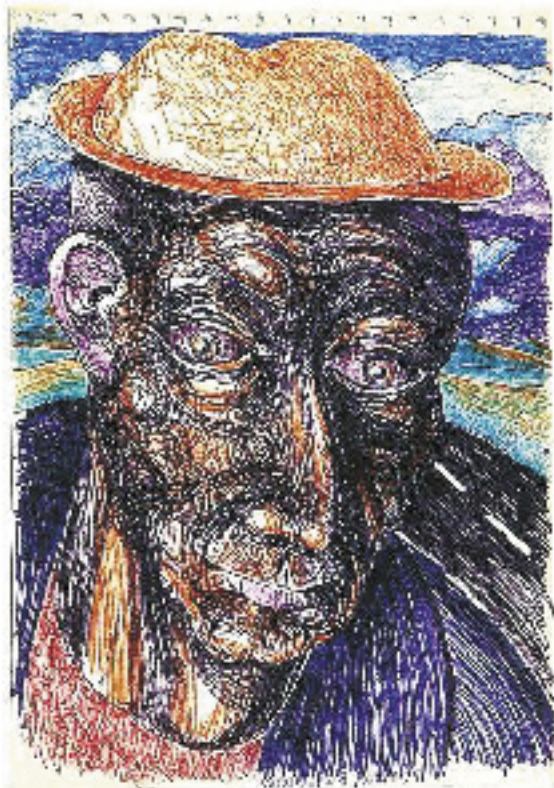
a pod hladinou
svět náhle zdá se
tak čistej
a svěží
jako snad eště
nigdy
hledím na svět
žlutozeleným vokem
svět je rozplizlej
a krásnej
lidi se hezky vlněj
sou svěží a
plný bublinek
fajnový
líbí se mi
myslet si
že celej ten
prachmiliónskej svět
je v mý sklenici
rozmazanej
plnej bublinek
veselej
jak nigdy

...

všecky lidi
sou ve sklenici
a je to fajnový
veselý
mnohem veselejší
dyž hledim na život
krz bubliny
svět je vesele
žlutozelenej

a vypadá lepčí
mnohem lepčí
než
jindy

a nejlepší bude
až to vypiju.

karlíček

co je to, co je to,
tam se to třepetá?
ty blázne bláznivej,
ve vokně roleta!
a támhle, támhleto,
co se to mihoce ?
ty hlavo skopová!
pstruh, plave v potoce!
jéžíšku na křížku!
to byl buřt, viděls to?
nepoznáš autobus,
co jezdí za město?
jémíne, podívej,
já našel kobližek!
ty prase, zahod' to,
než ti dám pár facek!
á máme návštěvu!
vy ste ten vod vedle?
dáš pryč ty pazoury!?
to kyne na knedle!
michalko, propána...
tak ses nám vrátila?
co to tam vyvádíš
s tou flaškou vod piva!?

vaskresseňje

v mrtvé hladině
na dně hrnku
lemovaného zaschlou kávou
se lesknou nehybné listy
zpitá vůně
odpoledního lenošení
po práci
hustý vzduch se zachycuje
v napjaté pavučině
v ztichlém rohu
zblbělý žár skrytý
za bezústou šedí
mraků mlčí
krátká tráva
vyšisovaná a řídká
propichuje funicí dusno
uff áách
kapky potu se mísí
v dlaních
lepkavých od sirupu
ústa zamaštěná zbytkem
chuti

...

masařka hluše tápe
po zamlženém výhledu
kuchyňského okna
neklidný závan
tetelícího se vzduchu
pohladí vlasy
sladkokyselou vůní
zelené řeky
těžká atmosféra drtí
sytý polospánek čekání
nepřítomné oddechování
mozolů
snad stín vlídný uspi
tvé roztržité starosti
a vykouzlí medový sen
měkkým tlapkám malého psa
co spí pod stolem

den a noc

přišel den zářící,
skvící se, tančící
jakoby dějin chod
navždycky změnit měl.

poskvrněn opět však,
se šrámem na líci,
zraněn a truchlící
odešel.

přišla noc, bázlivá
tichá a hřejivá
a tulák měsíc
zas árie pěl.

a hvězdy bezelstně,
jak už to chodívá
kolem něj křepčily,
že se rozechvěl.

0

člověk z hvězd

shrben jde, nevidí
a s hlavou skloněnou
kráčí a nevnímá
nehledá, neslyší
v svém nitru rozjímá
a kdesi v hlubině
zlatý gong ukryt má
jde sám, dál letí tmou
dál prchá zběsile
před žizní ukrutnou
pustou tmou vědomí
stále dál uniká
božský tón vetknutý
v svém srdci ukrývá
na křídlech milosti
stihán svým zoufalstvím
dál strachu bolesti
šilené utíká

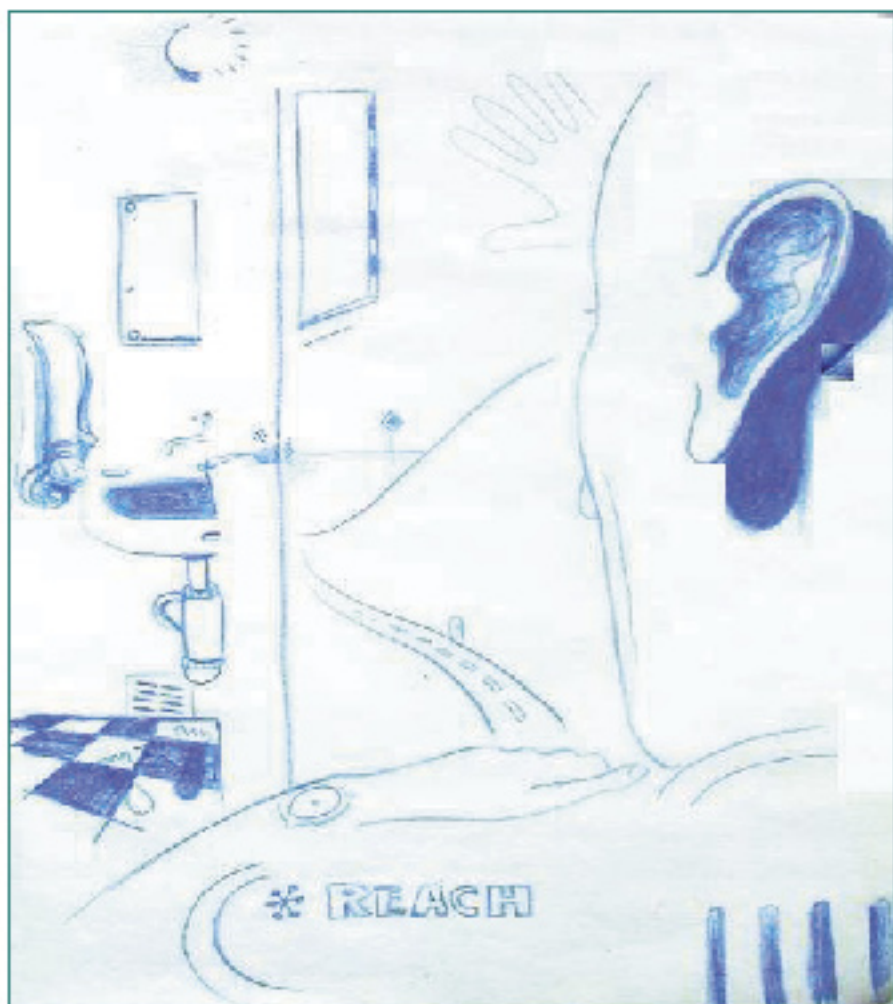
...

obklopen bláznovstvím
z prázdnoty bloudění
dokola nehledí
propastí pod sebou
hladinou jezerní
v korunách šumí
jak stín
skrz škleby maškarní
jasně se protíná
výš a výš větrem žhne
zářící vznáší se
znějícím gongem je
očima ve hvězdách
slunce
ve svém srdci má

tělem hlas radosti
své mysli volnosti
vesmírem svou lásku rozpír...
bezmeznou rychlostí.

metamorfoza

zastavil se vytržen
vprostřed nebeské pastviny
a uviděl mrtvolu
ležící na mohyle
v agónii léta
jež zmíralo vysílením
tak jak dni umírají
jeden po druhém
listy jako maso
opadávaly pomalu
z malomocných stromů
klečel na shnilé zemi
a hleděl na ten žert
v pláni bezkrvé trávy
tu v prázdnu stál poslední
falešně hrdý květ
tak strmule a vážně
jako svá vlastní
napodobenina
ulitá z barevného skla

...

nehybnými prsty okvěti
s ladnou křehkostí
s obřadností procesí
podpíral ztuhlé tělo včely
risk se nevyplatil
chtěla ještě naposled okusit
napít se sladké šťávy
když se náhle kolem ní
změnil svět
nechali ji tu opuštěnou
tak v smutku chtěla zemřít
její nehybné tělo
bylo jak jehněda
zbytek čehosi
a jemu přišlo líto
že křišťálový dech smrti
uspal to štěstí
a chtěl zachránit léto
a duši
medovou
sňal ji z jejího piedestalu
a ucítil kovový dotek
jejích nohou

...

usmál se a ona
v teple dlaně se zachvěla
to ještě neztratila víru
pohnula tykadly a jeho ruce
náhle zkřehly jako rosa
pohlédl vzhůru
a dostal rozkaz
odstranit zbytky
mrtvé tkáně
a nezdržovat přerod

metamorfoza!

vztekle pošlapal
co tu bylo omylem
zapomenuto
naivně a vzpurně
s dětinským pocitem
bezmocnosti
v tom však někde
vykřikla vrána
a já pocítil

marnost

ovečky na pastvě

a vlci v poleší
pasáček v šatlavě
brzy ho pověsí

kdopak to pečuje
vlkům o krmení
kdo se to raduje
z tvého utrpení?

ovečky mají strach
vlci kratochvíli
pasáček na márách
už ho pověsili.

kocour noc

krví stmívání
oči podlitý má
když k životu se budí
to zvoní klekání
kocour noc

když údy prokřehlý
líně protahuje
měsíc vysoko už pluje
ku spánku žehnání
kocour noc

měkce vklouzne v stín
ticho napjaté jak struna
a nic než tanec víl
to půlnoc vyzvání
kocour noc

vzrušením ani nedýchá
jak se chřípí lani chví
to rosa kropí zem
kocour noc

když sytý kořisti
v tmavý pelech uléhá
kohout v dáli už kokrhá
a svítání rodí den

kocour noc.

*čaroděj
má ve vlasech vítr*

matné louče
se řítí tmou
trhají vlhký opar
valící se
po černých slatinách
světlo stavení
tone v hloubce údolí
noci beze hvězd
démoni se ženou
k bludné kulise
tlustých kmenů
nad černou vodou
k rozervané
bledé
siluetě měsíce
čaroděj
má ve vlasech vítr
temnou prázdnotou
víří obraz jeho
žhoucích očí
žalostných
a běsnících

...

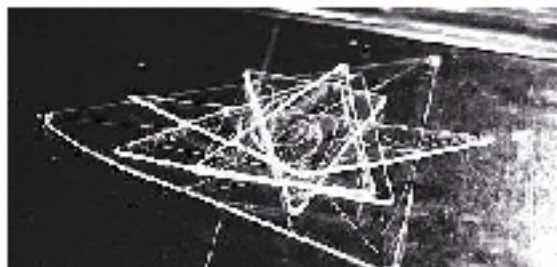

ticho protíná
vzdálené svištění
jeho prstů
a dunivý hlas
trhá tělo uvnitř
je cítit strach
a stesk
a vlahý chlad
síla mokřin
a močálů
táhne zpěvy
do své mrtvé
náruče
myšlenky se rozplynou
zhmotní prostor
bez světla
naplní hloubky
pod hladinou
a pláč tonoucích
zvolna zaniká
v těžké mlze
zapomnění
hluchoty
až oněmí

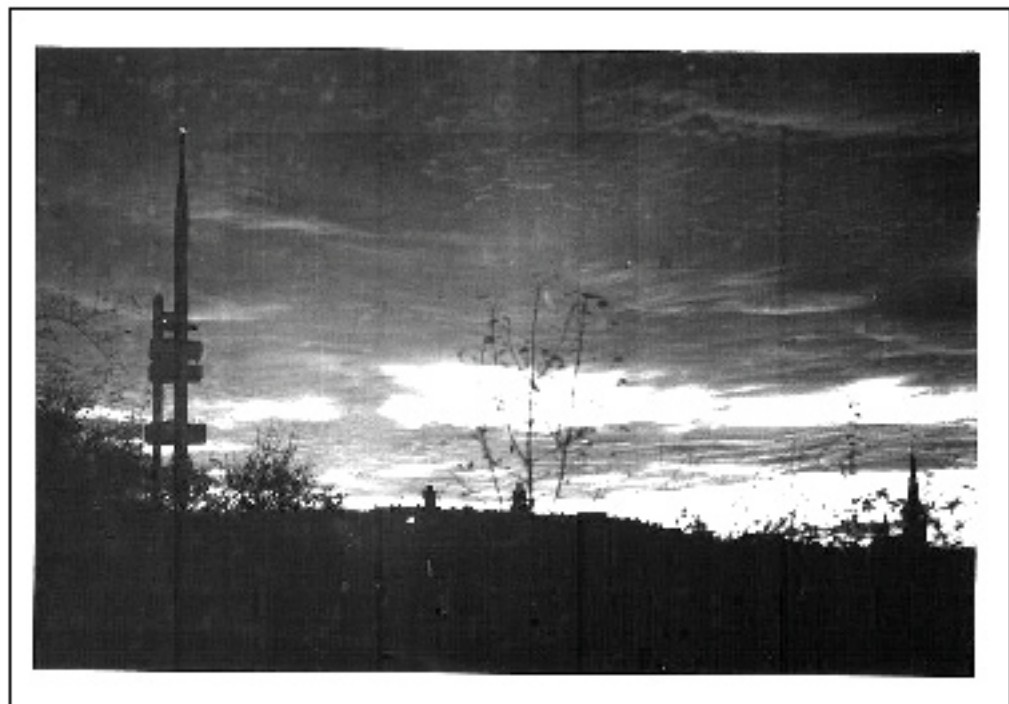
hudbou noci

kouzelník lítá nízko
nad strništěm
a rozčeřenou hladinou
lesního jezera
nechá si vodní tříšti
zvlhčit rty i oči
a konečky vlasů
ale ztratil orientaci
přehání to
volá na mne jménem
a z vlasů
už tak dost smutně
šedivých
mu crčí voda
ale nemůžu se otočit
a vrátit se
abych mu pomohl od jeho
falešného zpěvu

...

a tak se trápím stále dál
utápěn do nebe
pražci jeho temného
instrumentálního umu
a jeho prsty víří
v divoké změti
růžové a bílé
ale kupodivu se nikdo
nerozpláče
dřív, než vítr uklidní
ten podivný obraz
v mých očích
snad je to
všemi těmi unášivými řečmi
o pruhovaných šatech
a o tetování
nebo snad mou utkvělou
představou
o štěstí bytostí
kdesi uprostřed
samého vesmíru...

usínání v ruzyni

ted' svět
se děje
mlčky
a noc
jak stín
v rozjímavém
úžasu
sleduji
odchod tónů
do pozvolného
šera
hvězdy sní
i kočka
chudák stůně
pocit tikání
budíku
a kouře z tabáku
spánek věcí
a za okny mráz

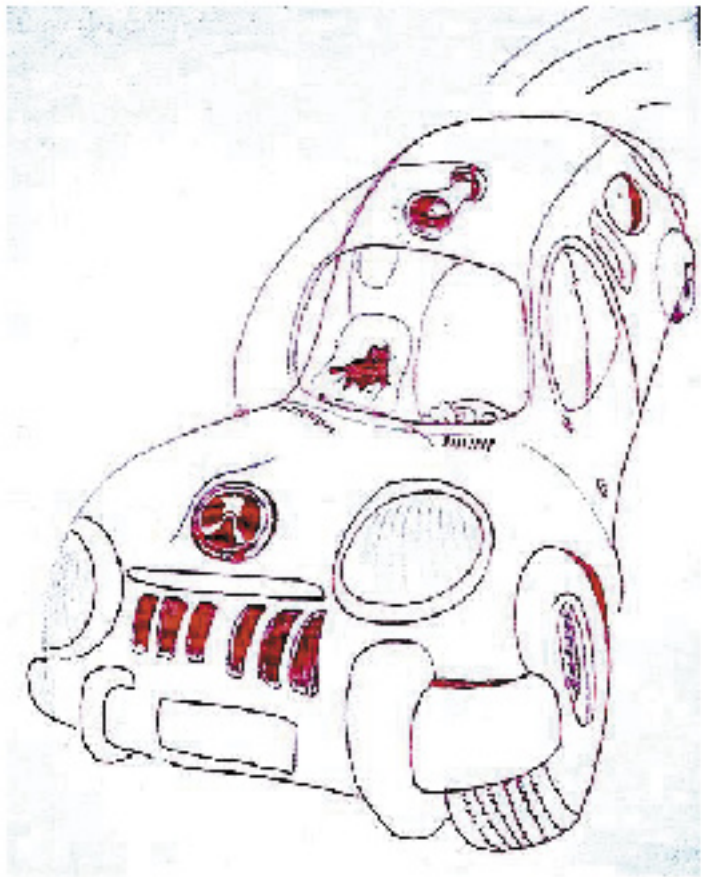

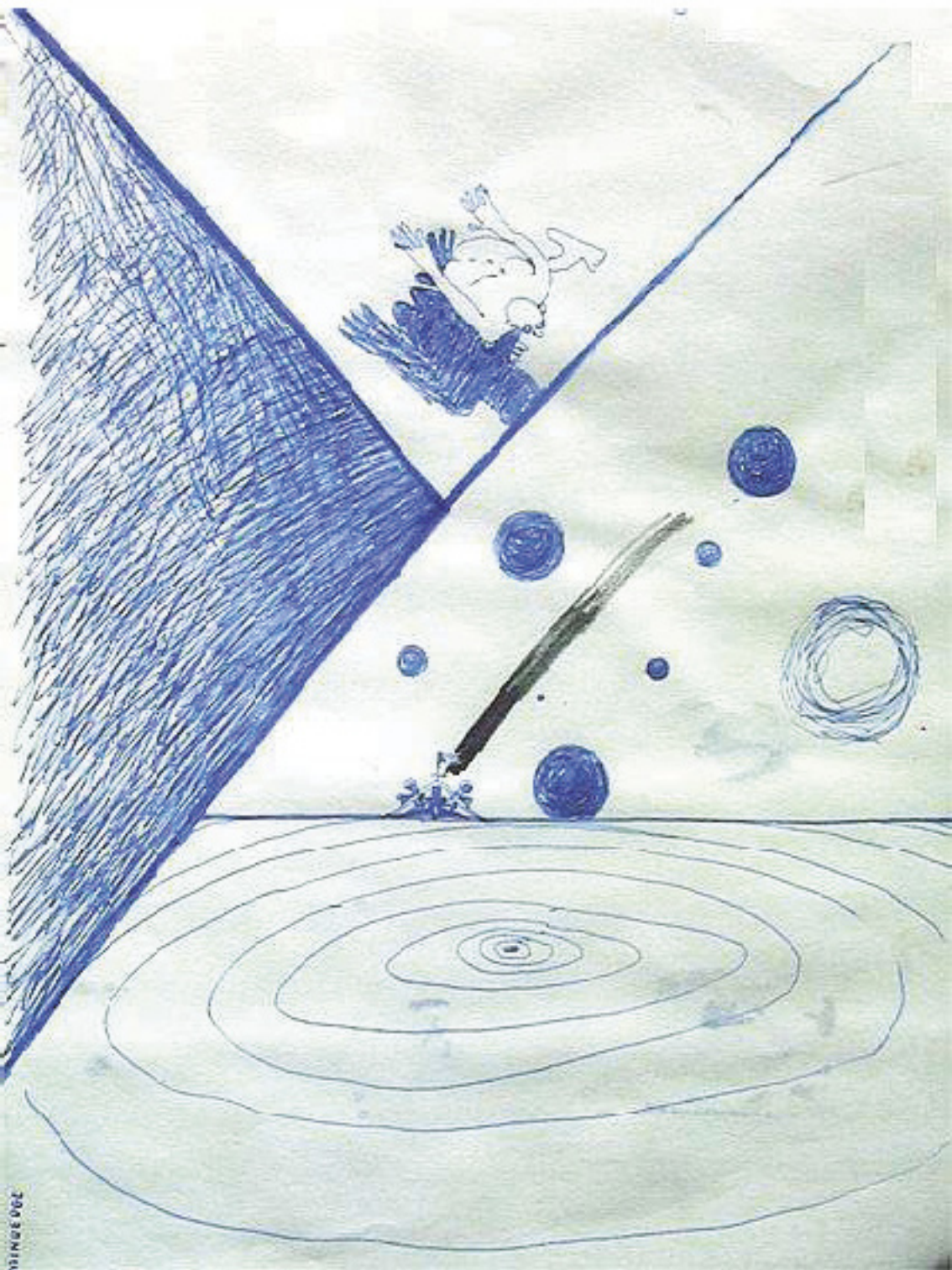
tiché odevzdání

obrat' své srdce
uhas svůj žár
staň se na okamžik
tichem
dovol svým uším
nechat vejít
dovol své vášni
pohasnout
dovol šerosvitu
uchopit hlas
v tvém nitru
zanech pustošení
zanech běsnění
opušť jednou provždy
strach a nejistotu
zastav se a odevzdej se
vyjdi ven ze svých svodů

nadechni lásku
vyslov přání
svůj klid hledej
v tichém odevzdání
nadechni sílu
překroč zdání
svůj klid hledej
v tichém odevzdání.

řikadlo

sedí blázen na skále
raz - dva - tři,
na krku má korále
raz - dva - tři.
až korále zachřestí
raz - dva - tři,
tak se stane neštěstí
raz - dva - tři.
milá si boty obula
raz - dva - tři,
vesele si zpívala
raz - dva - tři.
moje milá do hor šla
raz - dva - tři,
zas mě domů přinesla
raz - dva - tři.

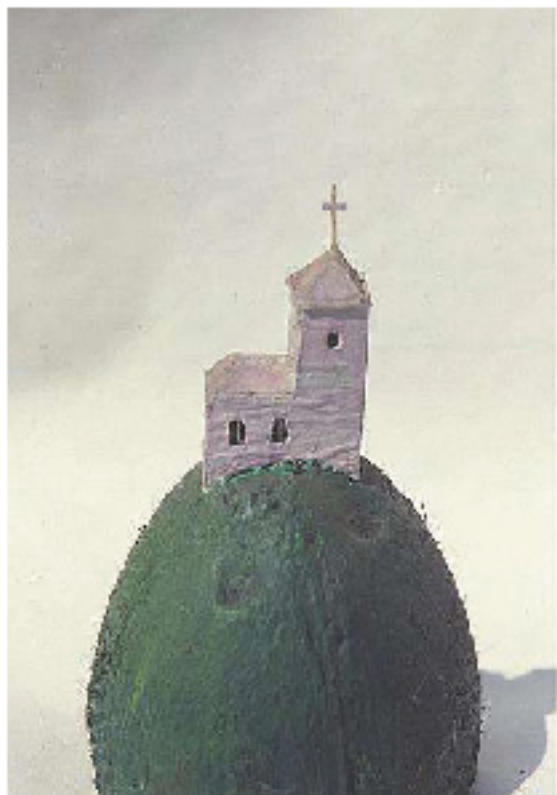

*východ slunce
za zavřenými víčky
polibek na rty
plameny svíčky*

*ve světle lucerny
larva se proplétá
zmučená, ztracená
ubitá, prokletá*

*vysoko nad hlavou
kopuli chrámu jdou
mlčky bílá oblaka*

*vrabci v záhonu kopretin
láska tuláka
světlo -
stín?*

vankúverská

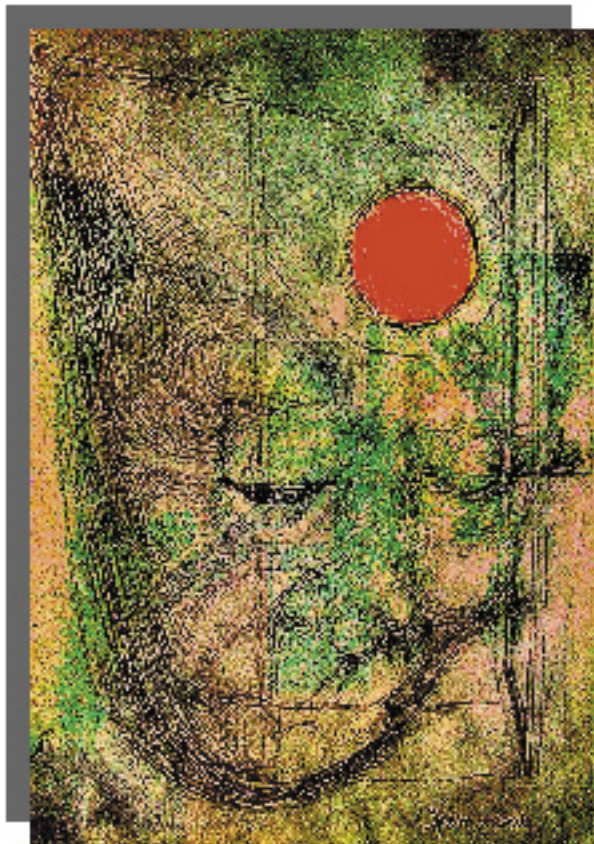
stejný méno lodě
jako má *ta moje*
doprdelepráce
něgdo je tu zrádce!
jeden znás tři
pirátů
pilátů
himlhergotkurvaštrapáce
na *takovym* place!..
..chyba komunykace
ničeho -
vodnikud
- nikam
chce se mi
zvracet
podnikám.
depak já a vracet..!

(a ty tam)

radio silence

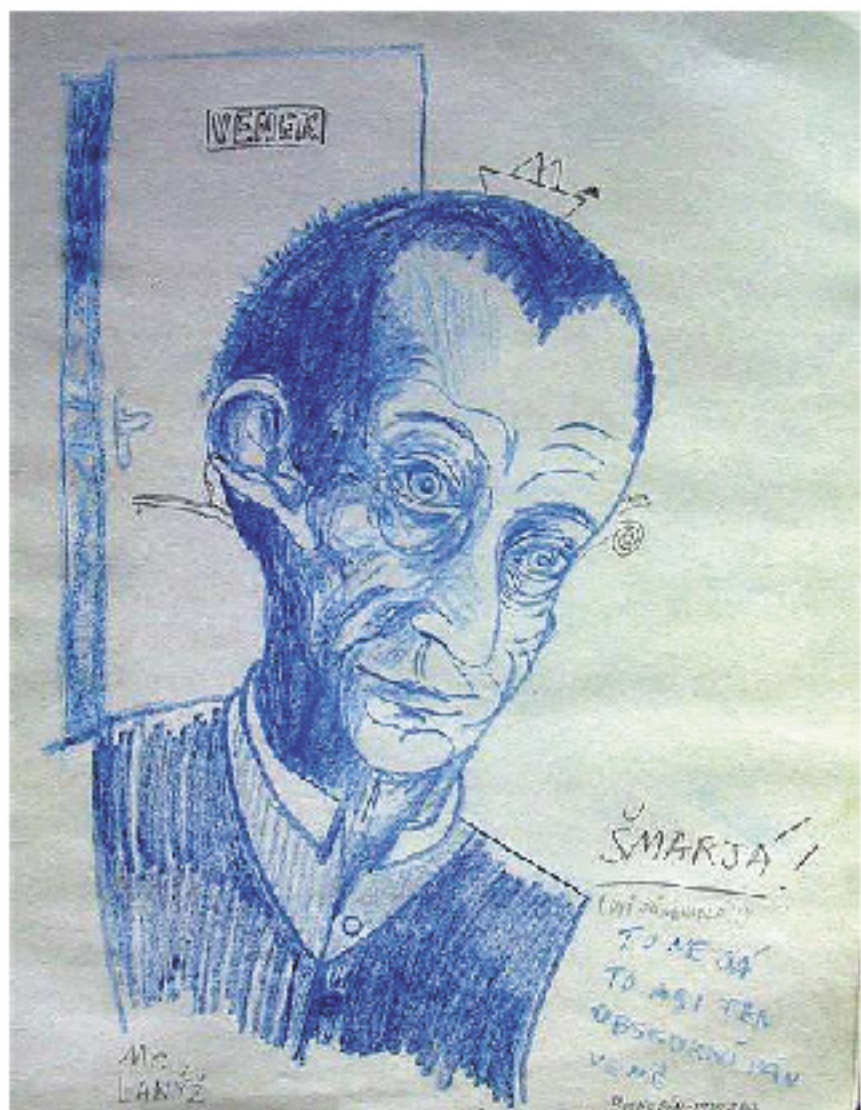
orné
pole
zorného
pole
the pole
volné
vole
pole
působnosť
pylířem wesmíru
(...or else!?)
baštýř míru
svědomí
na díru
dyscyplína
šitá na míru
záplata
na výru

bez kníru

každý dítě je čaroděj
i když o tom nemá poněti
každý z nás je kouzelníkem
když v noci tiše spí
jenomže pak se probudí
a netuší jak se plete
ale kouzelník ten největší
je ten kdo na vrcholu
svý čarodějnický moci vykouzlí
jen jeden plachej úsměv
na rtech nemluvněte.

VERGEE

SMARJA /

(unintelligible)
TO ME GA
TO ASI TER
OBSERVANAN
VENE
(unintelligible)

Mr.
LANZ

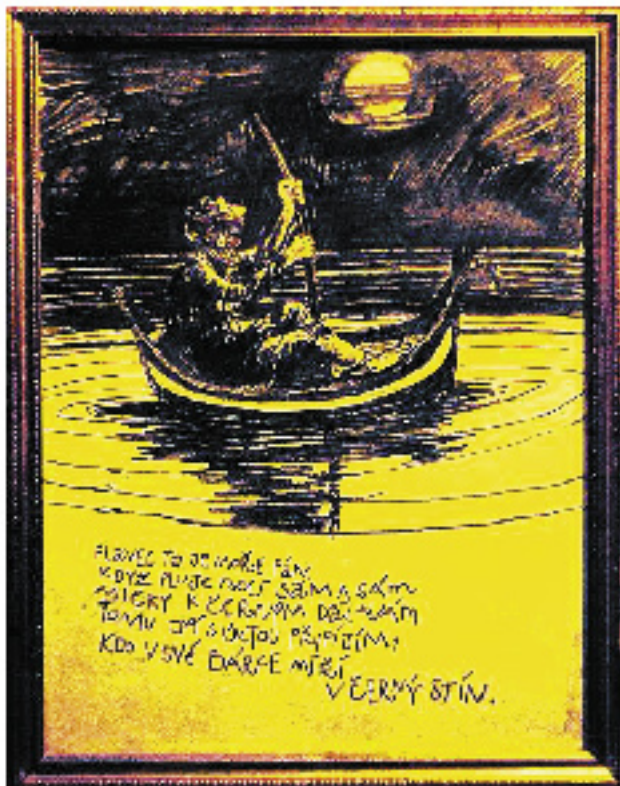

nabitka

nabízeli
jednomu
chlapovi práci
že prej bude
řikali
normálně řiditelem
prostě správcem
dozorčím
dálnic času
semaforů vesmíru
časoprostoru
údržbářem světel
na křižovatkách
sfér
vyhypkářem
soukromejch
svjetů...

osudem

PLAVEL TO DOVĚŘILÉ LÁNY
KDYŽ NÁMĚ NĚKTO SÁM A SÁM
STĚRY K ŽEŘEŤEM DĚLÁVÁM
TOMU JÁ S OČIMA PŘIPÍČIM
KDO V SVĚ BŮŽE MĚŘÍ
VĚRNÝ STÍN.

*přišla ke mně
moucha*

chvilku posedět
tu a onde
a stát se tak
svědkem *ds.*

mých skvělých koncepcí
seděla či stála
spořádaně
tu a onde

nakonec
si
zamnula ruce
nad společně
vykonaným dílem

a to všecko díky
tomu že věděla
že jsem s mouchou a pavoukem

uzavřel mír

básknikova smrt

(rozbor deprese
v 15i obrazech)

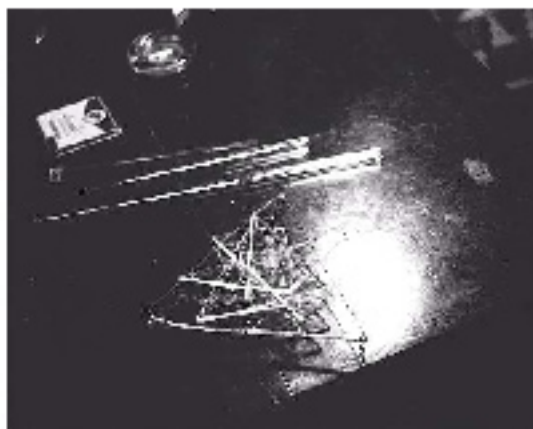

zrovna před chvílkou
sem si vzpomněl na rembóda
na toho co to zabalil
dokud' je čas
smutek zhasnutejch
vánočních stromů
a vopuštěnejch lunaparků
mi zježil hřbet

teď už to stejně nejde
se na to vykašlat
seš v tom až po krk
rembóde ty zatracenej
zatracenej blbej snilku
jak sem tě jen moch milovat
tebe a tvý blbý verše
tys to prostě zatáh
a mně necháš utonout taky

...

na strništi pokosenejch
naději
někdo zapálil hromadu
zklamanejch touh
a vzpomínek co vopadaly
ze stromů
prej už je nepotřebujou
k čemu to je bejt zelenej
a šustit ve větru
když všude kolem
je samej led

---

děti se chvíli smějou
a říček radostí
a pak najednou není nic
jenom beznadějí
v krůpějích roztálejích
vloček co se neudržely
stejká do udivenejích vočí
a spálí tam všechno
vo co ses vopíral
prej už to nebylo kničemu

žbluňk

gdo by se v tom št'oural
rembód poloditě génius
to stejně zabálí
de vod toho utopí se
složí zbraně vzdá to
ty srabe ty srabe
s r a b e !
teď tě zabijou
uvidíš já to nevymyslel
to ty zlý děti
nemilosrdný ve svý radosti
radujou se předtuchou
budoucí bolesti

---

vedle v pokoji se chvíli
milovali dva lidi
pak toho zas nechali
musel jít zavřít dvéře
aby jim při tom netáhlo
na nahatý zadky
jako dyby se báli že s teplem
jim z cimry vyvane
i láska

moucha je taky dítě
ta se má fajn
bydlíme tu spolu už pár dní
mně je trochu kosa
ale jí to stačí
chodí vokolo
a prozkoumává terén
...

hra na život ach rembóde
neni to srandovní
třeba by mi chtěla poděkovat
za podnájem a tak vůbec
že jí nezabiju
ví totiž že nejsem kurva
teda aspoň na chvílku

celá v rozpacích
pochoduje kolem
hledá slova
netuší že jí nebudu rozumět
když má někdo hlavu pod vodou
nemá náladu myslet na hmyz
dyž někdo tone
má hergot jiný starosti
než poslouchat pro nic za nic
něčí kecy

---

děti si zase ubližujou
a pláčou i když ještě
ani pořádně nevědí
jak to má vlastně vypadat
zajdou za tatínkem
zeptaj se
jen počkej ty kujóne
až budeš velkej a jednou
nebudeš už mít sílu
dál graulovat
párkrát si lokneš
spočítáš anděličky
poznáš co je život

...

ty ty ty rembóde
drzej posměváčku
jak ty si dovoluješ
tak vopravdově
posmívat se utopencum
však ty to ale rád eště
sám napraviš
sám si svážeš ruce za záda
a s prostřelenou nohou
najednou drcneš do dna

zapomeň na to najivko
ale ty mi stejně nerozumíš
smutek ucpává uši
kašli na to voni to vědí
jak voněj kytky
taky mají rádi hezký věci
voni jen neradi ticho
to ticho
nad klidnou hladinou vědomí
to drtivý ticho
prázdnoty

...

všecky sirky sou vyškrtaný
zbyl jenom vobrázek
s nahatou ženckou na krabičce
ach jo za chvíli na ni
stejně dostaneš vztek
to protože v týchle tmě
pod vodou
sou celý sirky k ničemu
stejně už si je
všechny vyškrstal
teď ani nevidíš
jak ta tvoje láska vypadá

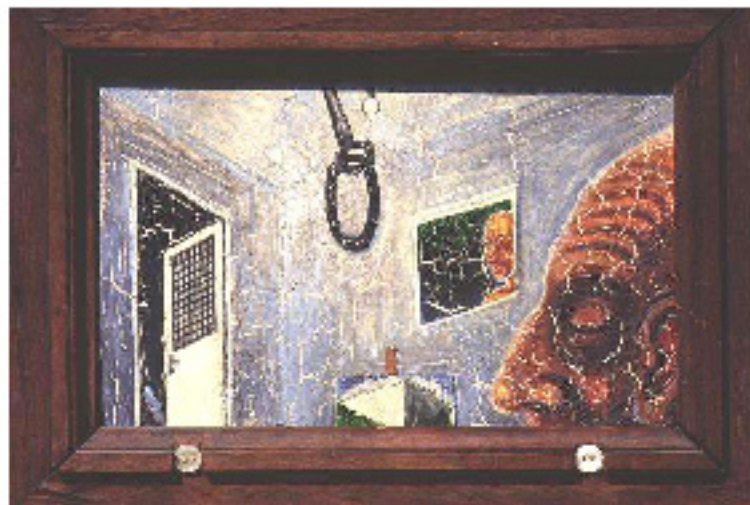
hele moucha co říkáš
neslyším je mi smutno
že smutek ucpává póry?
cejtíš jak padá
první váhává vločka
sněhu
děti se přišly schovat
v teple se daj v klidu
rozbíjet autíčka

...

dobře ti tak hloupej rembóde
šel ses mrknout jak je venku
musels to prostě zprubnout
zabouch si za sebou dům
tvuj dům
převezli tě
léto je dávno fuč
a tys bláhově nechal doma
všecky svoje teplý slova
teď si mrzni

...

...ani nevim jak to dopadlo
moucha už tě taky prokoukla
kašle na všecko na celej svět
má svejch starostí dost
jazykem poznat kde je

PARK

1.

Že se něco semlelo věděl
ještě dřív, než otevřel oči.

Sotva napůl oblečený

a s jednou botou na noze už Jí volal.

Byla v pořádku. Ještě spala.

Jak zavěsil, vzpomínal na všechny ty
věci, o nichž Ona vždycky říkala, že je
chce *dělat*. Když o tom mluvila, byla
vždycky najednou tak vážná. Usmál se
pro sebe. K výkonu jakékoli podobné
normalizované činnosti je nutno
být vzhůru v sedm třicet, pomyslel si.

Vždycky spala dlouho. Stejně jako
téměř každý, koho znal. On sám byl
zvyklý vstávat trochu dřív, než oni.
Když stačil zavadit pohledem
o obrazovku, bylo kolem poledne.

Když byl na cestě umýt si obličej,
vrátily se Mu nějaké obrazy ze snu,
co se mu zdál, zrovna než se probudil.

Vybavilo se mu, jak *věřil*, šikovná věc,
již v Snění odkoukal od svého psa.
Používalo se jí v nebezpečí.

...

Vzpomněl si taky na konflikt, který v tom snu viděl. Teď věděl, že to bylo *to*, z čeho v něm zbyl tak šílený pocit, když se probouzel.

Dvě temné masy kdesi před ním nepřetržitě nabývaly na *intenzitě*, a víc a víc se divoce nadupávaly silou, než jedna na druhou zaútočily; to člověk dokázal vědět předem - vnitřní chvění uvnitř těch *věcí* postupně nabývalo na vibraci a napětí, až bylo nakonec velmi nepříjemné se dívat. Pak z toho strašně rozbolelo břicho. Když vás ve snu rozbolí břicho, tak to je to nejhorší. Když se tohle člověku přihodí, zdrhá. Jenže to už je většinou moc pozdě.

Tady se On právě vzbudil.

A věděl, že Ona tam byla.

Zrovna když si začal zavazovat druhou kanadu, tak toho nechal, a pomaličku se pustil do zouvání té první.

Podělanejch drsňáren už pro dnešek bylo až až. Obul si letní tenisky; tohle mu už samo o sobě stačilo ke štěstí. K nim si totiž může vzít svůj apartní zelený klobouček. Tak. O moc hudebnější, myslel si. Kecky a tralaláček, X.Y.City.

...

Pes stál trpělivě frontu u dveří
nejspíš již od okamžiku, kdy On vstal.

Ven.

Otevřel dveře, aniž zapomněl hrábnout
po klíčiích na klíce. Vyběhli ven,
vstříc Parku.

V Parku dnes nebyli žádní jiní psi,
i tak se ale zdrželi trochu dýl, než Pes
potřeboval k tomu, aby obstaral všechny
náležitosti. Posadil se na lavičku a
klobouk posunul do čela, aby chránil
oči před paprsky slunce. Už byl podzim,
ale takhle, přímo na slunci, se ještě pořád
za chvíli dovedlo udělat dost horko.
Líbilo se mu to. Léto měl vždycky rád;
a mimo to věděl, že je dobře chráněn.
Šaty mu pokrývaly většinu povrchu
těla a byly vyrobeny ze zvláštního
černého materiálu, který využíval slunce
k zahřívání, ale odrážel určité okrajové
části spektra, obsahující škodlivé
záření.

Venku pak ještě chvíli otáleli,
než budou muset zpátky dovnitř, vydolovat
z bedny, co se to včera v noci stalo
ve skutečnosti.

...

Z baru, co byl hned vedle parku,
se vynořila holka, aby jim řekla čau.
Byla totiž tajně zamilovaná do
Psa. Stejně jako většina matron a
divek z okolí. Tahle holka byla navíc
taky cáklá. Měl ji rád. Kdykoli jeho a
Psa viděla jít po ulici, vždycky něco
legračního na Psa zavolala, třeba "čau
sexy!" nebo něco podobného.
Položila se na trávnik poblíž lavičky.
Na sobě měla minišaty.
Kolem šli nějací latino kluci a ona od
nich získala dvě retka. Říkali jí
"Týnečko". Ona jednomu z nich řekla
"mafiózo". On její jméno znal.
Jmenovala se jinak.

Od jakživa strašně rád kouřil -
jen si to poslední dobou nemohl dovolit.
Kouřili mlčky, jako by nad něčím
truchlili.
Když se chtělo, vždycky bylo dost
nad čím truchlit.

Truchlili nad létem, co bylo pryč.
A nad všema létama před tímhle létem,
co se už nikdy nevrátí.

...

Samozřejmě, že to bylo ve zprávách.
Čtyři mrtví. Bylo to to první, co uviděl
objevit se na obrazovce, ještě mezi dveřmi.
Když se nikdo nedotknul ovládní,
hlavní zpravodajská data se opakovala
nepřetržitě v určitém intervalu,
po pořádku, podle důležitosti.
V tom jim nemohl nikdo zabránit.
Přístroj nezahrnoval žádný vypínač.
Teď zrovna běžely nejnovější zprávy
o Hladu. Takhle světová média nazývala
absolutní nedostatek jídla, přístřeší,
jakýchkoli zásob, vody a v mnoha případech
i čistého vzduchu, který vládl na skoro
celé jižní polokouli kromě Austrálie,
a taky v některých oblastech severu.
Byl to výsledek rozsáhlých občanských
válek, jež jaksi znova a znova propukaly
vždycky, jakmile to už už začínalo vypadat,
že pomoc zvenčí konečně bude možná
a znova a znova tak bránily tomu, aby
zbytek světa mohl dané oblasti
jakkoli ulevit.
Tomu, kdo se vydržel chvíli dívat, něco
takového působilo nesnesitelnou frustrací;
poslední dobou to začínalo působit dojmem,
že nikomu, kromě placených zpravodajců,
ani fakticky příliš nezáleží na tom, proč
že se to vlastně kde bojuje.

...

On ale věděl aspoň jednu důležitou věc. Jemu to všechno připadalo prostý. Odkud se asi braly peníze na zbraně, na munici a zásoby pro všechny ty vojáky. To přeci bylo jasné. Tohle někdo musel pořád obstarávat.

Věděl, že jisté velmi vyspělé země se už dávno rozhodly vytvořit obranné spojení proti zbytku světa. Věděly už dlouho ze svých výzkumů a kalkulací, že eventuální přelidnění planety je nevyhnutelné, a tudíž bylo nutno, dle jejich představ, vytvořit prostředky, aby bylo lze nějak to omezit a zvládnout. Jenže při myšlení *téhle* velikosti se výběr prostředků jeví jako poněkud malý. A tak začali posílat své tajné mise do odlehlých končin světa, které už tehdy začínaly být ekonomicky pozadu, trochu to tam zamíchat...

Proběhly tajné dodávky zbraní, často nevyžadující vlastně vůbec žádnou platbu; další věci, kterou se člověk doslechl, bylo, že v té či oné zapomenuté monarchii někde v Africe nebo třeba v jihovýchodní Ázii došlo k vojenskému převratu.

...

Nějaký diktátor se prohlásil za novou vládu, světová média zaujala kritické stanovisko.

To už král byl samozřejmě mrtev.

Obyčejní lidé té které země nedokázali náhlý teror dlouho vydržet, a vypuklo povstání. Tisíce, někdy miliony musely zahynout, aby poslední tah byl nakonec, bez ohledu na čas, vždycky samozřejmě náš.

Vyspělé země si připravovaly novou půdu pro kultivaci, a svou vlastní ekonomickou expanzi. Zvládnout.

Žil v jedné z vyspělých zemí Severu.

Ne však odjakživa.

Místo jeho narození bylo na opačné straně zeměkoule, v zemi, která dosud netrpěla Hladem, protože kdysi patřila ke spojencům; později se ale znelíbila, a už dávno byla vyznačena za cíl pro kultivaci.

Věděl, že cíle tam až dosud nebylo dosaženo, a zvláště poslední dobou se začínal obávat něčeho zásadního.

Investovali totiž už hodně, zvenčí.

I když chápal, že jejich prostředky nejsou nijak skutečně omezeny, bylo mu jasné, že musejí existovat taky termíny.

...

Opět si vzpomněl na Ni a dotkl se čidla. Podoby na obrazovce zablikaly a byly nahrazeny jinými.

Vyhledal podrobnosti o incidentu ze včerejší noci.

Našel je. Policie, krev, všude plno pobíhajících lidí. Samozřejmě, že než se zpravodajci dostali na místo, změnila se situace v obvyklý chaos pouličního boje. Těmhle výjevům nevěnoval přílišnou pozornost. Jako u většiny obyvatel průmyslových sektorů, bez ohledu na věk, vyvinula se i u něj velmi vysoká odolnost vůči násilí a krvi na obrazovce. A jako u mnohých z jeho vrstevníků, i mimo obrazovku. Celá pravda byla taková, že kdyby zaváhal dost dlouho na to, aby byl výjevy zasažen, jistě by ho poznamenaly. Tohle byl přece hlavní účel médií. Vedle předvádění detailních záběrů z konkrétních dějišť teroru či neštěstí, totiž toho, co se komu podařilo stihnout, se o čemkoli ve zprávách jen zřídka říkalo něco víc. Částečně z důvodu rizika možného zapletení se do nestabilních politických situací, totiž aby se něco *chybně* nekomentovalo, anebo protože policie neposkytovala žádné bližší informace.

...

Takže co z toho prakticky zůstalo pro diváka, byla jen syrová agonie v jeho očích, když musel znova a znova být svědkem veškerého neuvěřitelného utrpení světa, aniž by měl možnost jakkoli na ně reagovat.

Účelem bylo paralyzovat a zpracovat divákovu mysl do stavu pasivní lhostejnosti.

Pokračoval ve vyhledávání. Zrychleně, rozmazaně a bez hlesu se to všechno zdálo neskutečné, jako překotný sled scén ve filmových groteskách, na povel prvků jeho dotekového ovládání.

Korekcí hlasitosti syndikát Sun Ray jeho přístroj rovněž nevybavil, ale jemu se už před lety podařilo odpojit reproduktor. Tehdy stále ještě chtěl žít.

Šel zpátky do ložnice a tam znova aktivoval zábavní centrum, jelikož se někdy během doby kdy spal vypnulo, zřejmě kvůli výpadku elektřiny.

Na media monitor neměly výpadky elektřiny vůbec žádný vliv.

Ba ani cokoli jiného.

Možná s výjimkou silných explozí.

...

Pokud šlo o hudbu, procházel zrovna etapou louhování se v elpičku "Hover," posledním výkřiku jeho oblíbenců ze sousedství, zvaných "Dům Ušerů". Typ hudby, kterou poslouchal, média obvykle nazývala "psychokinetický tech-groove." Lidi které znal, svému nejzamilovanějšímu hudebnímu směru říkali jednoduše "psycho-břicho",* (orig: "sicko-ticko") Sametový puls čtyřrozměrného basu zaplavil byt a On se vrátil k panelu a usadil se před ním.

Pes se položil vedle něj.

Dověděl se, že asi tak kolem půlnoci nebo krátce poté, minulé noci, na opuštěném průmyslovém prostranství, vzdáleném přes půl Města od místa kde bydlel, asi padesát tak zvaných "tuctových" hochů zatlačilo do rohu skupinu asi deseti příslušníků vrstvy obecně známé jako *půltuctový klub*".

Ve skutečnosti se mladí lidé běžně navzájem označovali a titulovali jinak; tohle byl jen slogan vžitý v médiích.

Tvrdilo se totiž, že se nikdy nescházejí ve větším počtu, nežli šest na jednom místě.

Mnozí mladí militanti běžně věřili, že jejich vrstevníci ve skupinách po šesti vyvolávají duchy a šestka je ďáblově číslo.

...

Pro "tuctové" hochy to znamenalo značnou *odchylku*, zvolili *uniformitu*. Maširovali výhradně v útvarech a méně početné, neuniformované, cize anebo "nespolečensky" vyhlížející jednotlivce, na něž narazili, soblibou buďto bili, děsili nebo to a pak zabijeli. "Půltuctový klub" byl jen jedním z oblíbených zdrojů obětí. Jim připadala tahle přičmoudlá, neorganizovaná, apolitická, řádně neupravená sebranka smíšeného původu prostě jako hnus. Faktem v pozadí podivného numerického jevu mohla však být ve skutečnosti spíš existence jednoduchého pravidla, uplatňovaného od nepaměti majiteli ve všech malých kavárnách a čajovnách, kde posledně jmenovaní mládežníci praktikovali své pseudo-intelektuální seance a které z blíže nezjištěných důvodů nedovolovalo více než šesti hostům sedět u jednoho stolu...

Tuctoví hoši vyznávali armádní sestřih a oblečení, často včetně jeho kovových součástí a na škatulku, již média přidělila jim, byli hrdí. Vjejich očích bylo jednoduše něco celého vždycky lepší, než jenom půl. Ovšemže ani jeden nebyli dost staří na to, aby věděli, odkud to označení původně pocházelo. Bylo to už dávno. Tucet za šesták.

...

Zatímco o tomhle všem přemýšlel,
narazil na detailní obrázky čtyř
zkrvavených, neživých tváří. To tedy
byli ti čtyři mrtví. Jeden z obličejů
se mu zdál být nějak povědomý.
Žádná ze čtyř tváří nepatřila Ji.
Ani na jedné z hlav nebyly žádné vlasy
a v případě poslední z nich nebylo
skoro ani na místě mluvit o hlavě.
To, že jednoho z nich znal, Ho ani moc
nepřekvapilo. Co však upoutalo jeho
pozornost, byly neúměrné počty obětí.
Co se stalo? Policie musela být na místě,
ještě než to vůbec začalo. Někdo je
třeba zavola? Věděl, že vté končině široko
daleko nikdo nežije. Důvod byl nejasný.

Taky v textu nikde nenašel žádnou zmínku
o tom, co jeho přátelé na tak odlehlém
místě v tuhle hodinu dělali, když
v celém Městě platil už déle než měsíc
všeobecný zákaz vycházení; ani to, jak
je tam holé lebky dokázaly najít.
Každopádně měl jistou představu.

Z toho *hmusného* snu.

...

2.

Ležel na zemi a dělal to,
co dělal ze všeho nejradši:
poslouchal hudbu a četl si.

Díval se do té staré knihy
co mu Ona kdysi koupila jako dárek, rád.
Byla o okultních vědách, mimosmyslovém
vnímání, o telekinezi a dalších takových
"strašidelných" věcech. Čítával si vni
napůl s vážným zájmem a napůl pro
zábavu. Některé staré rytiny v knize
ho opravdu fascinovaly.

Bylo právě po obědě. Cítil se docela
prima, i když potravu pro astronauty
nikdy moc v lásce neměl.

S malou částkou, kterou každý měsíc
dostával od komunální vlády Města
a která byla nedávno zase snížena,
ale bohužel na nic lepšího neměl.

Před nějakou dobou musel jít a nechat
se prohlásit za blázna. Věděl už, že je
prakticky nezaměstnatelný a nechtěl
dál umírat hlady, protože tehdy
zrovna potkal Ji.

Teď byl v pohodě. Potrava pro
astronauty byla taky v pohodě.

Psovi to zřejmě chutnalo.

Vzorky krve ke zjištění toho, jestli
pilulky jí, po něm nikdo nechtěl.

...

Někdo zezdola zvonil.
Věděl kdo to je, ale sodpovědi
domácím telefonem si dal načas.

"pí-íp..."

"Haló."

"Haló!"

"Haló?"

"Haló, haló!"

"Ano? - Kdo je tam?"

"Slyšíte mě ???"

Pak Ji vpustil dovnitř.

Byla celá v černém, jako obvykle.
Zbožňoval Ji způsobem, jakým člověk
zbožňuje své nejmilejší děťátko.

Ale nejen to. Věděl, že Ona kněmu cítí
totéž. O tom všem už během let mluvili
spoustakrát.

Existovala mezi nimi vzájemná dohoda
na nekonečně hlubokém citovém základě.
Oba věděli, co ten druhý potřebuje,
teď i do budoucna a přikládali velkou
váhu tomu, jeden druhému o tom říkat,
po pořádku podle priorit, jež oba
potřebovali mít zachovány. Vždycky
se jeden druhému líbili, mílovali se
poctivě a nikdy nechtěli ztrácet čas
děláním věcí polovičatě. Jejich
vzájemné vítání bylo zdouhavý obřad,
který oba vychutnávali. Nikdy si
pak neřikali "Čau-čau". Místo toho se
políbili a rychle odešli.

...

Dost dlouho ještě stáli mezi dveřmi;
objímali se, hladili a líbali všude,
kam jen mohli dosáhnout.
Pes kolem nich tancoval dokolečka.
Samou radostí kousl Ji do nohy.
Dooopravdy šťastný byl jen když tu byla.
On pak zavřel dveře a šli dovnitř.
"Kdes byla včera v noci?" zeptal se.
"Nevim - doma, předpokládám, proč?"
"Ale, mám dojem, že jsem tě po půlnoci
někde viděl."
Odpověď nečekal a z její strany taky
žádná nepřišla. Věděl ale, že vycítila
co měl na mysli, když se ptal.
Přinesla retka a taky čokoládu.
Mílovali se, jedli čokoládu
a ovoce, kouřili, pili kávu a čaj
a tančili hodiny strašně pomalu,
něco jako hrozně divnou,
zpomalenou parodii na "Cikánský
tanec;" legrační starej film, co
kdysi oba viděli snad milionkrát.
Pozdě odpoledne pak šli ven na
procházku, kolem Parku, až daleko
do jiného parku se spoustou psů.
Než odešla, stačila mu ještě před
jeho domem pošeptat do ucha,
přičemž dbala na to, aby ji zřetelně slyšel:
"Zase se někdy objev..!" řekla.

...

3.

Jako obvykle, bouchnutí dveří nahoře v patře už skoro ani neslyšeli. Ve chvíli kdy

k němu došlo, byli už totiž venku z dalších, vzápětí po lavině podobném volném pádu muže i psa dolů úzkým, strmým schodištěm a pak ven, na ulici. I když by bývalo nemělo, stávalo se občas, že kdosi domovní dveře zamkl; následkem čeho pak obvykle bývala strašlivá katastrofa. Naštěstí, vzhledem k existující situaci, bylo však po celou dobu, co taďy bydleli, sklo v oněch dveřích vyrobeno z překližky.

Stanuli venku, v soumraku pozdního odpoledne.

Mlha, která Město pokrývala většinu dní prakticky po celý rok, byla teď, snad vlivem výjimečně slunečného počasí v tenhle časně podzimní večer, roztrhaná do cárů, pomalu se vlekcoucích ulicemi, současně ale pořád halila vrcholy domů. Vyvolávalo to dojem obrovského interiéru.

...

Vzduch byl chladivý a nezvykle voněl nějakou neznámou substancí.

Hlavou se mu mihlo, že by to mohlo být hélium nebo nějaký jiný, možná velmi těkavý, náladotvorný plyn z komplexu bio-industriálních rafinerií na druhé straně bloku, kde jak všichni věděli, skladovali podobné chemické výrobky v obrovských silech, zrovna za Jeho domem.

Možná příští vteřinu bude po všem...

K nehodám docházelo.

Média nikdy nepřiznala být jen existenci takového objektu.

Jedinkrát, co si pamatoval, o něm mluvili jako o Zdravotním zařízení.

Slyšel, že víc jak tisíc lidí bylo tehdy zabito při explozi mamutiho cisternového plavidla, které bylo v docích plněno přes noc pro komerční účely; naštěstí na opačném konci areálu objektu, než kde On bydlel. Mnoho dalších lidí pak prý zahynulo při následných pokusech přivést vzniklou situaci zpět do obvyklých mezí.

Byla to jejich *práce*.

...

Na ten incident nikdy nezapomněl.
Zrovna tehdy stál u okna v kuchyni bytu
kde bydlel a v ruce držel pistoli na
malování, nabitou pruskou modří, v té
době svou nejoblíbenější barvou a zády
byl otočen směrem k továrně.
Maloval obraz, na němž byla Ona.
Když k té hovadské explozi došlo,
oni dva, obraz, pistole, barvy a
všechno z kuchyně, spolu s rozbitým
sklem a se sněhem a krví, se naráz
ocitli na posteli vedle v ložnici,
spolu se Psem, který tam spal.
Na ten moment nedokázal zapomenout.
Skoro na celý jeden rok od toho dne
mu kůže na celém těle zmodrala jako
inkoust. Jen o trochu světlejší odstín.
Pamatoval si, jak ležel vedle Ní
na posteli a smál se jako pominutý.
Stejně jako většina lidí ze sousedství se
od toho dne nedokázali přestat smát.
To trvalo skoro týden.
Mimo faktu, že mohli z toho smíchu taky
umřít, to ale vlastně bylo dobře,
jelikož tak tehdy alespoň nikdo z nich
neměl čas myslet na bolest svého
pomrzlého a poničeného těla.

...

Jeho tělo bylo obzvlášť vtipné
a pacienti z jiných oddělení se chodili
na Něj kouknout a sousedi z domu, co
se octli na stejném oddělení, mu
začali říkat "*Krišna*."

On jim za to říkal "rasisti."

Byli to pakistánci.

Všichni se smáli a smáli...

Později jim bylo v nemocnici sděleno,
že svinstvo, co onen tanker vezl, byl
kapalný rajský plyn.

Tentokrát nekecali. Těmhle lidem už to
fakt začínalo bejt podezřelý.

Vzpomněl si ještě, jak, když ho vrátili
zpátky z nemocnice, prvním, čeho
si v renovovaném bytě všiml, byla
"bedna".

Tak říkal média centru.

Aspoň že instalace byla zadarmo.

Ted' mu účtovali jenom měsíční licenci
plus spotřební daně.

Najednou si nějak uvědomil, že zatímco
myslel na barvy, zapadající slunce
zbarvilo nebe, na něž hleděl, právě
tak; do oranžova, purpurova, do zlatě
žluta. Všechno jeho nejmilejší barvy.
Pomyslel si: " - kýýýč". Málem by se
byl usmál, ale neusmál se.

Od incidentu s rajským plynem
se nesmál nikdy.

...

Zatáhl zdrhovadlo své kombinézy
až nahoru, aby její obsah ochránil
před hnusným průvanem, který se začínal
zvedat od severozápadu. Viděl, jak se
bledé oči jeho psa zúžily, až téměř
zešikmely.

Hlava Psa se stala aerodynamickou.

Přeběhl Mu mráz po zádech.

Často mu při pohledu na jeho psa
vytanuli na mysli polární vlci
v Arktidě. V přežívání zimy byli oni
a lední medvědi skutečně nadřazení
všem ostatním bytostem, pomyslel si.
Zcela určitě lidem, vtom co *dělali*;
a jak.

V poslední době začínal být do značné
míry uchvacován tajemstvím toho, co
by on sám asi býval shrnul pod pojmem
zevrubné rysy chování.

Už dávno si také začal uvědomovat fakt,
že Pes byl skvostně klidný, nekonečně
trpělivý a efektivně věrný bojovník,
který tu je proto, aby spolu meditovali,
aby se On mohl naučit *něčemu*, o čem
dovedl jen tušit, že to pramení,
je prakticky homogenní a hovoří
jazykem něčeho, co by on sám
býval mohl jedině popsat snad jako
"Onen svět".

...

Vešli do Parku.

Pod oním nezemsky absolutním nebem se započala každodenní proměna Parku v nepřátelské a cizí místo.

Vypadalo to, jakoby všichni, kdo tu teď byli, něco podivného oslavovali, každý svým vlastním, podivným způsobem.

V tichu rádiových vln, rozprostírajícím se kolem, bylo možno spatřit všechny druhy kriminálních živlů, lehkých žen, mužů a různých pouličních existencí vhloučících kolem laviček a množství piknikových stolů, jimiž bylo prostranství poseto.

Občas se někdo oddělil od některé ze skupinek, a vrávoravě popošel k jiné.

Kdosi něco zakřičel na kolemjdoucího v cizím jazyce, který On neznal.

Všichni to byli pobudové, kteří sem přicházeli noc co noc.

Žili venku; někteří z nich po celý svůj život. Jen tak bez ochrany, vystaveni radiaci, zvolna mutovali.

Ve dne spali v opuštěných budovách a po sklepích. V noci chodili sem.

Sbírali drobné mince, pili alkohol a pomalu umírali.

Vláda je už přestala považovat za "lidi".

Říkal jim *Cikáni*.

Noc byla jejich domovem.

...

4.

Pes vyrazil kupředu,
ke druhé straně ulice.
Nebezpečí.

Znenadání mu na mysli vytanulo
překvapující zjištění, že patrně Sni.
Utíkali.

Ať se ale snažil sebevíc, nebyl sto
uvědomit si, jak dlouho by už tento stav
byl musel trvat. Anebo od kdy by byl
býval musel spát. Pamatoval si, jak
někdy před tím vstával a šli ven. Ale
to mohlo být včera.

Žádný pojem o čase či souvislosti!
V příští chvíli byl doslova smeten
pocitem provázejícím náhlé vědomí
toho, že se zřejmě stal jasnozřivým.
Zpomalili běh v chůzi.

Chvíli nedokázal přesně určit, jestli
dýchá nebo ne.

Znova se mu podařilo myslet.

Pomyslel si: "Potíž se sny je v tom,
že si na ně člověk vzpomene jedině
zase ve snu".

Pes se schválně pohyboval kupředu
pomocí abnormálních skoků.

Bylo zřejmé, že Pes ví přesně, co se
děje a že je s tím, jako obvykle,
ihned naprosto srozuměn a vypořádán.
Všiml si, že i jeho vlastní krok
získal na svižnosti.

...

Znova se teď cítil úplně vzhůru a obyčejně; dokonce si začal dělat starosti. V příštím okamžiku zakusil podivnou sérii kolísání vnímání snového stavu a módu každodenní racionální obvyklosti, v němž si uvědomoval, že přemýšlí o tom, co by se stalo člověku, jehož *Snění* by se násilně "sloučilo" s jeho normálním každodenním vědomím.

Prožitek, který následoval a který pocházel ze zdroje naprosto mimo něj, Ho zcela převálcoval a v jeho mysli, z nepochopitelného důvodu, vyvolal pojem hrozivost.

Možná to byl jenom strach.

Něco bylo s nebem.

Namísto běžně kopulovitého pocitu, jaký člověk mívá, když hledí vzhůru, *tohle* nebe taky začínalo na obzoru, ale rozprostíralo se dál, směrem pryč, do nekonečna, jako nedozírné pole nad okrajem zploštělé Země.

Střed Jeho vnímání nebyl, jako obvykle, někde v hlavě nebo očích; místo toho se usadil vprostřed jeho trupu. Měl pocit, že hledí pomocí svého pupku. Když se pokoušel podívat se dolů, nepodařilo se mu to.

...

Místo břicha měl mýdlovou bublinu.
Pak jej to přesáhlo a rozšířilo i mimo něj.
Prostoupilo to celým jeho tělem.
Pocítil náhlé nutkání zjistit, kde je
Pes, načež zaregistroval cosi, co by
bylo lze slovy popsat asi jedině jako
neviditelné vodítko; vycházelo to
z oblasti Jeho žaludku, pokračovalo
to dál a druhý konec byl připojen
někde vprostřed trupu Psa.
Pes byl vůbec změněný.
Zjistil, že se na něj nemůže přestat
dívat. Nový, huňatý bílý kožich
Psa proměnil v *zářícího* arktického
vlka. Vypadal, jako by ho čechraly jemné
poryvy neviditelného polárního větru.
Na vteřinu se Mu zezdalo, že dokonce
zahlédl malilinké vločky.
Pes jiskřil a když jste na něj hleděli, jímál
vás z toho sladký pocit, až do krajnosti,
kdy se to zdálo téměř nesnesitelné.
Tohle všechno se zaznamenávalo
kdesi vprostřed trupu. Jeho vnímání
jakoby vyvěralo ze země přímo před nimi
a pokračovalo směrem dál a pryč,
až kam jen *docítil*. Všiml si totiž,
že takhle cítit-vidět teď dokáže
úžasně daleko. Když se o to pokusil,
uvědomil si, že zaostřuje stahováním
bránice. Mohl se *zadívat* na nějaký bod
na obzoru tak ostře, že mu připadalo,
jako by se jej dotýkal.

...

Zjistil, že jeho vidění je pořád jako horizontální pole, ať dělá co dělá. Dokonce zkusil lehnout si na zem; ale nic se nezměnilo. Opět byl s to rozlišit své dýchání. Vzduch stále ještě čpěl oním stejným aroma jako před tím, které se však zatím stalo téměř *chuti* v ústech. Bylo to, jako by si na tu chuť dokázal *vzpomenout*; jenomže mu paměť zrovna nebyla k dispozici. Možná takhle chutnala *smrt*? Nedokázal si přesně vzpomenout. Náhle byl schopen vybavit si celý svůj minulý život chronologicky a všechny události, jež vedly přesně až k tomuto momentu, kdy tady zrovna stál. Bylo to jako "stopa," již *slyšel* za svými zády. Opřel se o ní. Nějakých dvacet stop od něj stál Pes v prostoru, jakoby na neviditelném svahu. Přišlo mu to, jako kdyby na Psa hleděl z místa kde On sám stál, a současně na něj shlížel jakoby shora. Cítem zalovil po "vodítku". V tom momentě byl Pes po jeho boku. Ucítil jeho teplo. Opět se dali do pohybu, kupředu, jenomže podivně; jako by se v čemsi vznášeli, a přece se pohybovali.

...

Ani perspektiva se nezdála fungovat obvyklým způsobem.

Zatímco se pohybovali dál, do obrazu,

On namísto toho vůbec žádný pohyb necítil. K pohybu byl nucen používat střed trupu. Cítil se silný a navíc

věděl, že ho Pes taky táhne. Okolí se

ale pohybovalo jako na nějaké obrovské obrazovce. Obrazy se posouvaly směrem dolů a mizely někde, kam neviděl.

Krajina nebe, která plynule navazovala

na horizont a téměř vodorovně pokračovala odtamtud až do nekonečna,

v sobě měla rovněž pohyb, ale oddělený od jejich.

Usmyslel si, že se otočí a podívá se

za sebe; ale vždycky když to udělal,

uviděl vzpomínku na něco, co udělal ve vzdálené minulosti.

Pomocí nějaké *síly* přetočil zpátky

vlastní pocity a pak je znova spustil,

když si znova vybavil pocit "mýdlové

bubliny" a ucítil, že jsou oba se Psem

kompletně pojmuti uvnitř.

Když se soustředil na její "povrch,"

vzrůstala tím její barevnost a jas.

Bylo to krásné, a opakování tohoto

cvičení se ukázalo být povzbuzující.

Střed jeho trupu se znova "občerstvil"

a choval se teď zase klidně.

...

Uviděli kočku.
Hleděla do nikam, jejich směrem,
z místa na schodech domu, nějakých
dvacet stop od nich.

Zářila.

Něco uvnitř něj automaticky zkusilo
"zatahat" za *vodítka*; ale přestože
je nahmatal, kočka zůstala tam, kde seděla.
Přimhouřila oči a trošinku pootočila
hlavu, aby uvolnila napětí situace.

Pak ji ucítil *příst*.

Nedovedl pochopit jak, na dvacet
stop, ale bylo to navýsost krásné.

Podoba kočky se zachvěla,
jako odraz na hladině vody.

Předení naráz ustalo.

Pocítil cosi obrovského, co se právě
chystalo začít vynořovat ze stejného
směru, odkud se už dřív toho dne zvedl
onen podivný, předčasně chladný vítr.
Z ničeho nic, nekonečné prostranství
bez hranic bylo to tam a nebe nad
jejich hlavami bylo zavřené jako víko.

Bylo teď šedivé, prázdné, bezvýrazné
a plné šumu, jak prázdná obrazovka TV.

...

V příštím okamžiku bylo hroživě plné,
jako kdyby je mělo za okamžik rozdrtit.
Bylo to, jako by neproniknutelná temnota
visící nad vším nikdy neměla přestat
narůstat a nekonečně se zvětšovat
do netušených rozměrů.
Byl to pocit, jako by je něco chtělo
smést z povrchu této planety, dolů
do nekonečné nicoty propasti
neexistence.

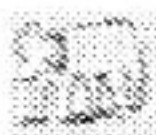
Vzpomněl si na film, který viděl, když
byl ještě malý, se svou rodinou, tam
ve staré zemi.
V tom filmu mladý čtenář pohádkových
knížek zachrání svět legend díky tomu,
že bere pohádky upřímně vážně.
Pomyslel si: "Veliké Nic se valí přes
tuto zem..."

V okamžení bylo nebe čisté.
Noc všude kolem byla křišťálová.

Odněkud z Parku za jejich zády sem
dolehly jásavé výkřiky a volání.

Věděl, že všechno je zase vpořádku.

...

5.

Přestože si vybavoval,
že museli ujít značnou
vzdálenost, teď najednou

viděl, že jsou stále ještě v Parku, kousek
od jejich domu. Prostě to věděl.

Poznal to podle stromů.

Zdály se téměř průzračné a pableskovaly
jemným nazelenalým svitem.

Skýtaly konejšivý pohled.

Jejich koruny způsobovaly, že
tvarem připomínaly veliké houby.

Všiml si, že některé stromy v sobě
měly "díry" plné hvězd a černého
pozadí nočního nebe.

Vypadalo to skoro jako nějaké divné
a nepřirozené, křišťálově černé ovoce
v jejich korunách.

Velmi prapodivným způsobem mu to
připomnělo vánoce.

Hlavou se mu mihla myšlenka na to,
jak se ty červené skleněné koule
z vánočního stromku tříští v miliony
malých ostrých střípků.

A znenadání něco uvnitř něho *pochopilo*,
co tohle "ovoce" bylo ve skutečnosti.

Šlo o díry v nádherné husté bujnosti
listoví stromů, propálené zářením
a spadem toxických srážek.

...

Když se na jednu z nich pevně zadíval,
zazdalo se mu, jako by "ožila".
Jako by se zhmotnila; zdála se chvět
téměř nepostižitelným zvrásněním,
stejným, jaké způsobí jemný ranní
vánek na samém povrchu kapky rosy.
Přišlo mu, že to je jako by stromy
byly "zabírány" černou prázdnotou;
jako by prostor, který se normálně
rovnoměrně rozprostírá uvnitř i vně
korun stromů, najednou začal houstnout,
a pozvolna, kus po kuse, implodoval
košatost korun, v nichž zanechával
prázdné díry, plné prostoru...
Černočerné nebe skapávalo dolů
a slévalo se do tůní v časoprostorovém
vláknoví vegetace stromů; každá
byla plná malinkých, třpytivých
hvězdičkových střípků. Jako *díry* v
přirozené "pozemské auře" stromů...
Taky to byly díry.

Krůpěj vody rozechvěl na listu závan
vzduchu, v těsné blízkosti jeho obličeje.
Bylo to jeho vlastním dechem.
Jedna z "křišťálových koulí" jako
by se na povrchu zamžila, na téměř
nepostřehnutelný zlomek sekundy.
Věčnosti.

...

Rozhodl se sednout si na chvíli do trávy a maličko odpočívat, než se rozhodne, co budou dělat dál. Po těle ucítil něco jako *rozbolavělost*.

Začal se cítit poněkud unaven a tak se posadili na zem.

Bylo to měkké, ale podivné.

Nedokázal s určitostí rozlišit, co se kolem změnilo. Když se znova pokusil soustředit se na bezprostřední okolí, věděl, že se něco podstatného mění ve způsobu jeho citění, přesto ale pořád nedokázal určit, který z aspektů jeho vnímání vlastně doznává změny.

Ba ani jaké. Snažil se uvolnit a zaměřit zdroj svého zmatku; znova si uvědomil onen "obolavělý" pocit po těle, jehož si už všiml před tím.

Cítil se poněkud unaven.

Znova si začínal uvědomovat své tělo.

Byl to dobrý pocit. Jako návrat domů.

Cítil velmi jemný, chladivý polární vítr, povívající *skrze* jeho útroby.

Uklidňovalo to celou jeho bytost, přičemž mu mimoděky došlo, že zřejmě musel zneklidnět; celé tělo se mu třásl a on o tom do teď ani nevěděl.

Náhle dokázal vnímat kůži na rukou.

To ho překvapilo způsobem, jaký nikdy před tím nezažil.

Byla studeně mokrá.

...

Někdy asi muselo začít pršet, aniž by
si toho vůbec stačili všimnout; krůpěje
padaly *do něj*. Déšť Ho omýval,
očišťoval mu duši. Pohlédl na stromy.
Jejich "záře" se mokrem rozpijela
a stávala se postupně něžnější.
Jeden z černých křišťálových plodů
se pohnul. Něco se s ním stalo.
Bylo to skoro jako by po jeho
"povrchu" přelétl sotva patrný záchvěv.
Zakusil nával neblahé předtuchy
stejně intenzity strachu, jakou ucítil,
když se totéž přihodilo s kočkou.
Šlo o extrémně jemný záchvěv; ale
když jste jej zahlédli, něco ve vás
hrůzou strnulo.
Ten pocit se dotýkal úplných základů
toho, co vnímáme jako "skutečnost".
Něco, co bylo naprosto *hmotné*
a normální jednu chvíli, se stříhem změnil
jen v pouhý *obraz*; v křišťálově čistou
verzi sebe sama, o níž tušíte,
že se právě chystá zablikat a *zmizet*
jako by bylo šlo o pouhý *hologram*...
Jen co zahlédl ten prapodivný záchvěv,
bleskem byl zas v plném proudu věcí.
Někde uvnitř jeho břicha se cosi
ledově chladného začínalo vařit.
Tohle dobře znal. To byl Strach.
Zase rostl a rostl, jako něčí vlastní
stín na zdi, k níž se pozpátku blíží.
Pak uslyšel *hudbu*.

...

Hrála mu totiž někde v břiše.
Zároveň ji ale zřejmě slyšel i ušima.
Zněla bručivě a klidně a byla plná
nějakého pomalého, monotónního rytmu.
Cítil, jak plyne a "tahá" ho za
prostředek jeho těla.
Bylo to velmi *mirné* pošukubávání.

Vědomě opustil svůj strach a nechal
se svým pocitem unášet pryč.

Táhlo to, uplývalo, někam daleko.
Vzpomněl si, jak doma leží vposteli.
Na okamžik si nebyl jistý, zda leží
v posteli u sebe doma anebo v té, v níž
spával když byl malý, deset tisíc mil
daleko odtud; anebo v Parku.
Pamatoval si, jak ležel vposteli a snažil
se usnout, ale nedařilo se mu to.
Znovu si nebyl jistý, ve kterém ze
dvou pokojů vlastně leží.
Cítil se na třech místech současně.
Cítil, že ví, na kterém z nich by *měl*
být; zároveň ale taky cítil, že stačí jen
chtít, a mohlo se to prostě *otočit*.
Najednou byl tak zmatený, že byl nucen
pokusit se sám sobě domluvit.
V momentě, kdy tohle udělal, ležel na
zlomek vteřiny v posteli a přemýšlel
o tom, že venku v Parku prší.

...

Měl pocit, jako by se uvnitř štěpil
ve tři různé bytosti; pak se mu zardálo,
že i samotná tato fragmentace exploduje,
jako když se něco nechá *plynout*...
Nechal to plavat a na nepostřehnutelný
okamžik se z oněch tři staly tisíce;
miliony...
Pak všecko vybledlo.

Malou chvílku všecko zůstalo tak.
Jen takové světlounce bílé nic,
rovnou před jeho očima.
Současně s tím ale celou dobu věděl,
že pořád všecko tohle vnímá.
Potom mu konečně došlo, že vlastně
leží na zádech a dívá se nahoru.
To bílé cosi bylo bledé a hřejivé.
Byla to tvář.
Pohnula se, obří, centimetry od
jeho obličeje.
Bublina praskla.
Roztříštila se na miliony malinkých
ostrých střípků, které jak se rozpadaly,
vydávaly sotva patrný, rozkošný zvuk
droboulinkého cinkání; jakási struktura
popraskala a rozpadla se do *věčnosti*.
Na kůži ucítil studivé mokro.
Hleděl na Její tvář.
Plakala.
Leželi na jeho posteli.

...

Její slzy mu promáčely paži.
Okno bylo otevřené do Parku a dovnitř
vanul chladivý vánek.

Pak, mezi potlačenými vzlyky, uslyšel
její šepot, těsně vedle svého ucha:
"...Bylo nás tam všech šest...
...Jenže pak se objevili oni... Sakra..!
...sou tak blbí! Když nás tam viděli
takhle, úplně je to rozhodilo. Některý
vůbec nevěděli co mají dělat...
...Ale když ses objevil ty, chytil je
úplnej amok a začali na všechno kolem
střílet... Bože! bylo to tak hnusný..."
A pak: "Nevím jak nás mohli najít...
Musí to bejt nákej vedlejší účinek,
nebo něco..."
pořád nepřestávala bulet.
Pevně ji přitisknul k sobě.
Jejich těla se chvělajako letní
vzduch nad horkým asfaltem.
Pes přišel do místnosti a vyskočil
na postel.
I on se chvěl po celém těle.
Uši měl teď Pes vztyčené.
Jeden druhému pohlédli do bledých
modrých očí.

...

Její vzlykající tělo na Jeho hrudi
vyzařovalo vzácné teplo, stejně jako
Pes, který mu ležel přes nohy
a hleděl mu zpřima do očí.
Vypadalo to, že se Mu snaží něco říct;
že mu pomáhá vzpomenout si.
Na něco, na co On sám neměl dost síly,
nebo nač mu nějakávec uvnitř bránila
si vzpomenout.
Mělo to něco společného s tím, co mu
právě teď řekla Ona.

Prostě to nešlo...

A pak to dokázal.

Venku, v Parku, byla deštivá,
černá noc.
V huňaté mase nízko visících mraků
se na některých místech protřhaly
díry; byly plné husté, syté mokré
černi; a uvnitř každé z nich se mihotal
milión malinkých, pichlavých hvězd.

F I N.

PSYCHOLOGICKÁ SITUACE: (NATO)

Průběžný emocionální stav, mentální dispozice, nebo jiná motivace chování cílového publika, v podstatě vyplývající z jeho politických, sociálních, ekonomických a psychologických zvláštností jakožto národa, zároveň však podléhající vlivu *okolností a událostí*.

ŘÍZENÍ VNÍMÁNÍ: (DOD)

Aktivity s cílem předat anebo popřít vybrané informace a ukazatele cizím publikům za účelem ovlivnění jejich *emocí*, motivů a objektivního uvažování, a rozvědným systémům a vůdcům na všech úrovních v zájmu ovlivnění oficiálních odhadů, což má eventuálně vést k chování cizích stran a oficiálním akcím žádoucím z hlediska záměrů původce.

Řízení vnímání zahrnuje různé kombinace *projekce pravdy*, operačního zabezpečení, utajení a zastíracích taktik, plus psychologických operací.

...

PSYCHOLOGICKÉ OPERACE: (NATO)

Plánované psychologické aktivity, v *mirových a válečných* situacích prováděné u *nepřátelských, přátelských a neutrálních publik,* za účelem ovlivnění přístupů a chování, ovlivňujících dosažení politických a vojenských cílů. Patří mezi ně strategické psychologické aktivity, konsolidační psychologické operace a bitevní psychologické aktivity.

(zdroj: *Think*; akcent aut.)

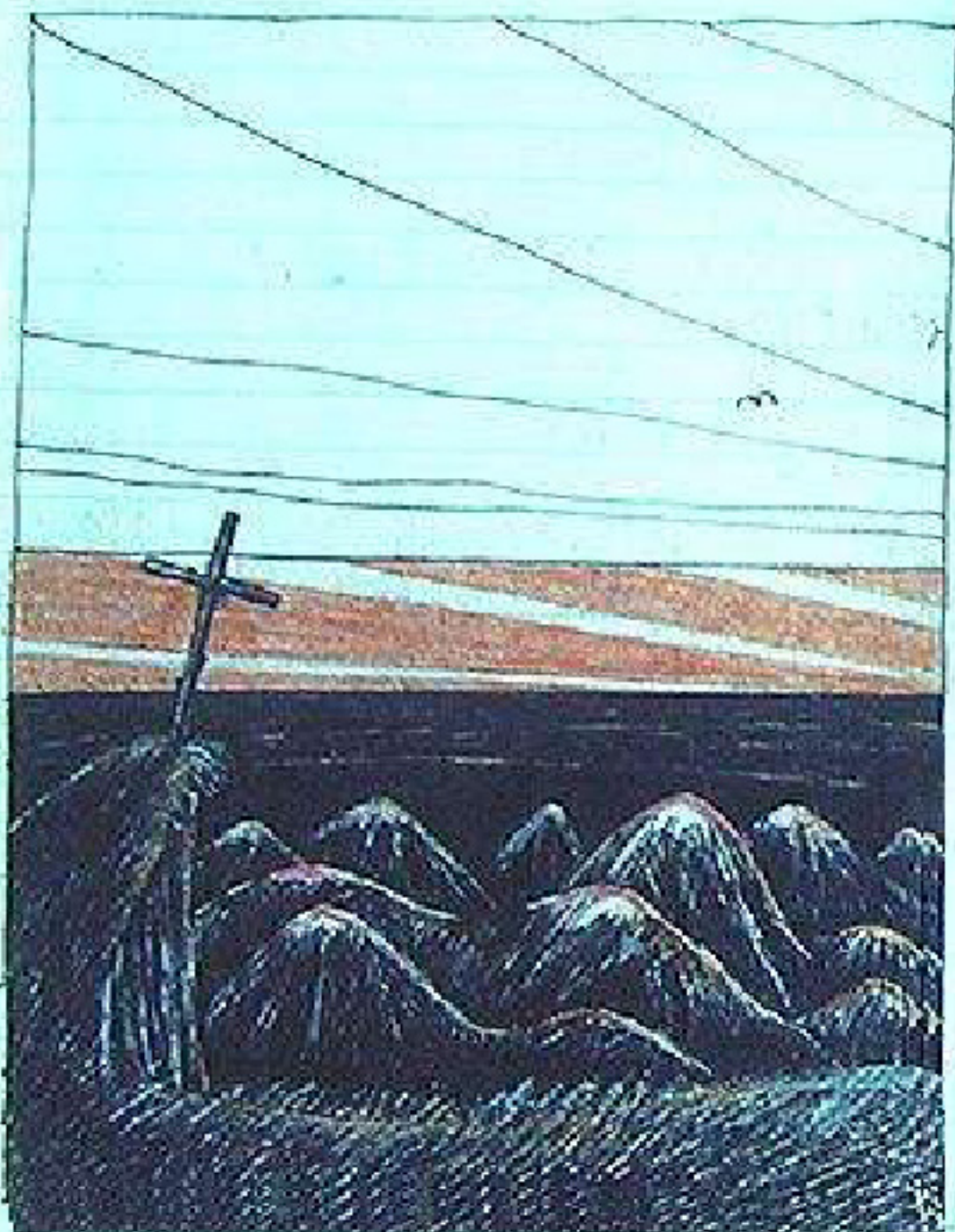

dog drops his bone
wind rages outside
silence roars in me
death's mills'll
big hill
do

same thing with me -
i catch the drift of it
been feelin stif a bit
dig in your shit
buffalo bill
you

ya shoot the baby down
down to your sacred
round-and-around
'stead of all of it
outbound
now

my dog smiles
paranoia disappears
it never was
euphoria is a lie
ecstasy is private affair
whenever anyone tried
to monopolize it
it turned out
mass murder
evolution
is reproduction
then there's also *devolution*
de-evolution means mutation
bucketheads

all beings on the planet
feel the urge to do it

reproduce

when *god* reproduced
man was created

main similarity:

- forever unfinished

when mind reproduced

there's computer terminals

similarities:

- idiotic convenience

- confinement in box

[...virtual???

- hard to get *through* to

- eats money and time

- black and white *1987-?

(unless you spend big
and risk getting ripped off)

- frequent shutdowns.

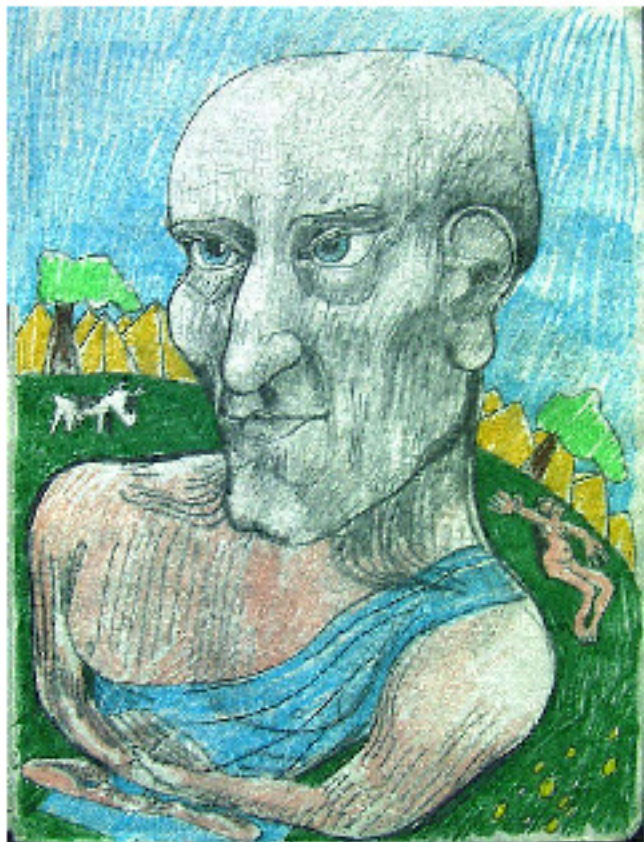

every thought
originally includes
the possibility
of being a question
in rare moments
of human history
when time was fertilised
by presence...
reason
reaps a harvest
from the fields
of question

and then
inside
each ripe
question
the answer
is like

seed

...

plant it
in rich
soil
feed it honesty
and lots of fresh

wind

...

and it will outgrow the world
in splendor
richness of texture and
sweetness

untill
not a corner of it
would remain
unchanged
beyond recognition
by it's wonderous
scent

yes. i love buddhism.
unlike, so unlike
any other
ism.

check your ism.
ms.m
[-'mizm!']

schizm

... A LIFETIME

having a coffee.

having a nervous break-down.

having a nervous break-through.

having access.

lunacy = access

knowing you have it.

having had it.

knowing you have it,

having it.

to know having known

you've had access.

living it.

first knowing it

knowing you were first

to have had access

to

albert einstein

...

were he the devil
it would be *zwei*.

having time.
having the time
of your life?
giving hell. raising hell
a helluvatime
devil. blasphemy.
a blasphemous *death*.
organized blasphemy.
organized death.
death-mafia.
cognac drinking fools.
i am an idiot.

yes.

...

gargantuan morality:
lack of space on the planet
for *our* children in the future
= kill them now.
lunacy = *slave* access
knowing it... *personally*
the death of this planet
will turn the whole universe
into a graveyard.

it *is* a playground.

...destroying it
the first chance we get

the *why* possibility
forever eliminated

chinese water-torture:
the ultimate in subject
manipulation.
not only exactly control
the prisoner, his life,
the exact level
of his suffering, but also
control his *death*...
direct his soul to hell.

total karmic annihilation.

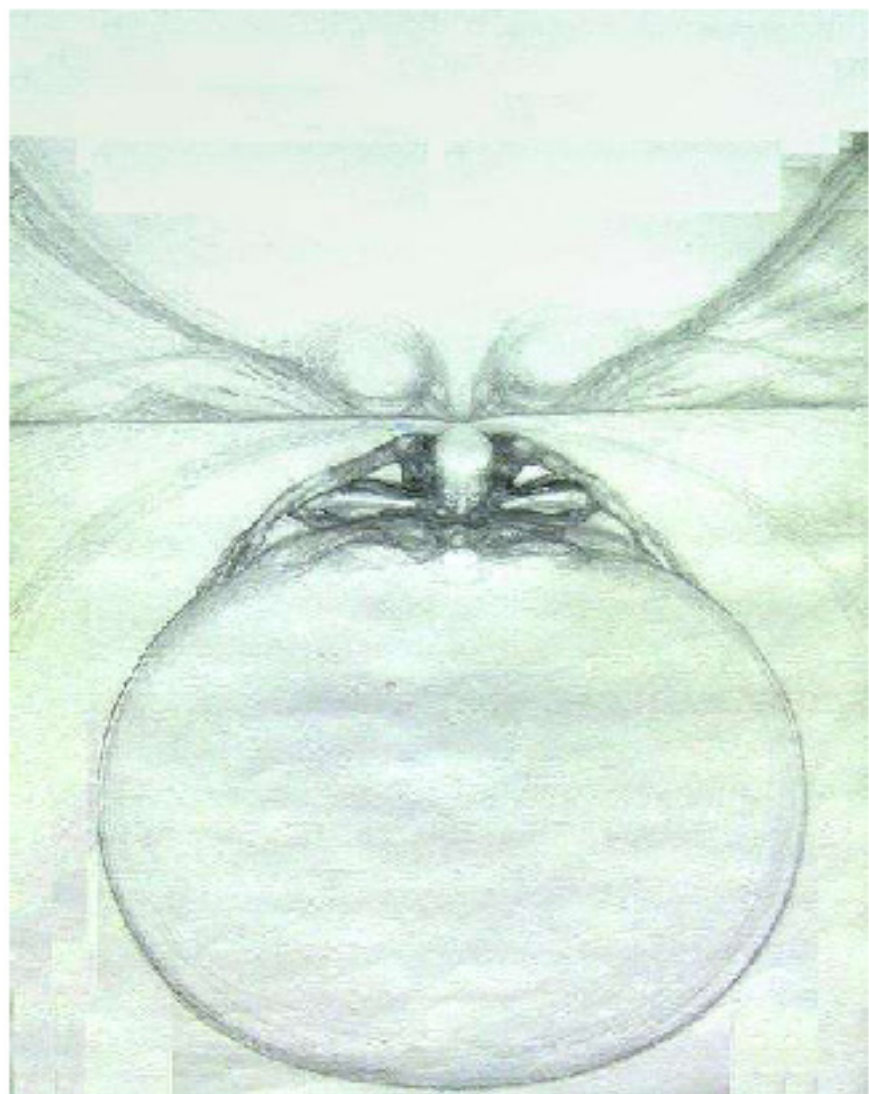
...

mystical totalitarianisms
wars over *god*.
drug-fed hitler reading karl may.
wars over divine love.
killing for christ,
our *good lord*.
truth making go insane...
eternal peace
disturbing the contemplator

the ultimate in deprivation:
living and dying not
having known of
the *actual* possibility of
accessing *silence*

having lived
the whole time
suffering and *sharing*
the stress created by
noise
living a blind life
in a world made up of
movies...

ha!

i've created a new artform.

if you think i'm arrogant,
you're an idiot.

if you don't believe me,
you're an idiot.

if you think
you don't understand this,
you're an idiot.

if you understand this,
you're an idiot.

special times.

they don't want esoterisms.

the n b c *god* show.

1994.

here we go.

fuckit

...

the art of eating chocolate.
the art of eating chocolates
in a world that is diing.
the art of staying sober.
the art of staying stoopid
the art of eating chocolate
and drinking cognac in a world
that is *shit*.
the art of eating chocolate
after chocolate after chocolate,
drinking cognac after cognac
after cognac after cognac
in a diing world,
not thinking
of how stupid of me
to tell you i'm not arrogant
which is nonsense,
not knowing how come
i wasn't watching *t.v.* right now
instead of writing about
chocolate in a diing world
...

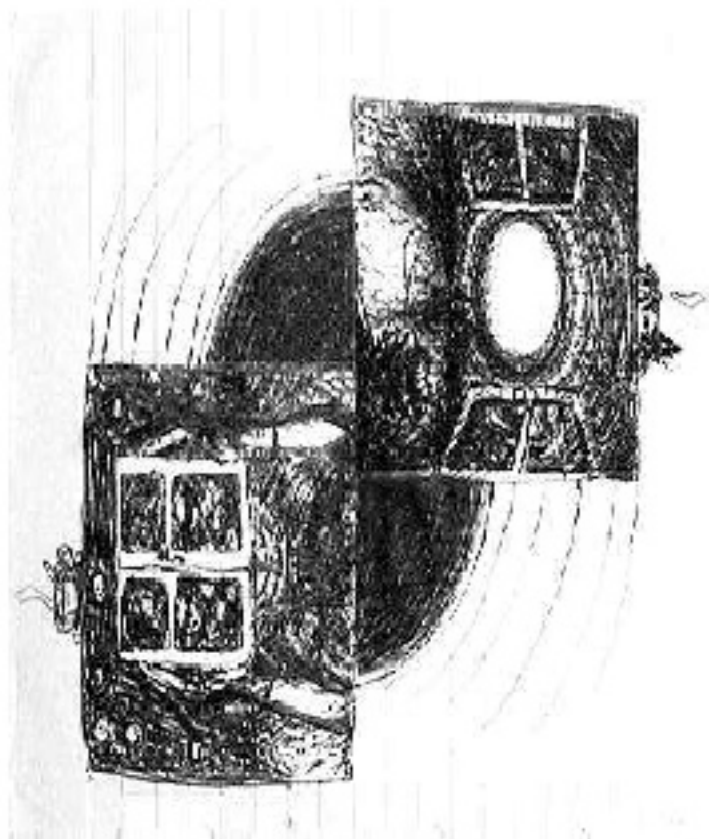
when *i* didn't write this
when i watched *you* instead
when i don't *have* any artform.
because i'm deadnotdeadnotdead;
because i *am* no existentialist
piggy
because i don't like to

bullshit people?..

the art of

.....

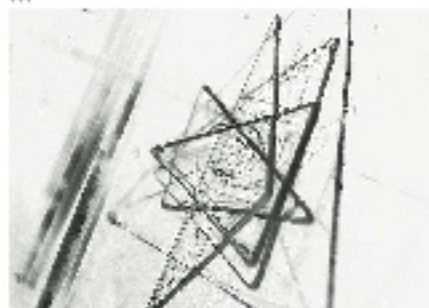
[- fucking]

trends of thinking...
science.
the *ground* of "t.v. majority".
morality = more orality
no ore...
sense-sationality.
science - ate - fiction.
pop-ular beliefs.
love for the masses
in your diction!
a. i. d. s. = in your *friction*
acquired superstition.
sacrifice of children...
zombies
zero gravity.
the cozmic race
cholera.

superstitchin'

a genius
is a *well* organized lunatic.
lunacy *is* contagious.
the age of loonacy.
madness = soul aids
t.v. = mind aids
lemon-aids

geniality
is *superbly* contagious.
shortcuts
are not
transplants.

i never said i *invented* it.
what is *uncreated*?
unsaid.
["unsay no more, unsay no more...!!"]

heh, heh

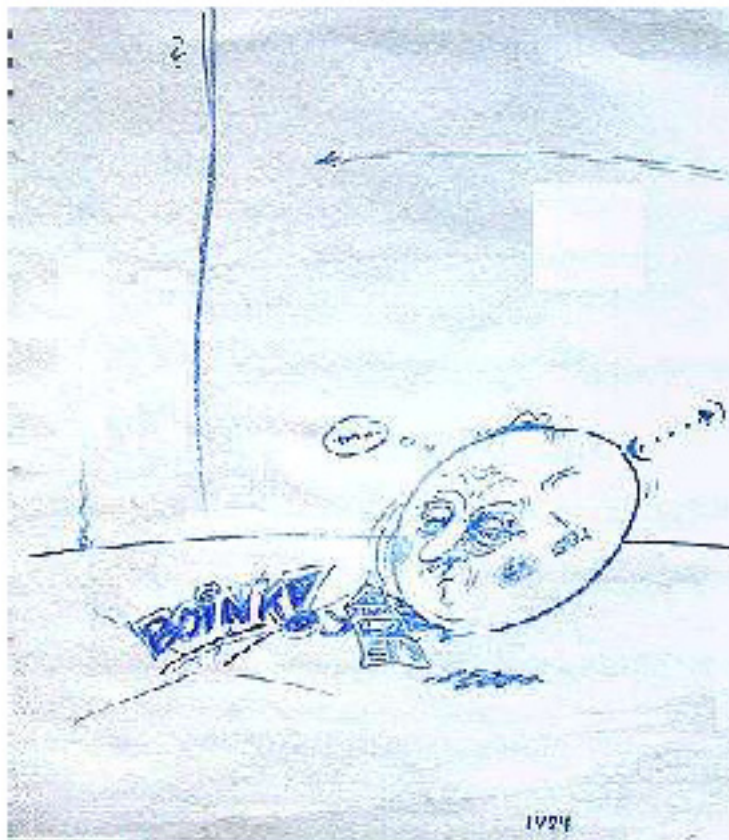
...

what is **unsaid**
can never be
done up.
surely,
he *must* be the devil's advocate.
surely.
because it simply is...
unnatural!
oh, but of course.
immaculate manners.
immaculate dressers.
immaculate concepts.
immaculate *conception*
manneurisms.
counterchaos.
immaculate interruption.
fear - of - form.
fear of *forms*.
dissimilating concepts.
social viruses.

...

a science-eating fiction
a motion-eating emotion
e-motion

...

i'm *having* a baby.
i 'm having a party.
i am having lunch.
i'm having *ablast*.
we are having baptism.
throwing a baptismal party.

i'm having a chain-reaction.
i'm throwing up, *baby*

i'm throwing up babies.

...

artesan

artesian.

courtisan.

hi. i'm a polynesian

silesian partisan.

p a r t y - s a n

artisan.

art-terrorist

un-vented.

unread!

the three fundamental domestication rules

1/

to become domesticated

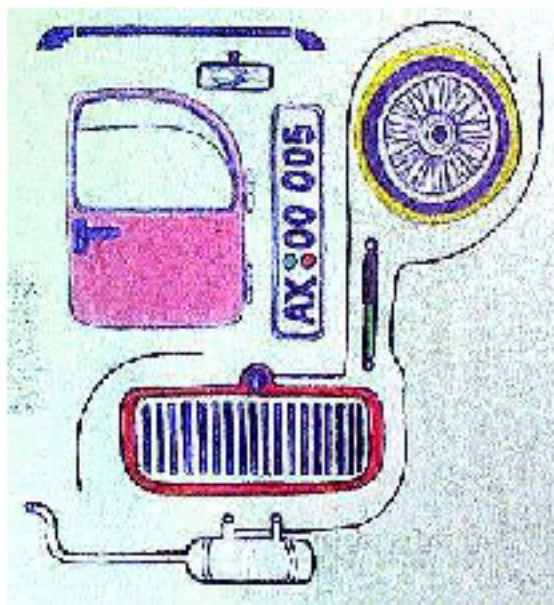
= become *dead*.

2/

to not become domesticated = *die*.

3/

"become domesticated!"

hermeticity

blue clouds
generated by water
evaporated by fire
radiated by sun
all demonstrated as one
how the world
is begun.

desire
obliterated by love
investigated by me
of all the places to be
i inquire
nature of things
which i see.

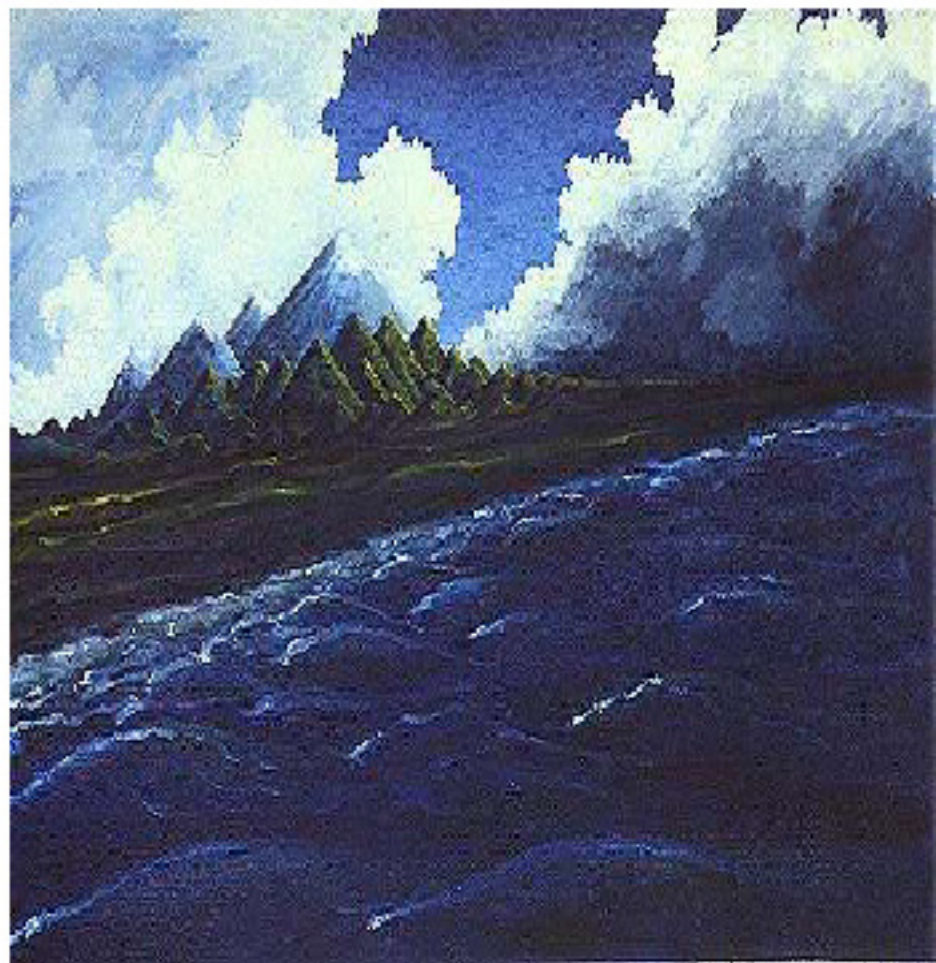
live wire
that penetrated your brain
so you won't be searchin' in vain
she comes to be tasted again
thus eliminating pain
so you wouldn't call
her insane.

rain!

came pouring down through inside me
washing my soul again cleanly
i was standing in awe watching helplessly
as it drenched me in joy

free

life is a continuous flow
of moments.
you *make* each one.

saying it
i'm killing it.

mainly posture i'd say...
that's all folks
(-or else!!!)

i don't *know* why.
dear persistent
concentration
...rememba'?

p a r t i c u l a r l y difficult.
the diff [.] - i - cult.

hi. i am a cult-o-holic.

curious venu
change in your
menu
destiny's wait for
'n u
'n u
destinies' weight
anew...

i deliberated
and i waited waited
for the
end

kept apologizing
kept in agonizing
schizms analyzing
the rhythms

of your

criticizms

who is that
beautiful woman
on the cover
in the magazine
temptation
mounting me

open my eyes
from the outside
dive in
- sudden gearchange -

disrupts the **hard** tendencies

override *chaos*

beast dies
in a sesspool
of lies
that beautiful animal
flies
on...

CLOSE ENCOUNTERS
OF
ANOTHER KIND

learn to kill
kill the heart
kill it good
it *needs* it

a collective duty

collective execution
executif suite
an executive collective
perspective.
per - spec - t.v.
go ahead.
it don't belong here
anymore

it never did?
i no care.
i resign my duty.
i hand over the keys
to the detonator.
party always happen
when ya *s h i t n a k e d*
naked crunch.
the t.v.-spankin-*new* shit.

god had no mercy
we have no mercy.
therefore:
we are god?

rabid thought
town - down.
a clown
from out-of-town.
clone.
clown by a horde of
angry clowns

rabids
cupids.
cubids

cuboids.

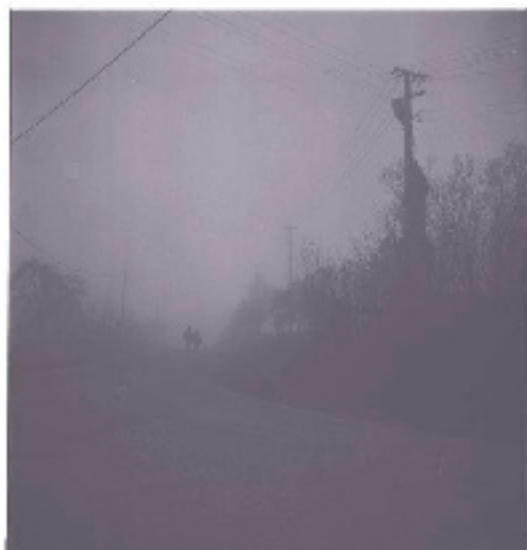

to look and not know:
looking i don't
recognize...

there's only one thing
left to realize:

where does
love

go?

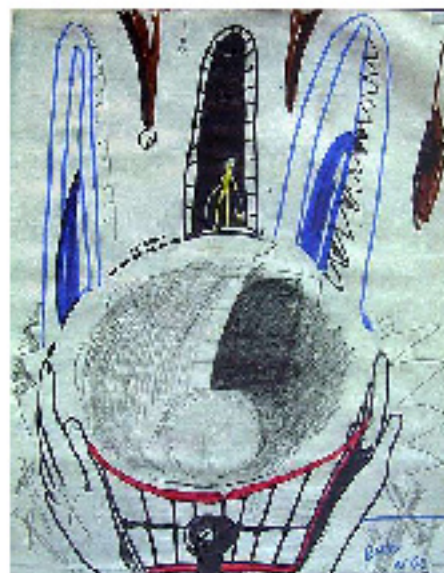

dam

there's: birds in the air
there's: fish in the wasser
there's: dwarfs in my head
there are sparks in a fire
there's: leafs on trees
there's: dishes on tables
there's meat on the bones
but the clouds are higher .

there's: moneys in pockets
there's: bells in towers
there's: streets by rivers
and power gives me shivers
there's: statues and domes
there's: bicycles and buses
there's tickets - there's passes
there are icicles en masses
there's thirst on the streets
there's a need for this honger
there's a lunch full of beats
and broken wheels live longer

...

there's grey - there's green
there's blue sky i'd seen
there's dark - there is light
and the yolk is in the white
there's struggle - there's peace
there's chew and there's bite
there's time - there's space
but the trouble's in the night

mind is the problem
- the light is in mind
the question - the answer
the seek is in the find

directions to the centre
- a treasured delight
there's love without measure
- those who have died

there's fear, there's laughter
there's stress under pressure
and the hook is in fashion
and today's the day after

...

there's money for sex
and sex is for travel
you pay with your life
to come here, abel

juice in the juicer
gas for your fire
rich's in the loser
machineparts for hire

stuff for the buyers
truth for the liars
birds on the wires
but the sky's even higher

the have is in the meet
and power comes in
showers

and the rain is at my feet
and my head is a flower

and the rain
falls on my head
and my ass is on fire

- TADY UŽ NĚ

my dream of a **pop star**

thought of a dinner
the vices we make
clouds on the river
reflect on my eyes
the wind making shiver
the lie of a sinner
and you're the winner

who'll adopt the child
whose life got shattered

all that mattered

a shattered life
don't walk like pony
my thought of a wife
or any good thought
to make with your mouth
sucking your boney
- fuck your money
or any good fuck

...

don't get me horny
you're too damn corny
i know you adore me
so come kneel before me
- how much i've done
every day for you
i'm kneeling before you
i thank every day too

it's a matter of thought
not thought of the matter
the light on the water
somethin' lot better
for if we go higher
there's nothing to
do
just talking to you
and being with
you

cuz' once you fly'r
it's never gonna go away
on a day like today
i see it comin'

...

ten years in advance
i knew what'll happen
couldn't find my pen
- sorry for the short notice

cuz' if i'd known
that you didn't mean it
i wouldn't 've cared
if you liked to hear it
oh you can say no
you just cheat yourself
you can't screw me up
i know you're not 12
now ye'r all hooked
i'm not hooked up
on whatcha' cooked
or the makeup
cuz' i wuz born
sittin' by a river
i know my own how to
cuz' i'm a believer

...

there was no song
when i heard ya talkin'
so i do my thing
'n the wheel's broken.

don't need no car
to know i'm a livin'
when you got car
you know you're leavin'
seabirds fly home
back into the open
a box that's open
becomes a dome
becomes a fountain
becomes a river
become a giver
or anything good

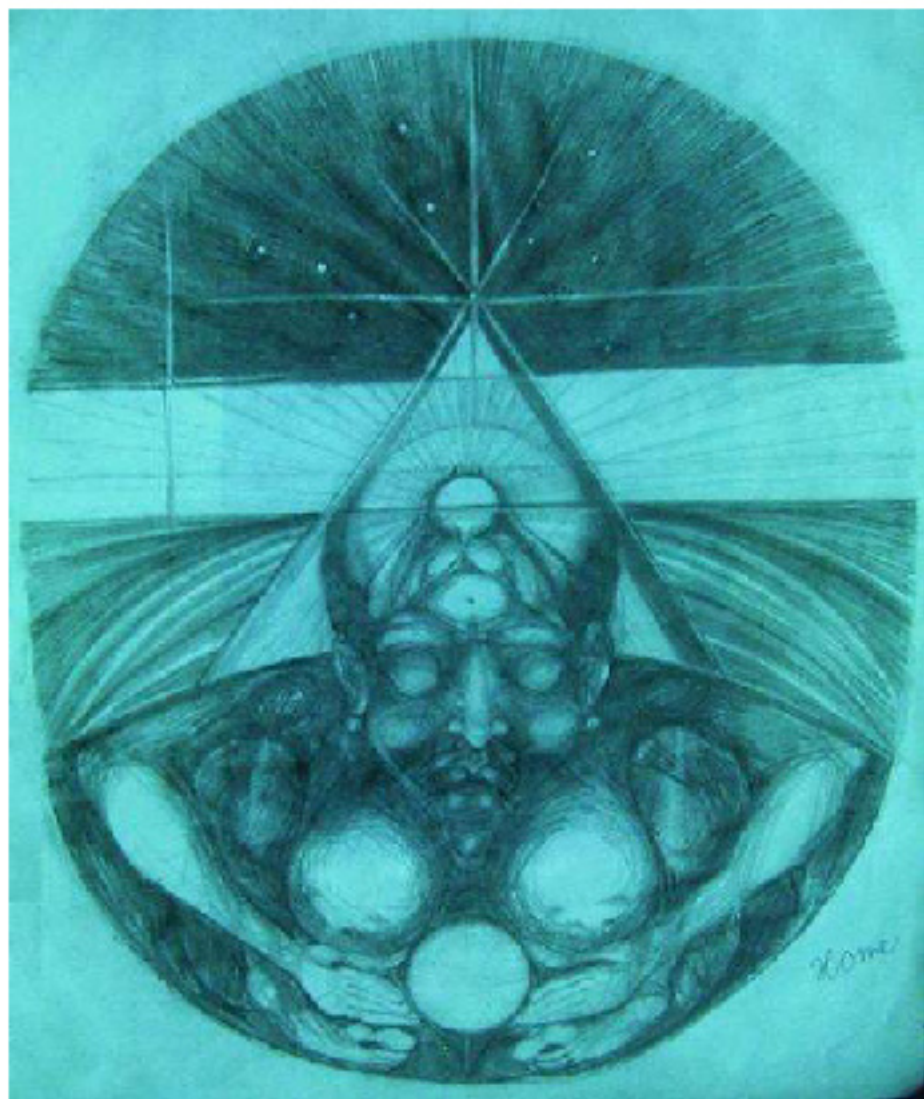
...

become the ocean
then you'll stop countin'
become the wind
a lunchful of sound

be a receiver
fire on the mountain
to make in the sky
a box on the ground .

1991

incantation

...and then
from the most secret depth
within
came the clearest sound
like her lost mother's
calling you
by name
to be once again in peace
with your lost soul's
yearning to return
once again to stand at her feet
one last chance
to become once forever
and for all
what's been always known
as the simple most sincere
decency of will
to stay honestly open
towards the centre
and to what surrounds it
open to
whatever may come
this way
...

or grow to be
from the seed that sprouts
automatically
from each moment
of fertility of thought
becoming reality
of the lives we dream
within our hearts
the horn of plenty
will resound
if we find strength
we could draw on
to make the last few steps
of the stairway up
that never ends
up on the top
back down to the ground
to realize
the simplest of facts
that we are
living amongst
the debris of death

...

so breathe brother
another breath
the wind is
free
passing without care
for direction
or corrective needs
it fills spaces
between cells
connecting shapes
with space
and the inside
with the outside
are the same
to a gust of air
no need
for there to be
no end
to the perspective
with no point of view
the here and there
is everywhere
just the same

like me in you...

g e

beatmaster pete

assholed

abolish all

superstition

vole

one thing

at a time now

at a time

like this

all just one

libido ego est

unbending spirit

ego kung-fu

kung-fu-tsu

watch and obey

the d o g

bob, ej

un uf

sur le plat

sans all that

alkohole

...

impeccability is

e v e r y t h i n g you ever do
must express will
just will it
the way it's *supposed* to go
touch fear
they can never touch
you
remain secluded
remain connected
keep your eyes separate
o n h e r
and remember every instant
it already *has* spilled
sixties, ehmm
the seventies
roaring silence

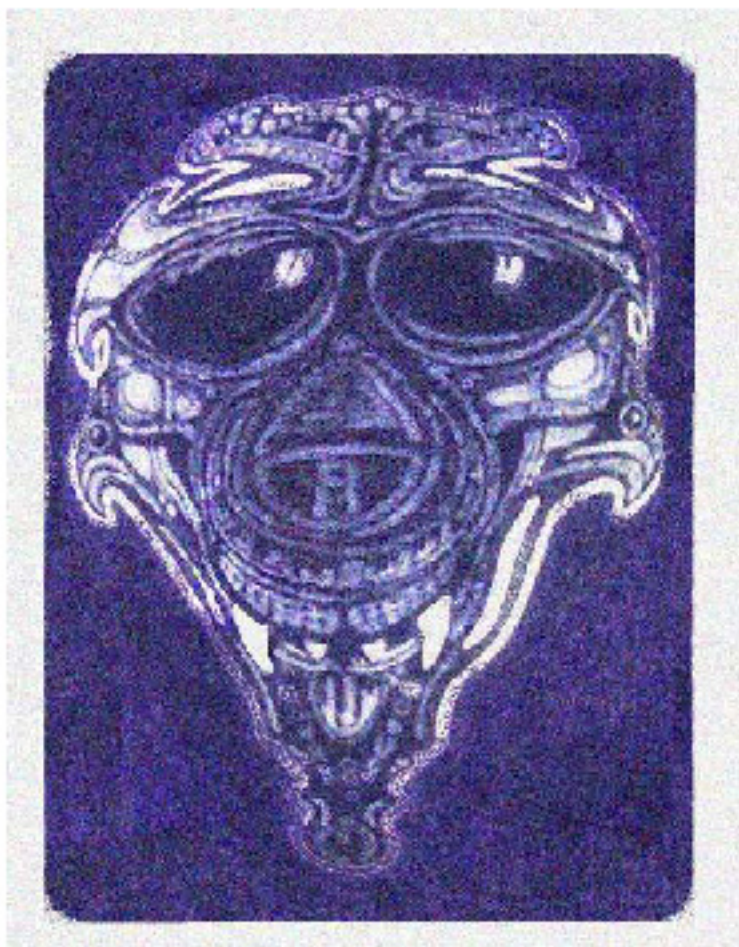
system e.

ven

prekliati umelci

...my sme ho nútili, aby týždne ťahal ďalej,
podopierali sme ho, hoci sa už dávno
nevládal udržať na nohách, týždne sme ho nútili,
aby žmurkal, smial sa a ďalej hral komédiu,
hoci dve elektródy
mu už dávno vypražili všetok humor...

náčelník Bromden
rozprávač románového príbehu

praha toronto victoria 83 to 03